"cogito ergo sum"

Ağustos 2019 Sayı 25

HAYALİ ET

Resimli Mecmua

Hayalet
Ağustos 2019

Sayı: 25

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

''Yazar-Çizer Ekibi''

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Ahmet Yılmaz - Ahmet Canal

Bünyamin Tan- Elvan Adıgüzel - Erol Çelik

Gökçe Mehmet Ay - Gülhan D Sevinç

Melahat Yılmaz - Mehmet Berk Yaltırık

Mesut Ekener - Reha Ülkü

Süheyl Toktan - Tevfik Emre -Tolga Cücen

Oğuz Özteker - Okan Kasnak

Onur Ataç - Özgür Hünel - Ümit Kireççi

Yakup Kamer -Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

#Kaz Dağlarının üstü, altından daha değerlidir.

"Son balık öldüğünde, son nehir kuruduğunda, son ağaç kesildiğinde beyaz adam paranın yenmediğini anlayacak! der. ***Şef Seattle.***

Kaz dağlarına dokunma. Kazdağları hepimizin.

Hayal'et Resimli Mecmua.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

İşim gücüm budur benim,
Gökyüzünü boyarım her sabah,
Hepiniz uykudayken,
Uyanır bakarsınız ki mavi,

Orhan Veli Kanık

KAZ DAĞLARI
HALKINDIR
YAŞAM ALANLARIMIZDIR !

Mehmet Kaan Sevinç

HAPPY BIRTHDAY BUGSY...

Bugs Bunny 79 yaşında

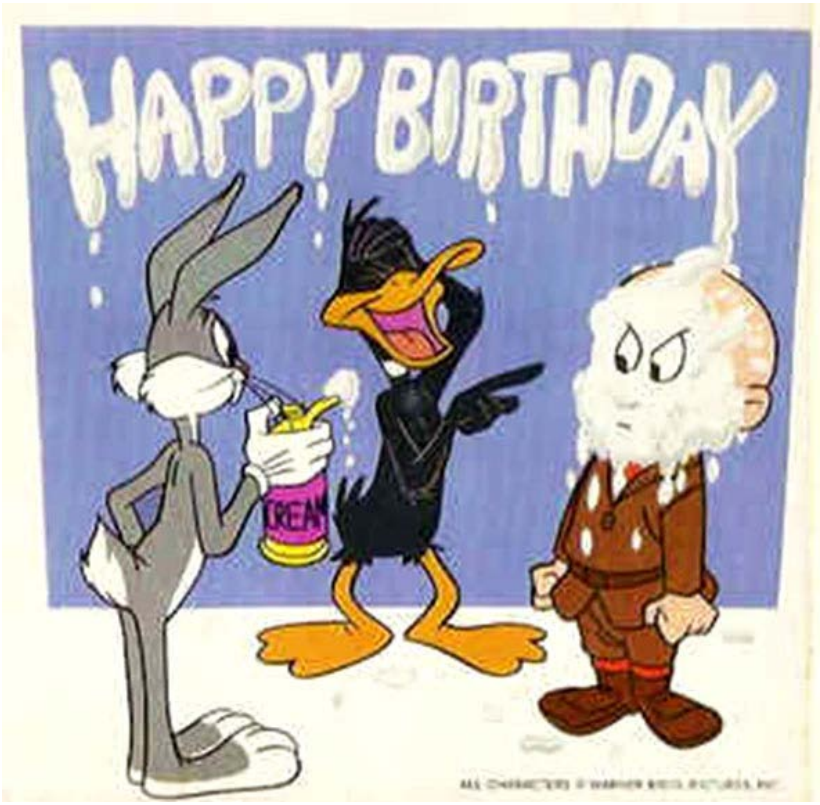

Bugs Bunny, 1930'ların sonlarında Leon Schlesinger Productions (daha sonra Warner Bros. Çizgi Filmleri) tarafından yaratılan ve aslen Mel Blanc tarafından seslendirilen bir çizgi film karakteridir.

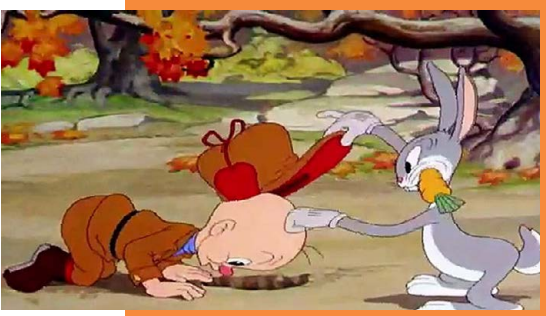

Bugs Bunny, 1930'ların sonlarında Leon Schlesinger Productions *(daha sonra Warner Bros. Çizgi Filmleri)* tarafından yaratılan ve aslen Mel Blanc tarafından seslendirilen bir çizgi film karakteridir. Bugs, Looney Tunes ve Merrie Melodies'nin Warner Bros tarafından canlandırılan kısa film serilerindeki başrolleri ile tanınıyor. WB karikatür Porky'nin Hare Hunt *(1938)* adlı filminde ilk kez göründü. O filmi takip eden birkaç kısa filmde, Bugs'un kesin karakteri, yönetmen Tex Avery'in Oscar ödüllü filmi A Wild Hare *(27 Temmuz 1940)*'da ilk kez sahneye çıkmasıyla geniş çapta ünkazanıyor.

Bugs, kaygısız, münzevi kişiliği ile ünlü olan antropomorfik *(insan biçiminde)* bir gri ve beyaz bir tavşandır. Ayrıca bir Brooklyn aksanı ile ve *"Eh ... N'aber, doktor?"* sözü ile de ayrıca popülaritesini arttırmıştır. Bugs'un Amerikan animasyonunun altın çağındaki popülaritesi nedeniyle, sadece bir Amerikan kültürel simgesi ve Warner Bros. Entertainment'ın resmi maskotu değil aynı zamanda dünyanın en tanınmış karakterlerinden biri haline geldi. Böylece eski Warner Bros. şirket logolarında görülmeye başladı.

İlk çıkışından beri, Bugs çeşitli kısa filmlerde, uzun metrajlı filmlerde, derlemelerde, TV dizilerinde, müzik kayıtlarında, çizgi romanlarda, video oyunlarında, ödül gösterilerinde, eğlence parkı gezilerinde ve reklamlarda yer aldı. Ayrıca diğer çizgi film karakterlerinden daha fazla filmde yer aldı. Dünya'nın en çok tanınan 9. film kişiliğidir ve Hollywood Ünlüler Kaldırımı'nda kendi yıldızı vardır.

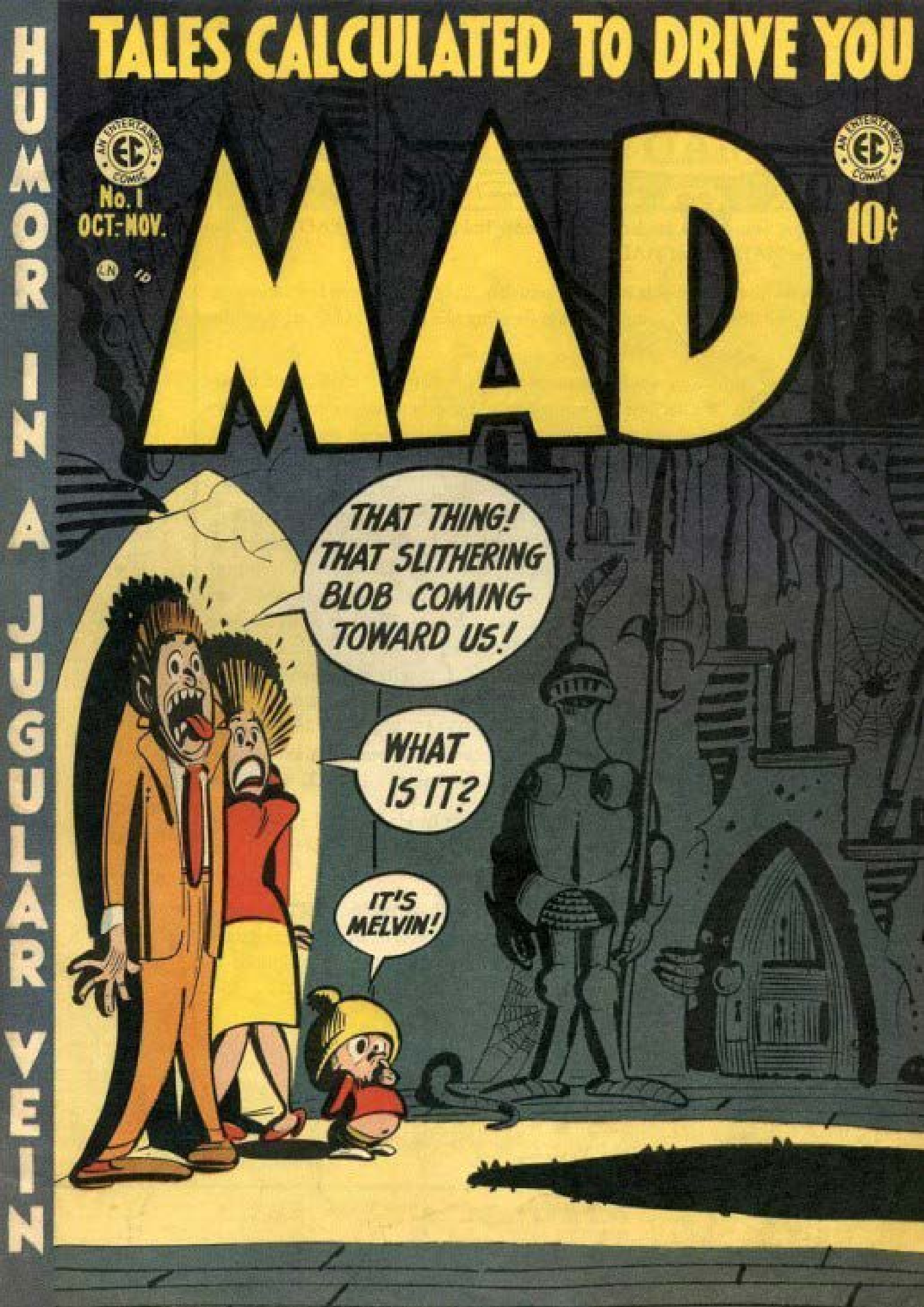
TALES CALCULATED TO DRIVE YOU
MAD
No. 1
OCT.-NOV.
10¢
HUMOR IN A JUGULAR VEIN
THAT THING! THAT SLITHERING BLOB COMING TOWARD US!
WHAT IS IT?
IT'S MELVIN!

Mehmet Kaan Sevinç

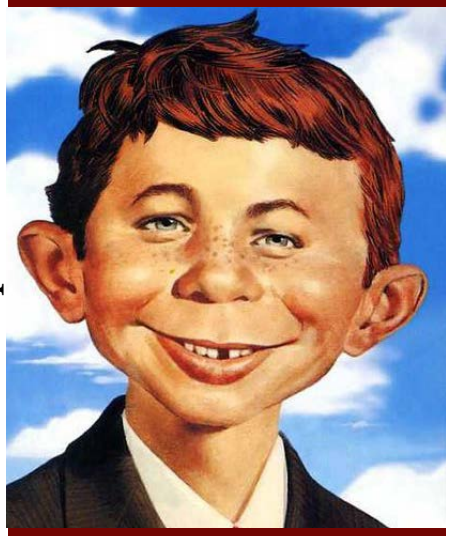

BİR EFSANE DAHA SONA ERİYOR...

MAD®

İlk sayısı Ekim 1952'de

Mad 1952'de editör Harvey Kurtzman ve yayıncı William Gaines tarafından kurulan bir Amerikan mizah dergisidir. Hiciv medyasını ve 20. yüzyılın kültürel alanını etkileyen, geniş biçimde taklit edilen ve etkili oldu.

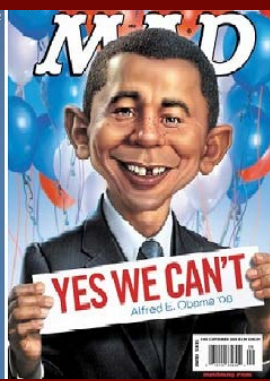

''Tales Calculated to Drive You Mad/Sizi Çıldırtmak Üzere Hesaplanmış Öyküler"

Şiarı ile yayınlanan efsane mizah dergisi MAD 67 yıllık yayın hayatının ardından okurlarına veda etmeye hazırlanıyor.

Mad 1952'de editör Harvey Kurtzman ve yayıncı William Gaines tarafından kurulan bir Amerikan mizah dergisidir. Hiciv medyasını ve 20. yüzyılın kültürel alanını etkileyen, geniş biçimde taklit edilen ve etkili oldu. Editör Al Feldstein , 1974 tirajı sırasında iki milyondan fazla okur kitlesine okur sayısını arttırdı. 1952'den 2018'e kadar Mad , 550 düzenli sayı yayınladı, yüzlerce yeniden basım "Specials", orijinal materyalli ciltsiz yazılar, yeniden derleme kitapları ve diğer baskı projelerini yayımladı.

Mad'in başarısı kısa ömürlü bir çok taklitçi derginin yayınlanmasına yol açtı.

Mad'in başarısının ardından, yerel ve eleştirel çizgi romanların yer aldığı diğer siyah-beyaz dergileri yayınlanmaya başladı. Çoğu kısa sürdü. En uzun sür yayınlanan üç dergi Cracked , Sick ve Crazy Magazine idi . Bu üç dergi ve diğerleri de, Mad'in klasik karakteri Alfred E. Neuman benzeri bir kapak maskotu içeriyordu.

Mad ' in maskotu Alfred E. Neuman , genellikle derginin kapağının odak noktasıdır, yüzüyle sık sık konuya giren bir ünlü veya karakterin yerini almaktadır.

1984 yılında, Spy vs Spy karakterlerine, oyuncuların birbirlerine tuzak kurabilecekleri kendi bilgisayar oyun serileri verildi. Oyunlar, Atari 800 , Apple II , Commodore 64 ve ZX Spectrum gibi çeşitli bilgisayar sistemleri için yapıldı. Orjinal oyun sıradan olmayan bir binada gerçekleştiği halde, devam filmi Spy - Spy: The Island Caper için bir çöl adasına ve Spy vs. Spy: Arctic Antics için bir kutup ortamına taşındı .

1952 yılından bu yana Amerika'nın en önemli mizah dergisi olan ve mizah yazarı; DeBartolo, Jacobs, Desmond Devlin , Stan Hart ve Tom

Writer and Artist: Antonio Prohias

MAD
madmagazine.com

Koch yanı sıra Al Jaffee, Sergio Aragones, Don Martin, Jack Davis, Mort Drucker, Paul Coker başta olmak üzere pek çok önemli karikatüristin işlerini yayımlayan MAD Magazine, yayın hayatına veda edecek.

DC Comics, basılı yayın tarihine geçen MAD markasına dair üretimlerin süreceğini, yalnızca yeni içerik yayımlanmayacağını duyurdu.

DC Comics markası altında yayımlanan derginin, koleksiyoncular için 550 sayılık külliyatının özel basımları ve her yılın sonunda adet haline gelmiş olan toplu fasikül baskıları yayımlanmaya devam edecek.

Dergi sadece çizgi roman dükkânlarında basılı bulunabilecek ya da adrese teslim abonelik sistemiyle okurlara ulaştırılacak.

2000-2001 yılları arasında Türkiye'de de yayımlanan MAD Magazine ayrıca;

Avustralya,Birleşik Krallık,İsveç,Danimarka,Hollanda, Fransa, Almanya , Finlandiya, İtalya, Norveç, Brezilya, İspanya, Arjantin, Meksika, Karayipler, Yunanistan, Japonya, İzlanda, Güney Afrika, Tayvan, Canada,Macaristan, İsrail dahil 24 ülkede daha belli süreçlerde yayınlanmıştır.

MAD Magazine Ağustos 2019 sayısıyla sevenlerine veda edecek.

ONE LUCKY MORNING ON FRIDAY THE 13TH

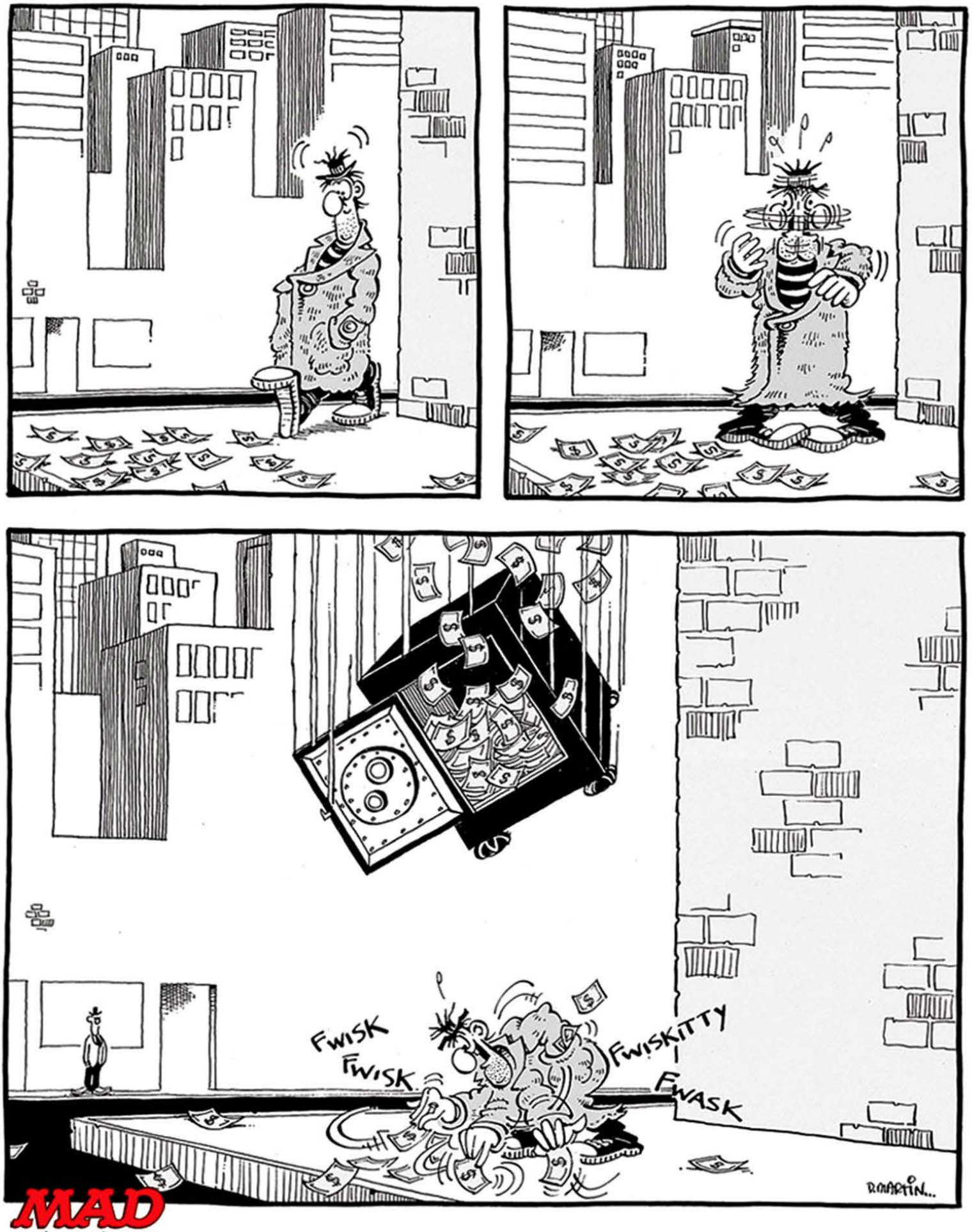

MAD
madmagazine.com

Bünyamin Tan

Gittim Gördüm Yazdım...

Kılıfımın içinde sakince uyumaktayken bir sarsıntıyla uyanıyorum. Kılıfımdan çıkarıyor beni sahibim ve son kontrollerini yapıp yükleniyor beni. Evin kapısından kucağında çıkıyorum.

İki Seçki Bir Sergi

Ara Güler'in İzinde İstanbul

Kılıfımın içinde sakince uyumaktayken bir sarsıntıyla uyanıyorum. Kılıfımdan çıkarıyor beni sahibim ve son kontrollerini yapıp yükleniyor beni. Evin kapısından kucağında çıkıyorum. Ben kim miyim? Ara Güler'in emektar fotoğraf makinesi... Onunla kaç kere İstanbul'u adım adım karışlayıp ölümsüzleştirdim sayısını unuttum artık. Önce bir limana uğruyoruz. Bir gemi kızağa çekilmiş bakımı yapılıyor. Karşıda gelip geçen gemiler pırıl pırıl bir denizin üzerinde kayıp duruyor. Sahilde gelip geçen insanlar... Bir güverte çalışanı geminin çapasına çıkmış etrafı izliyor. Bir kadın gemide çalışan kocasına bir aralıktan bir kağıt parçasını uzatıyor. Biraz ileride güvencinler uçuyor geçen vapurun dalgasından. Vapurun bacasından çıkan simsiyah bir duman Süleymaniye Camii'yle taçlanan İstanbul'un siluetini kapatıyor bir süreliğine. İşçiler çamurlu yollardan geçerek yollanıyorlar ekmek paralarını kazanmaya. Biraz ileride iki kayığın yanında iki adam derin bir sohbete dalmışlar. Ne konuşuyorlar acaba? Futbol mu, siyaset mi, geçim derdi mi? Kim bilir? Ara'nın elinde emrine amadeyim. Basıyor tuşuma ben çekiyorum. Kare kare kaydediyorum hayatlarını insanların dertlerini, sevinçlerini, telaşlarını bilmeden. Bir anlık hayatları benim gözümden sonsuzlaşıyor tek karede.

Cıvıl cıvıl sahilden çıkıyoruz sonsuz uykuya yatanların makamına. Bir kadın bir mezarın toprağını eşeliyor. Yanında küçük bir kız çocuğu... Bu mezar toprağını ne yapacaklar sanki? Büyü için mi, yoksa şifa niyetine suya karıştırıp okuyup üfleyerek bir hastasına içirmek için mi? Biraz ileride bir anne kucağında bebeğiyle çökmüş bir mezar taşının başına. Gözü ilerilere takılmış. Ölen yakınını düşünüyor zannediyorum. Bebeğin yüzünde sevimli mi sevimli bir gülümseme... Ölümün ve yaşamın yeni filiz veren bir fidanının aynı karede ölümsüzleşmesi ne tuhaf, ne mucizevi

bir şey. Ya küçük yaşta kardeşini kucağına alıp minik bir anne edasıyla poz veren bu küçük hanıma ne demeli? Biraz daha ilerliyoruz. Ara'nın gözüne bir çocuk takılıyor. Osmanlı'dan kalma mezar taşlarının arasından ürkek bakışlarıyla bir oğlan çocuğu takılıyor gözüne. Dur diyor, bekle öylece. O ürkek ve masum yavrunun güzel yüzünü birlikte ölümsüzleştiriyoruz.

Mezarlığın ilerisindeki yoldan bir mahalleye sapıyoruz. Yollar taş döşemeli, cumbalı evlerden mürettep güzel bir İstanbul sokağı... Dört katlı cumbalı ahşap bir evin merdivenlerinin korkuluklarına yaslanmış bir çocuk koca bir adam heybetiyle poz veriyor bize. Az ilerde orta yaşta bir kadın pazar çantasıyla iniyor sokaktan. Biraz pazar yapıp biraz da mahalleden kadınlarla karşılaşsa haftalık dedikodusunu yapsa tamamdır. Ne var ne yok akşama kocasına anlatır. Yoksulluğun kol gezdiği bu sokaklarda güpegündüz yırtık paltosuyla bir adam çıkıyor sokaktan yukarı. Aşağıda gecekondulardan mürekkep bir mahalle manzarası... Bu günde rızkını kazanmak için aramadığı iş kalmamıştı belli. Yoksulluk bu ülkenin belli bir kesimi için kesin kader... Ne yapsalar kurtulamıyorlar, çırpındıkça batıyorlar bataklık gibi... Önünde ağaçların dallarını engin maviliklere uzattığı güzel evlerin olduğu bir sokağa sapıyoruz. Bu eski cumbalı evlerden oluşan sokakları fotoğraflamak en büyük keyfim... Önünde cıvıl cıvıl sesleriyle koşup oynayan çocuklar olmazsa olmaz. Ellerinde dünyanın en büyük hazinesiymiş gibi tuttukları rengarenk şekerleri ve onlara bu mutlulukları sağlamak için sabahtan akşama fabrika köşelerinde çile çeken anneleri, babaları fotoğraflamadan edemiyorum. Benim için Louvre Müzesi'ndeki tablolardan daha eşsiz sanat eseri her biri.

Taş kemerli bir sokaktan aşağı iniyoruz. Aşağıda at arabalarıyla hamalların oradan oraya yükleriyle koşuştukları pazar yerini ölümsüzleştiriyoruz. Biraz ileride amele pazarına denk geliyoruz. Bir lokma ekmek için gelip kendilerini kiralayacak olan adamları beklerken koyu bir sohbete dalmış, açlıktan ve sefaletten sapsarı yüzleriyle emekçi insanlar topluluğunu ölümsüzleştiriyoruz. Dedim ya bu ülkede belli bir kesim için yoksulluk amansız bir kader diye.

Daha neleri ölümsüzleştirmedik ki? Yoksul bir hanın ortasında oyun oynayan çocuklar, evinin önünde bir kütüğe oturup hayatının muhasebesini yapan bir ihtiyar, ışıkları akşamın karanlığında denizi aydınlatan yolcu vapuru, elinde kadehi önünde şişesi meyhanede köşesinde efkâr dağıtan bir adamlar, kahvehane köşesinde pinekleyen işsizler, çay ocağı önünde laflayan ağabeyler, saz ekibiyle poz veren şuh, güzel sesli ve eğlenceli kadınlar, baba evinden göçmekte olan beyaz bir melek, Allah'a yakın olmak için camii penceresi önünde dua eden çarşaflı bir kadın, Küçükayasofya haziresinde misket oynayan çocuklar, bir türbenin içinde bir köşeye sinip ortamın mistisizmine kendini bırakmış yaşlı bir amca, İstiklal Caddesi'nde nostaljik tramvay, Marmara üzerinde batan güneş, arkasında koca koca sitelerin yükseldiği bir arsada dolaşan en kadim dostumuz bir kedi... Ve daha neler neler...

Ve bugün sizler benim ölümsüzleştirdiğim bu kareleri görmek için geç kalmış sayılmazsınız. Beyoğlu'nda, İstanbul Modern'in en üst katındaki bir sergide bu eşsiz fotoğrafları görme fırsatınız var. İstanbul Modern ve Ara Güler Müzesi'nin iş birliğiyle hazırlanan bu güzel sergiyi 17 Kasım 2019 tarihine kadar görebilmeniz mümkün. Gelin ve Ara Güler ile benim İstanbul hikâyemize siz de tanık olun.

Onur Ataç

Velhasıl kelam hikâyede Teres Cemil'in bilmediği bazı kısımlar da vardı. Derler ki tüm bu şöhret ve ilgi durumlarından sıkılıp bunalan Paşaoğlu daha sonra, vatan hasreti çektiğini ileri sürerek sahte kimlikle de olsa İstanbul'a gitmeyi göze almış ve ne hikmetse bunda da başarılı olup, şehre sağ salim varmıştı.

PAŞA OĞLU 3.bölüm

Velhasıl kelam hikâyede Teres Cemil'in bilmediği bazı kısımlar da vardı. Derler ki tüm bu şöhret ve ilgi durumlarından sıkılıp bunalan Paşaoğlu daha sonra, vatan hasreti çektiğini ileri sürerek sahte kimlikle de olsa İstanbul'a gitmeyi göze almış ve ne hikmetse bunda da başarılı olup, şehre sağ salim varmıştı. Şehri gezerken duvarlarda açık saçık film afişleri ve sinemalarda da erotik filmlerin oynatıldığını görünce demek devir bu devir diyerek kendisini hemen Yeşilçam sokağına atmış ve filmlerde figüran olarak kendine çeşitli roller bulup yaşamaya çalışmış. Ne de olsa ecnebi diyarlarının televizyonları daha oralara uğramamış, şarkıları türküleri de öyle çok rağbet görür kıvama gelmediği için kendisini tanıyan bir adem oğlunun çıkması mümkün değilmiş. Olur da çıkarsa zaten yapacak bir şey yok, adamı alnından öper, kısa bir takdirname nutuğu çeker ve en yakın karakola teslim olurmuş. "Tüpsüz Dalan Adam" filminin çekimleri tamamlandıktan sonra bu sektörden de sıkıldığını düşünmüştü. Figüranlığın zaten ne getirisi ne de götürüsü vardı. Zaten kısa bir müddet geçtikten sonra her şeyden

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

bunalma gibi bir huy edindiği için bulunduğu ortamlardan çabucak sıvışma konusunda da ustalaşmış ve kendisini bir şekilde basın yayın camiasına atarak envai çeşit korkunç ve tiksinç haberleri araştırmaya koyulmuş. Gün gelip aile özlemi ağır basınca da bir kardeşi olduğunu hatırlamış ve ona giderek kendisini affetmesini, diz çöküp tövbekar olacağına dair yeminler edip kendini acındırmış. O esnada bir erkek yeğeni olduğunu görmüş ve işlerden arta kalan zamanlarda çocuğa türlü hikayeler anlatarak onun gönlünü eğlendirmeye çalışmış.

Yıllar geçmiş, mevsimler üçer beşer atlarcasına tırıs gitmiş ve bir sevgililer günü arifesinde yeğeni ondan o heyecan dolu, o cevval koşturmaların, kimisine perişanlık bahşeden kimisine de heyecanlar yaşatan hatıraların sadece yirmi dört saate sıkıştığı güne dair korkutucu bir hikaye anlatmasını isteyince de hafifçe gülümsemiş ve çok uzun zaman önce şimdi yeğeninin de okuduğu okulda gerçekleşen zalimce bir cinayeti anlatmaya başlamış. Yeğeni, hikayeyi dinledikten sonra "Hadi canım sen bunu nereden biliyorsun," demiş ama yine de ben bunu önce arkadaşlarıma sonra da sevgilime anlatacağım, bu kadar detaylısını onlar bile duymamıştır diyerek bir hışımla evden çıkmak üzereyken dayısının ona yeniden seslenmesiyle duraksamış ve dayısının "Madem sevgilinle buluşacaksın sana bir şiir hediyem olsun" diyerek masaya geçtiğini görmüş ve kağıda bir şeyler yazdıktan sonra ellerine tutuşturmuş.

"Ürkerim kendi hayâlâtımdan,
Sanki kandır şakağımdan akıyor;
Bir kızıl çehrede âteş gözler Bana
güya ki içimden bakıyor.

Bucehennemde yetişmiş kafaya
Kanlı bir lokmadır ancak mihenim,
Ah ya Rabbî, nasıl birleşti
Bu çetin başla bu suçsuz bedenim?

Dişi, tırnakları geçmiş tenime
Gövdem üstünde duran ifrîtin; Bir
küçük lâhza-i ârâma feda Bütün
âlâyîşn nam ü sıytin"

Ahmet Haşim'in "Başım" adlı şiirini o elim ve vahim olay sonrası kafasına nakş etmiş ve vakti zamanı gelene kadar terk etmemesi için de her gece ezberinden okumuş. Adeta şiirlerin ulaşılmaz noktası, şiirlerin son durağı olarak görmüş çünkü kendi durumunu bundan daha iyi anlatan başka bir şiir ne okumuş ne de yazabilmişti, bu yüzden yeğeninin de bundan mahrum kalmasını istememiş, maazallah oğlan dayıya çekerse yok yere şiir arama zahmetine katlanmasın demişti.

Bitti

Uzun Kılıçlı Kahraman!

GÖKTUĞ

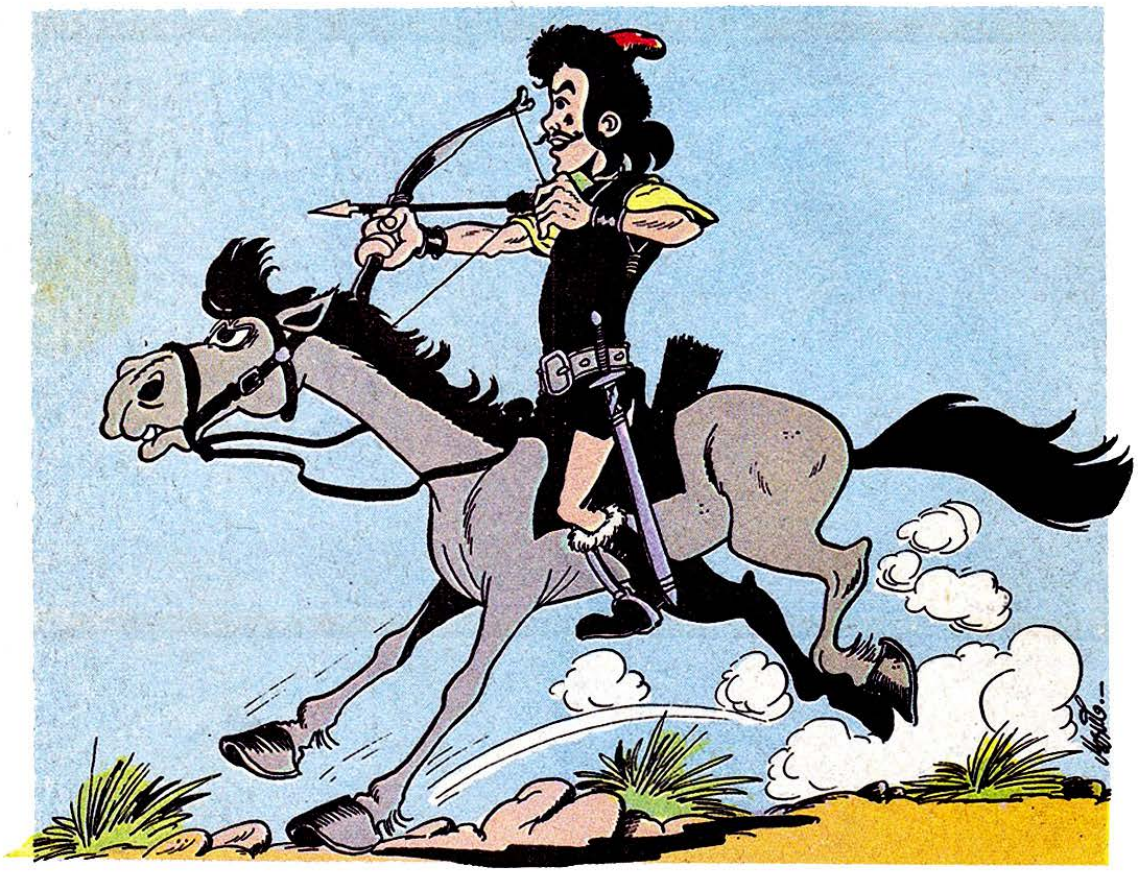

Göktuğ'un, sizleri hem heyecandan heyecana sürükleyecek, hem de kahkaha ile güldürecek resimli mizahî kahramanlık romanı...

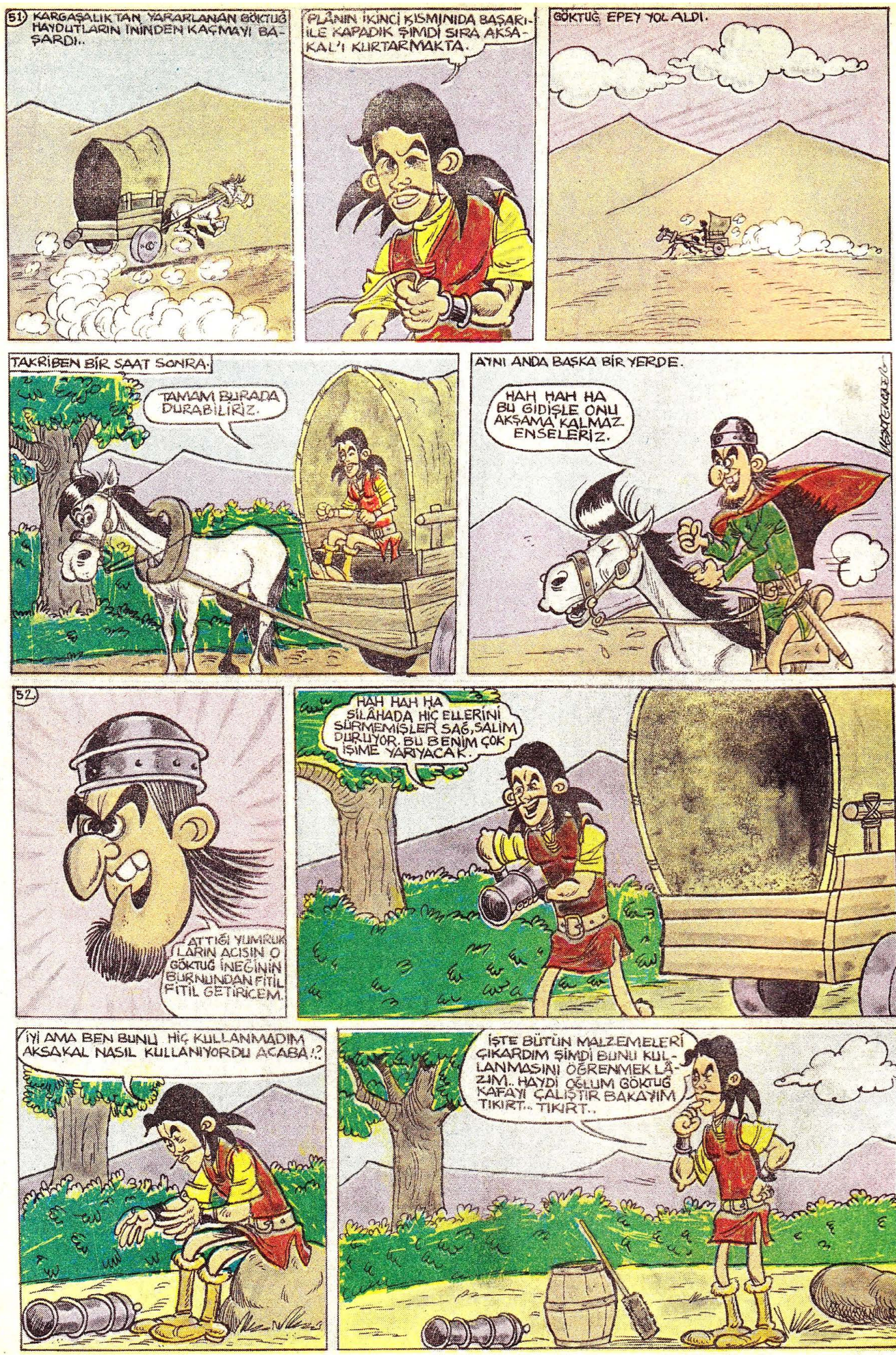
51
KARGAŞALIKTAN YARARLANAN GÖKTUĞ HAYDUTLARIN İNİNDEN KAÇMAYI BAŞARDI..
PLÂNIN İKİNCİ KISMINIDA BAŞARI-İLE KAPADIK ŞİMDİ SIRA AKSA-KAL'I KURTARMAKTA.
GÖKTUĞ EPEY YOL ALDI.
TAKRİBEN BİR SAAT SONRA.
TAMAM BURADA DURABİLİRİZ.
AYNI ANDA BAŞKA BİR YERDE.
HAH HAH HA BU GİDİŞLE ONU AKŞAMA KALMAZ. ENSELERİZ.
52
ATTIĞI YUMRUK LARIN ACISIN O GÖKTUĞ İNEĞİNİN BURNUNDAN FİTİL FİTİL GETİRİCEM.
HAH HAH HA SİLÂHADA HİÇ ELLERİNİ SÜRMEMİŞLER SAĞ, SALİM DURUYOR. BU BENİM ÇOK İŞİME YARIYACAK.
İYİ AMA BEN BUNU HİÇ KULLANMADIM AKSAKAL NASIL KULLANIYORDU ACABA!?
İŞTE BÜTÜN MALZEMELERİ ÇIKARDIM ŞİMDİ BUNU KULLANMASINI ÖĞRENMEK LÂZIM.. HAYDİ OĞLUM GÖKTUĞ KAFAYI ÇALIŞTIR BAKAYIM TIKIRT.. TIKIRT..

GÖKTUĞ

Uzun Kılıçlı Kahraman

Çizen: MESUT EKENER

53.

ÜZERİNDE BİRAZ ÇALIŞIRSAM NASIL KULLANILDIĞINI ÖĞRENİRİM.

BİRAZ SONRA.

BOOM!

ODA NE?..

KORKUNÇ BİR SES DUYDUM.

AYNI SESİ BİZDE DUYDUK EFENDİM, ŞU KORUDAN GELDİ..

GİDİP Bİ BAKALIM

54.

SESİ MERAK ETTİM DOĞRUSU HAYATIMDA İLK DEFA BÖYLE SES İŞİTTİM.

BU GÜNLERDE FAZLA MESAİ YAPTIRIYOR ZAM İSTİCEM.

YAY CANINA BE! AMMA GÜRÜLTÜ ETTİ..

ŞUNU Bİ DAHA DOLDURAYIM BAKAYIM.

DURUN! BURADAN SONRASINI YAYAN GİDECEĞİZ.. ATLAR BURADA KALSIN.

55.
YAVAŞ YAVAŞ YAKLAŞALIM BAKALIM.
ŞU ÇALILARIN ARKAŞINDAN HIŞIRTILAR GELİYOR.
PRENS AÇOBUR ÇALILARI ARALAYIP BAKTIĞINDA..
?
VAY CANINA GÖKTUĞ, TA KENDİSİ BU!.
56.
GÜZEEL! SİLAHI DOLDURDUK BİRDE ŞUNU HEDEF ÜZERİNDE DENEYEYİM..
OLDUĞUN YERDE KAL GÖKTUĞ KIMILDAMA..
?
O,O,O, PRENS HAZRETLERİ SİZMİYDİNİZ? BENDE KORKULACAK BİRİ SANDIMDI..
..??!

GÖKTUĞ
Uzun Kılıçlı Kahraman
Çizen: MESUT EKENER
57.
NEE? DEMEK BİZİ ADAMDAN SAYMIYORSUN? AMA BU SEFER PAPAZ PİLAV YEMİYECEK.
ŞİMDİ SANA EMREDİYORUM ELİNDEKİ O ACAİP BORUYU BİZE VER VE TESLİM OL...
O KADAR KOLAYSA NİYE KENDİN GELİP ALMIYORSUN?
ÇOK KONUŞTUN KÖPEK! DERHAL ONU AYAĞIMA GETİR..
58.
DEMEK BU KADAR ÇOK İSTİYORSUN EH MADEM ÖYLE GÜZEL HATIRINI KIRMAYALIM BİZDE..
HEH HEH HE YOLA GELECEĞİNİ BİLİYORDUM.
BADABOM!

59.
İNDİRİN LAN BENİ BURDAN!
?
?
ONLAR ONU KURTARMAYA UĞRAŞIRLARKEN BENDE İŞİME BAKAYIM.
HADİ EYVALLAH.. DEEEH!
60.
AYNI ANDA FAÇO'NUN KAMPINDA..
PATRON, ATLARIN BI KAÇ TANESİ HARİÇ HEPSİNİ YAKALADIK.
GÜZEL, GÜZEL.
ŞEF! ŞEF!. İHTİYAR TUTSAĞIN ATARABASI YOK ORTALIKTA..
NEE?
ÇABUK BANA ORADA GÖREVLİ OLAN NÖBETÇİYİ BULUN!.
NÖBETÇİ BAYGIN YATIYOR, BAYILTMIŞLAR ONU.
BAYILTMIŞLAR HA!.

GÖKTUĞ

Uzun Kılıçlı Kahraman

Çizen: MESUT EKENER

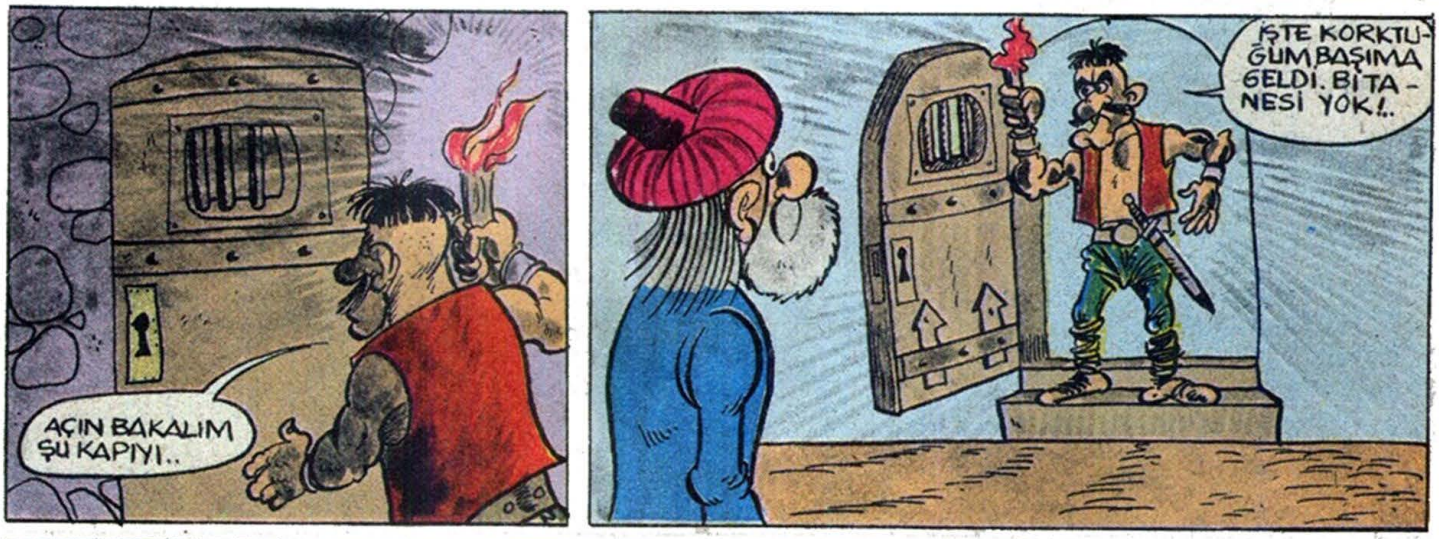

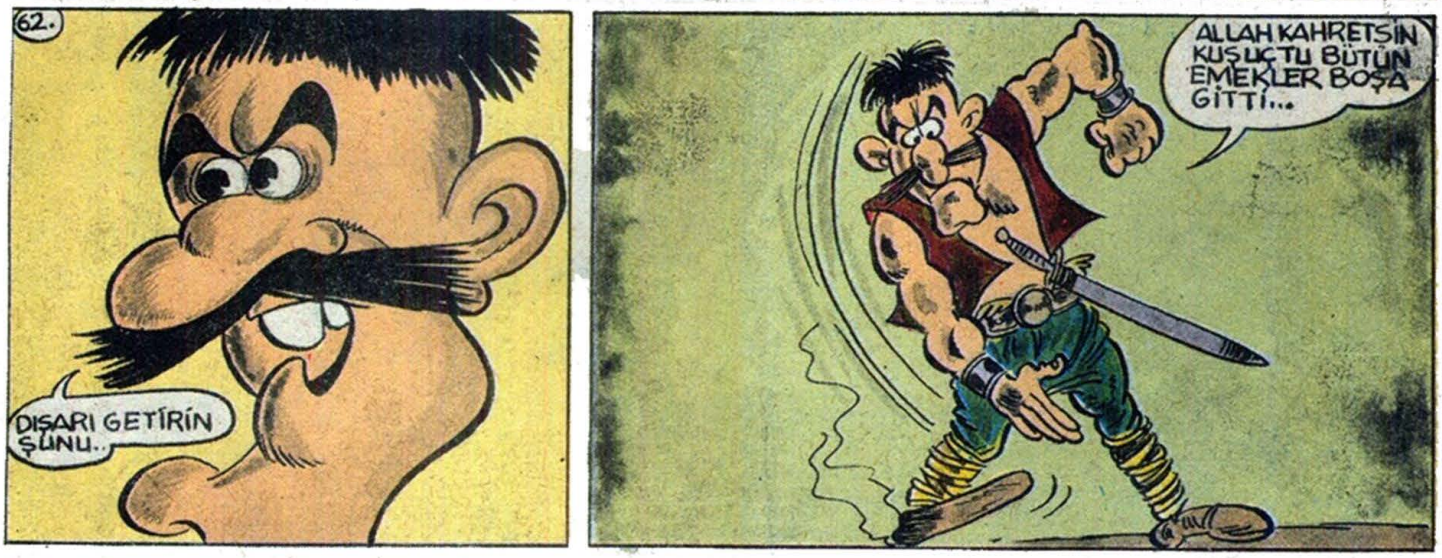

DEVAM EDECEK

Mehmet Kaan Sevinç

"Hiçbir Süvari bilemezdi, İzmir'e doğru at sürerken aslında yeni bir devlete doğru at sürdüğünü"
Bir süredir "Tevfik Emre" imzasıyla Hayal'et Resimli Mecmuada kimi hüzünlü, kimi dramatik, öykülerini okuduğumuz Tevfik Emre İmamoğlu'nun mesleği "Diş Hekimliği"

İçimizden Biri Söyleşileri: Tevfik Emre İmamoğlu

Girizgah

"Hiçbir Süvari bilemezdi, İzmir'e doğru at sürerken aslında yeni bir devlete doğru at sürdüğünü"

Bir süredir "*Tevfik Emrei*" mzasıyla Hayal'et Resimli Mecmuada kimi hüzünlü, kimi dramatik, öykülerini okuduğumuz Tevfik Emre İmamoğlu'nun mesleği *"Diş Hekimliği"*

Geçen sayımızda yayınladığımız kısa bir haberde diş hekimliği ve öykü yazarlığının yanı sıra yeni bir yönünün daha öğrenmiş olduk.

Belgeselci kimliği…

Biz de istedik ki "Süvarinin Tozundan" başlıklı bu kısa ama önemli bir konuya değinen belgesel üzerine biraz daha bilgi edinmek için Tevfik Emre İmamoğlu ile söyleşi yaptık.

MKS-Hayal'et Resimli Mecmua sayı 24 de yazdığınız *"Süvarinin Tozundan"* başlıklı yazınızdan öğrendiğimiz kadarıyla Fahrettin (ALTAY) Paşa'nın *"İstiklal Harbimizde Süvari Kolordusu"* kitabını okumanızla başlıyor her şey… Sonrasında ki süreçte neler yaşandı?

TEİ- Hani *"Televizyonda ne seyrediyorsunuz ?"* sorusuna verilen meşhur cevap var ya, "Belgesel İzliyorum", işte o belgesel izleyenlerden biri de benim. Kişisel olarak da 2.Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı ile ilgiliyim, bu konuda filmler, belgeseller seyrederim. Yine böyle bir gün Normandiya çıkarmasını seyrederken Büyük Taarruz aklıma geldi, acaba biz ne yaptık diye. Sonra 5.Süvari Kolordusu harekatını okudum, ilgimi çekti ve Fahrettin Altay'ın kitabına ulaştık. Fikrimi arkadaşlarımla paylaştım, hemen hemen kiminle paylaştıysam bana destek verdi. Yaptığımız iş tümüyle amatör ve gönüllülük esasıyla yapılmış bir iştir

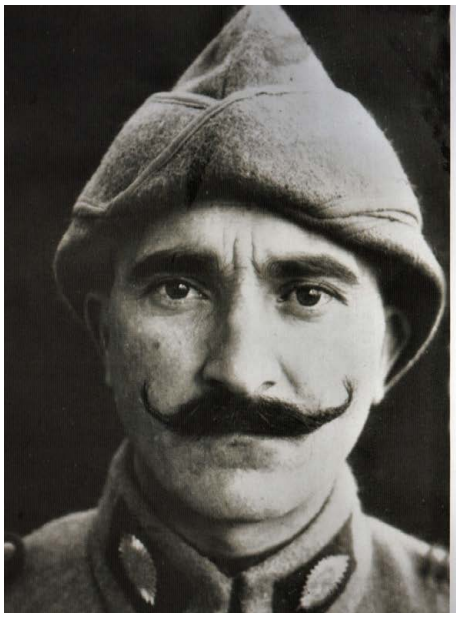

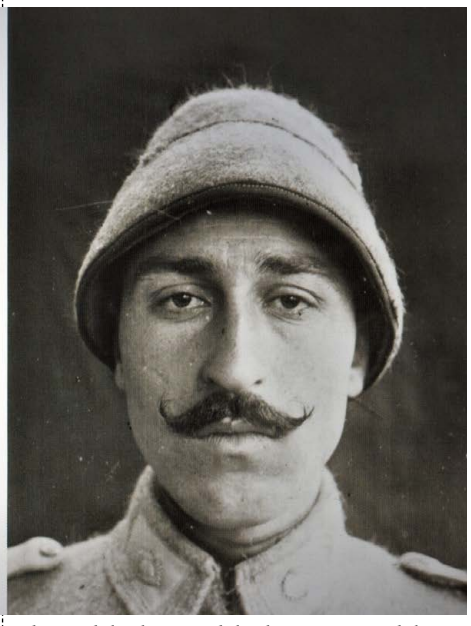

ve ekip çalışmasıdır. Süvarilerin izlediği yolu öğrenmek ve bu yoldan motorlarla gitmek ve bunu filme çekip anlatmak istedik. Ayrıca anlatımımızı zenginleştirmek için, Sinanpaşa ovasının *(Afyon'dan Dumlupınar'a 25-30 Ağustos 1922 arası muharebelerin geçtiği coğrafya)* bir maketini yaptık, sevgili Nuri Kurtcebe ile tanıştık, onun Kuvayı Milliye albümünden çizimler kullandık. İzlemek istediğimiz belgeseli yapmak istedik, yapabildiğimiz kadarıyla.

MKS-Hiç bilmediğiniz bir konuda böylesine zorlu bir çalışmaya girişmiş olmanızın sebepleri nelerdir?

TEİ- Sanırım Tarihimizi daha iyi anlamak ve anlatabilmek, bilinirliğini ve doğru bilinenleri arttırmak. Bilmiyor olmanın avantajını da kullandık, ne güzel öğreneceğimiz bir sürü yeni şey varmış, oturduk okuduk, denedik, becerdik, beceremedik ama sonunda yaptık. Bilmiyor olarak kendimizce acaba en iyi nasıl anlatırız konusunu tartıştık. Yapılmış belgeselleri izledik, ne yapmak ve ne yapmamak gereği üzerine düşündük konuştuk. Bizim açımızdan çok keyifli bir buçuk yıl geçirdik.

MKS-Filmin oluşturulmasında kimlerden ne tür destek aldınız?

TEİ- Dedim ya işimiz tam eş dost arkadaş ortamında şekillendi. Bir arkadaşım komşusu olan tarihçi İlkin Başar Özal ile beni tanıştırdı, hocamla hem keyifli sohbetler yaptık hem de büyük bir hata yapmayalım diye uğraştık, aynı zamanda süvari ile ilgili değerlendirmesini de filmde kullandık. Yönetmenimiz Orkun Adalılar yazı nedeniyle tanıştığım bir arkadaşımdır, sinemaya da ilgisi vardır, çok iyi bir fotoğrafçı ve filmcidir, kurguyu da beraber yaptık. Yapımcımız Gökhan Serez benim çocukluk arkadaşımdır, çok iyi bir yöneticidir, o da yapım ve koordinasyon işini üstlendi. Müzikleri diş hekimliği fakültesinden sınıf arkadaşımın oğlu Kaan Yazıcı yaptı, o hem de Hollanda Kraliyet Konservatuarında ses mühendisliği okuyor. Grubumuzun yaş ortalamasını da düşürdü sağ olsun. Anlatımı zenginleştirelim diye bir süvari çavuşu karakteri yazdım, Bekir Çavuşu yine Afyonlu olan sınıf arkadaşım Diş Hekimi Hakan Bayrak canlandırdı. Afyon'da onların köyü Tazlar'da çadır kurduk, kuzeni Kadir abi *(Kadir Aslan)* ve eşi bize büyük Anadolu misafir perverliğini yaşattılar. Grafik tasarım ve Logo işimizi Hüsnü Engür, Seracettin Gökçen ve Baha Beyenirsoy yine dostluk kapsamında gönülden destek vererek yaptı. Maketimizi internetten tanıştığımız ve sonra komşu olduğumuz Volkan Ayhan yaptı. Yer ihtiyacımız oldu, Nuri Besen bürosunun anahtarını verdi, PC ihtiyacımız oldu Cenk Çamdağ kullanmadığı bilgisayarını verdi, motorları Afyon'a götürmek için kamyonet ihtiyacımız oldu, Sadettin Kaymak firmasının kamyonetini verdi. Bir ilaç firmasından arkadaşım gönülden bir destek verdi. Motorcu arkadaşlarım işlerini bırakıp Afyon'a geldiler ve birlikte sürdük. Yani her işimiz böyle gitti bu vesile hepsine tekrar teşekkür ederim.

MKS-Film çekimleri için herhangi bir yerden sponsorluk aldınız mı yoksa bütün giderleri kendiniz mi karşıladınız? *"Kültür Bakanlığı"* gibi mesela!

Maddi bir destek almadık, açıkçası işin başında bazı firmalarla sponsorluk görüşmeleri yaptık ama bir diş hekimi ilk defa film çekeceğim ve hikayem de bu diye geldiğinde ve ne kadar heyecanlı anlatırsa anlatsın, iş ne olursa olsun sponsor olmak mantıklı gelmeyebilir. Yaptığımız ve göstereceğimiz bir işimiz yoktu çünkü. Öz kaynaklarımızı kullandık ve dostlarımızın desteğine şükran borçluyuz.

MKS-Süvarinin Tozundan giderken ne tür duygular yaşadınız?

TEİ- Yaklaşık yirmi beş senedir motor kullanırım, Sinanpaşa ovasında sürerken aldığım keyfi ayrı koyarım. Yol yaparken bir hikayenin peşinden gitmek başka bir şey, Yıldırım Kemal İstasyonunda hepimiz çok duygulandık, şu an günde bir trenin geçtiği küçük bir tren istasyonu hemen köyün yanında, köyde de artık çoğunluk yaşlılar kalmış. Halbuki o istasyonun alınması için Konya Asker Hastanesinden kaçıp cepheye gelip savaşan ve şehit olan bir teğmen var, adı Yıldırım Kemal, İzmirli, İzmir'e ilk giren süvarilerden biri olmak istiyor. Tarihi okurken olayın geçtiği mekanlara gitmek çok başka bir şey ve bu tarihi yazanları kişisel olarak biraz da olsa tanıyabilmek. Biz ilk kez bunu yaşadık, gitmeden planladığımız bir çok işi yapamadık, bazı teknik ve kişisel arızalar yaşadık. Tüm bunlar onların yaşadıkları yanında çekirdek bile değil.

MKS-Film çekimi sırasında yaşadığınız zorluklar nelerdi?

İşlerimiz gereği hepimiz iş planlama, koordinasyon, iş takibi konularında çok iyi olduğumuzu ve her şeyin kağıtta yazdığı gibi olacağını zannediyorduk ama olmadı. Ben bir dişe bakınca ne olduğunu ne yapacağımı ve bunun ne kadar süreceğini biliyorum ama kağıtta çok güzel olan bir metni kameraya anlatmak o kadar kolay değilmiş. Işık, ses, kamera açıları vb. teknik konularda Orkun hepimizden çok şey biliyordu, biz de hızla öğrendik ama vakit aldı. Afyon için sadece üç günümüz vardı, o yüzden motorları kamyonetle götürmeye karar verdik, Perşembe gecesi yola çıkacaktık, Pazartesi hala kamyoneti bulamamıştık, neyse ki o gün bulduk. İlk gece bir arkadaşımız yüksek tansiyon atağı geçirdi, sabaha kadar hastanede kaldık ve onu birisiyle geri göndermek zorunda kaldık. Motorcu sayımız azaldı, elimizde beş motor üç sürücü kaldı, planlamada ben kamera arkasında idim, motor tarafına geçtim. On senedir hiç sorun çıkarmayan aracımızda teknik bir arıza oldu. Dronumuz düştü, kameralar arızalandı. Çekim mekanlarında bazen ışığı kaçırdık, istediğimiz her yere gidemedik. Günde yaklaşık iki yüz kilometre motor kullandık ve epey yorulduk. Ancak Afyon'da Sinanpaşa ovasında geçirdiğim o üç gün ve geceyi hayatım boyunca unutmayacağım.

MKS-Bu çekimler sırasında sizin ve ekip arkadaşlarınızı mutlu eden anlar ve olaylar nelerdi?

TEİ- Bir sorunu çözdüğümüz anlarda mutlu olduk, herkesin işin bir ucundan tutmasından mutlu olduk. Ekip ve arkadaşlık birlikte olunca keyifli oldu. Bazen konuşmadan işleri paylaştık, herkes çok sabırla çekim aralarında güneşin alnında bekledi ama dedim ya bizim ki 1922'de o ovada yaşananlar yanında nohut çekirdek. Doksan altı yıl önce oradan geçmiş olmaları ve bizim de orada olmamız, izlerinden gitmemiz bambaşka bir duyguydu. Gece kamp alanında ateşin başında otururken, etrafı dinlerken çok mutlu olduk, çaydan bir yudum alırken acaba onlar çay içebildiler mi, bugün ne yediler veya bir şeyler yiyebildiler mi diye düşündük .

MKS-Süvarinin izinden gitmek için araba yerine motorlar ile gitmenizin özel bir nedeni mi vardı?

TEİ- Süvarinin kullandığı atlar küçük Anadolu atı tabir edilen bir ırk. Bu hayvanlar gösterişli değil, hatta neredeyse süvarilerin

Çizim: Nuri Kurtcebe /Nazım Hikmet/ Kuvayi Milli Destanı çizgi romanı

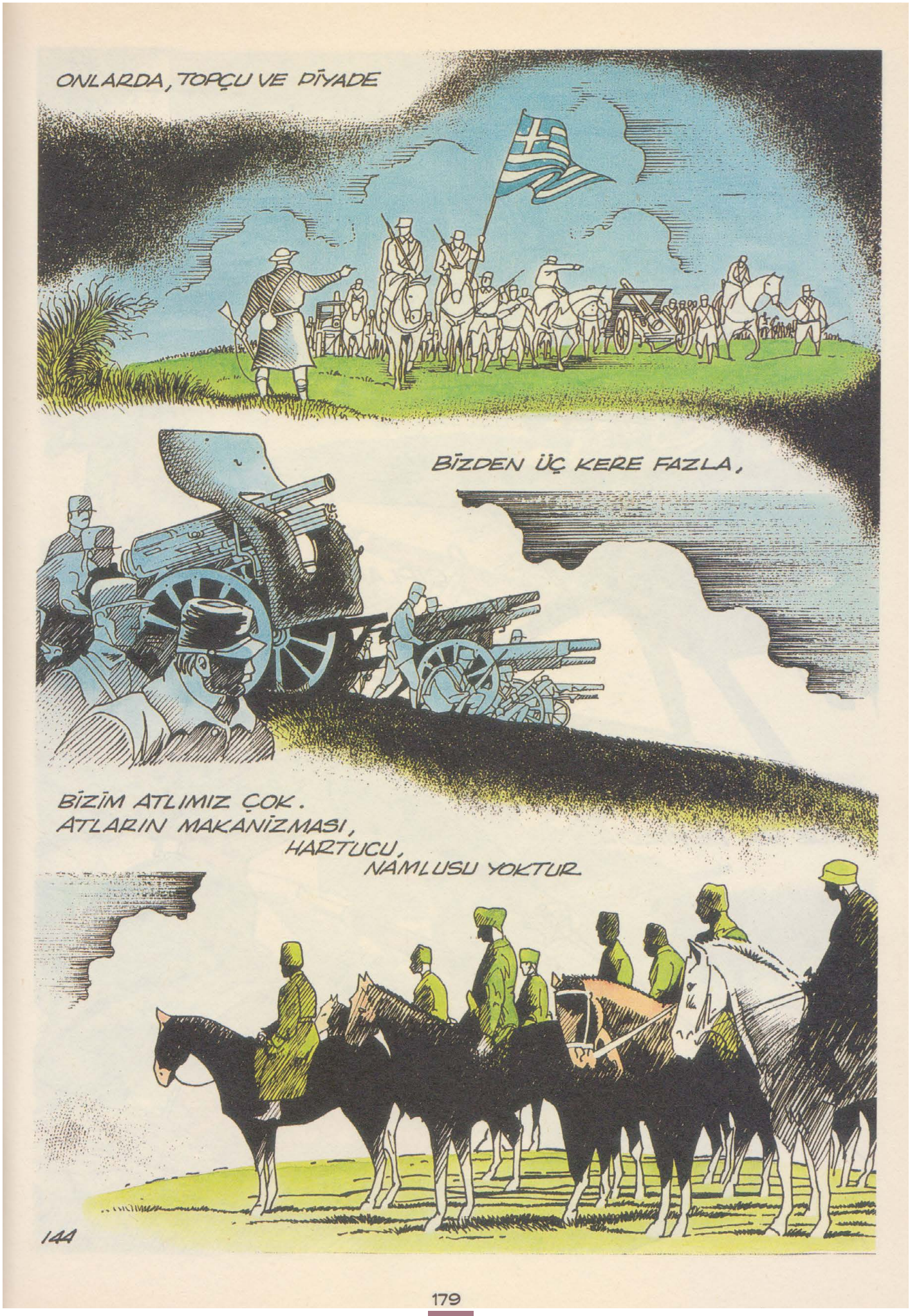

topukları yere değecek kısalıkta ancak günde bir kez yiyip içerek yaşayabiliyorlar, hassas bir bakıma gerek duymuyorlar. Yunan Süvari Kolordusu Kurmay Başkanı bile kendi birliği için bu artlardan temin etmeye çalışıyor, çünkü merasim atlarını o yılların kurak Sinanpaşa ovasında savaşırken kullanmak neredeyse imkansız. Bu atın özelliği adımının büyük olması, süratli değil ama dayanıklı. Bir muharebede sadece hızlı olmak yeterli değil çünkü ne kadar süreceğini bilmiyorsunuz, dolayısıyla dayanıklılık daha öne çıkıyor. Yirmi beş yıldır Vespa PX 200 kullanıyorum, 1994 model iki zamanlı tek silindirli iki yüz cc bir makine. Tam da bu atlara benziyor, çok gösterişli ve hızlı değil ama işini yapar ve evet dayanıklı. Filmde de dediğimiz gibi *"Onlar Küheylan değildi, bunlar da değil, o yüzden onların peşinden bunlarla gittik"*. Sinanpaşa ovasında sürerken belki bize de *"Süvarinin Tozundan"* bir zerre değer diye umut ettik.

MKS-Filmi seyredenlerden gelen olumlu veya olumsuz tepkiler nelerdir?

TEİ- Genel olarak seyircilerimizden olumlu dönüşler aldık, özellikle 25 Ağustos 1922 gecesi, yani Büyük Taarruz başlamadan önceki gece, yaklaşık üç bin süvarinin Ahır dağlarını geçip Sinanpaşa ovasına, Yunan cephe gerisine inmesi çok bilinen bir konu değildi, bu çok ilgi çekti. Elbette eleştirilecek bir çok eksik de var, o konuda da bizi kırmadan dertlerini anlattılar, sağ olsunlar.

MKS-*"Süvarinin Tozundan"* bir seferlik bir çalışma mıydı yoksa bu bir ilk miydi?

TEİ- Bu işe biraz girince eğitim hayatımızda ki tarih derslerini düşündüm, ne kadar sıkıcı idi. Halbuki biraz okuyunca Tarih'in okulda okuduğumuz gibi olmadığını anladık. Biz tarihçi veya belgeselci değiliz ama Tarih içinde müthiş hikayeler var, insan hikayeleri. Belki bu hikayelerle Tarih'in daha fazla sevilmesine bir katkımız olabilir diye düşünüyoruz. Kendimizi bundan sonra süvari olarak hissediyoruz ve atlarımızı yeni projelere sürmek fikrindeyiz.

MKS-Kurtuluş Savaşı Destanımızdan başka yaşanmışlıkların izinin peşinden gidecek misiniz? Bu tür çalışmalarınızın devamı gelecek mi, başka hikâyeleri de belgeselleştirecek misiniz?

TEİ- Belgeselleştirmek iddialı olabilir ama devam edeceğiz. Birinci Dünya savaşı çok önemli, bugünü anlamak için mutlaka iyi bilinmeli. Mesela İstanbul'un işgali, Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti yaklaşık beş yıl işgal altında kaldı, bu şartlarda İstanbul'dan kaçanlar Anadolu'da Kurtuluş Savaşını başlattılar. İşgal altında ki İstanbul'dan kaçırılan silahlar da bu savaşta kullanıldı, hatta bir de uçak var kaçırılanlar arasında. İşgal kuvvetleri komutanlığı İstanbul hükümetine istediğini yaptırdı. Bunları bilmeden kimin torunu olduğunuzu ifade ederken yanılabilirsiniz, bilemeyebilirsiniz. Bizim de bilmediğimiz, öğrenmekten ve anlatmaktan keyif alacağımız daha çok hikaye var.

Anadolu'dan bir avuç insanın Avrupa'nın açgözlü doymak bilmeyen Emperyalist ülkelerine karşı verdiği varoluş mücadelesi *"Kurtuluş Savaşı"* destanı daha nice yaşanmışlıklar barındırıyor içinde… Yüzyıllarca anlatılsa, ciltler dolusu kitaplar yazılsa yine de bitmez…

Yediden yetmiş yediye onca yokluğa, onca yoksunluğa karşın bir ulusun var oluş mücadelesi

Kurtuluş Savaşı destanı bir Umman, *"Süvarinin Tozundan"* bu ummandaki bir katredir.

Süvarinin Tozunun peşinden giden Emre İmamoğlu ve arkadaşlarına zor koşullarda olsa da böylesine önemli bir konuda yapmış oldukları bu çalışma için çok teşekkür ediyoruz.

Eminiz ki gün gelip bu belgeseli seyredenlerden birisi de *"Kurtuluş Savaşı"* destanının başka bir izinin, tozunun peşinden gidip bu devasa Umman'a bir katre katkıda bulunacaktır.

26 Ağustos 1972 -

Efsane mizah dergisi **Gırgır**, **Oğuz Aral** yönetiminde yayımlanmaya başladı.

Gökçe Mehmet Ay

KABİR PARILTISI 2.Bölüm

Geçitten iğrenç bir koku yayıldı. Çığlıklar zihinlerini sardı. Kemal tabancasının sedef kakmasından yayılan güçle kendine geldi. Ayağa kalkıp ruhun karanlığına baktı. Kötü gözler onları izliyordu.

Geçitten iğrenç bir koku yayıldı. Çığlıklar zihinlerini sardı. Kemal tabancasının sedef kakmasından yayılan güçle kendine geldi. Ayağa kalkıp ruhun karanlığına baktı. Kötü gözler onları izliyordu. Nihat başı ellerinin arasında kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Sevda ayağa kalkmış gözleri kapalı ağlıyordu.

"Nihat geçidi mühürle, yolun açık olduğunu fark ederlerse yandık demektir." Nihat boş gözlerle ona baktı. "Hadi, senin kendine gelmeni bekleyecek zamanım yok. Mühürle şurayı." Kemal Nihat'a sırtını dönüp elinde tabancası geçidin önüne geçti.

"Sen mühürleyinceye kadar gelen olursa ben durdururum." Elini cebine attı.

"Neyle durduracaksın, bu sekizinci seviye bir geçide benziyor. Varlık piramidinin derin uçlarından birine açılmış" Nihat kucağında bilgisayarla gelmişti. "Böyle bir geçit açabilmek için gerçekyıratının çok güçlü olması gerekir." Gözlerinde neon ışıklar parıldıyordu.

"Ya da yardım almıştır." Sevda konuşurken kıkırdıyor ve ağlıyordu. "Sanırım gerçekyırtan tüm küçük hayaletleri buraya toplamış." Kemal tabancasına cemiyetin silahtarına yaptırdığı mermilerle dolu şarjörü taktı.

"Beşinci seviye bir gerçekyırtan nasıl hayaletleri toplayabilir?"

"O yapamaz ama bir yolu var." Nihat, bilgisayarını yere bırakıp çantasına koştu. "Mühür programını başlatıyorum, ne yaptığımı anlayınca saldırmaya başlayacaklar." Çantasından küçük bir kese çıkardı.

"Bunu gözlerinize süreceğim, böylece onları görebileceksiniz"

"Ben onları görüyorum zaten tatlım. Hepsi zihnimin içinde çığlıklar atıyorlar. Onların soğuk dudaklarının aklıma dokunuşunu hissediyorum" Sevda güldü. "Bazılarının tene açlığı aklımı başımdan alıyor."

"Sevda, kendine hâkim ol. Nihat, bu sürdüğün ne? Berbat kokuyor."

"Patron, bu benim geliştirdiğim bir macun." Bilgisayarın başına geçti. "Hazır olun, mühürlemeyi başlatıyorum."

Kemal geçide bakıyordu, tabancanın kabzasından yayılan sıcaklığa konsantre olmuştu. Davul sesleri duydu. Nihat eline tel eldivenini geçirmiş, dans ediyordu. Sesi var olmayan köşelerden yankılandı.

"Ey bilgi otoyolunun sahibi boğa, hadım babanın ismiyle çağırıyorum seni. Neon ışığı altında kutsanmış boğa, ateşten doğan ananın adıyla çağırıyorum seni." Hayaletler görünür olmaya başlamıştı.

"Sevda, etrafımdakileri temizler misin? Ben geçitten gelecekler için bekliyorum." Sevda şuh bir kahkaha attı.

"Tamam patron. Bana bulaşmanın ne demek olduğunu anlayacaklar."

Küçük bir kız hayaleti Kemal'in önündeydi. Ağzını kocaman açmış, koca dişleri parlıyordu. Hayalet dondu. Etrafındakiler acı bir çığlık attılar. Kemal daha önce böyle bir ses duymamıştı. Kız başını çevirip Kemal'in omzunun üstünden Sevda'ya baktı. Hayaletler birer birer Sevda'ya gittiler. Kemal göz ucuyla baktığında Sevda'nın kollarını açmış onları kucakladığını gördü. Hayaletler etrafında dönüyor, içinden geçiyor, ona ulaşmaya çalışıyorlardı. Nihat'ın sesini duyunca geçide döndü.

"Ey varlığın karanlığını aydınlatan ışığın sahibi, boynuzlarında otoyolun ağırlığını taşıyan boğa, gerçeğin koruyucusu, umudun bekçisi." Nihat elini kaldırıp geçide yaklaştı. "Al elimi, mührünle kapat geçidi. Yedi mühürle mühürle bu geçidi, senin kurbanın ve hizmetkârınım."

Nihat elini geçide uzattı. Avucunu açtığında içinde parlayan bir şey vardı. Nihat'ın etrafında mavi ve sarı ışıklar peydahlandı, geçidi sardı. Geçit küçülürken, bir el geçitten uzanıp Nihat'ın boğazına sarıldı.

Kemal hazırdı. Silahtarın yedi dolunayda, yetmiş yedi kere dua okuduğu, yedi mermiyi elin sahibine ateşledi. İlki kolun geçitten çıktığı yere denk geldi. İkincisi onun biraz daha üstüne ve kalanlar da kolun bitişine saplandı. Kolun sahibi kükredi. Çürük kırmızı parmaklar gevşedi, Nihat'ı bıraktı.

"Ey yaratılışın yolunda koşan boğa, ismi ateşlere saklanmış boğa, mühürle bu geçidi." Nihat sözlerini bitirdiğinde geçit kapandı. Kol kızıl cıva olup buharlaştı.

Hayaletlerin sesi kesildi.

"Nihat, gerçekyırtanı bul. Bir geçit daha açılmasına izin veremeyiz." Kemal silahın şarjörünü değiştirdi. "Sevda, ne durumdasın?"

"Tatlım bana izin ver, o hayaletleri senden uzaklaştırmak yeterince zordu." Sevda yere çömelmişti. Makyajı bozulmuş, gözyaşları makyajında izler bırakmıştı.

"Patron, sorun şu ki, bu gerçekyırtanı besleyen ve geçit açmasını sağlatan neyse hala aktif. Onu susturmadan gerçekyırtanı yakalayamayız." Nihat tel eldivenini çıkartmadan, bilgisayarını eline almıştı.

"Ne olabilir, ne aramalıyım?" Kemal salona baktı. Kapının ardındaki odada koliler vardı.

"Her şey olabilir, tepki büyüsü bu. Öteden gelen enerjileri güçlendiren, bir eşya olmalı."

"Kutuların içinde olabilir mi?" Kemal odaya girip kutuları yere atmaya başladı.

"Hayır, açıkta olması lazım. Işık alabilecek bir yere koyulmalı, bir pencerenin ya da bacanın yanında olmalı." Nihat'ın elindeki eldiven parlamaya başladı.

"Tatlım, acele edin geri geliyor ve yanında öteki hayaletleri getiriyor." Sevda ayağa kalkmıştı, ikisinin göremediği bir ufka bakıyordu.

MKAAAS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Odada pencereden sızan sokak lambalarının ışığında parlayan bir çocuk ayakkabısı vardı. Kemal ona yaklaştığında silahının kabzası buz kesmişti.

"Nihat, sanırım buldum." Kaidenin üstündeki yazıya göre ayakkabı bombalanmış bir oyun parkında bulunmuştu. Kemal tabancasının ucuyla ona dokunmak için uzandığında Nihat onu durdurdu.

"Patron dokunma." Nihat yere çömeldi. "Sevda, bunu söndürürken beni koru."

"Olur tatlım da, benim işim cezbetmek." Bağırıyordu. "Onlar bu kadar yakınımdayken, hepsini kendime köle etmemek ne kadar zor biliyor musun?" Kemal kapıdan dışarı baktı. Sevda ağlıyordu.

"Onların sıcaklığa aç bedenlerini yutmamak, ne kadar zor biliyor musun?"

"Sevda, yapabilirsin, onları cezbet ama lanette kaybolma. Hatay'dakini hatırla. Onun gözlerinden bakanın insan olmadığını unuttun mu?"

"Hatırlıyorum patron. Tek tek cezbettiklerini ayırırken nasıl çığlık attığını da hatırlıyorum. Gene de çok zor." Kemal Nihat'a baktı. Çantasından çıkarttığı üzeri yazılı iki sopa ile ayakkabıya dua mırıldanıyordu.

"Nihat sen burayı tek başına halledebilir misin?" Nihat dua mırıldanmaya ara vermeden, başıyla git işareti yaptı. Kemal silahını kabzasına sokup Sevda'nın yanına koştu. Elini tuttu. Parmakları buz gibiydi.

"Buradayım Sevda. Zaman kazanman lazım." Sevda gözlerini açıp Kemal'e baktı.

"Geliyorlar patron, bu civarda ne varsa geliyor."

"Nihat acele et." Kemal sözlerini bitirmişti ki binayı bastılar. Bazı hayaletler biçimsizdi, kolsuz bacaksızlar ve bir kaç da doğa ruhu göründü. Hepsi Sevda'ya yöneldi. Sevda kabir parıltısıyla kaplıydı. Kemal hayaletlerin Sevda'nın ışığına koşuşunu ve kayboluşunu izledi. Sevda elini insanüstü bir güçle sıkıyordu.

"Son varlıklarını bana vermek istiyorlar. Şarkılarını duyuyor musun?"

"Sakin ol Sevda, bu yolun sonunu biliyorsun. Durmazsan kaybolursun." Kemal silahının kabzasına uzandı.

"Damarlarımdalar, saçımdan parmak ucuma her yanımdalar, kasıklarımdan aklımın gizli köşelerine varıyorlar." Sevda'nın parıltısı güçlendi, ışığının aydınlattığı yerde korkutucu gölgeler peydahlanıyordu. "O kadar güzel ki. Hepsi bana tapıyor, beni istiyorlar." Kemal silahı Sevda'ya çevirdi.

"Dayan Sevda, yapabilirsin." Sevda boş gözlerle ona baktı. Kemal'in parmağı tetikteydi.

Hayaletler bir anda kayboldular.

"Tamamdır, durdurdum." Nihat odadan çıkmıştı. "Burada ne oluyor?"

"Her şey yolunda." Kemal tabancasını kabzasına geri koydu. Sevda elini bırakmıştı. "İyi misin Sevda?"

"Merak etme tatlım, bu seferlik kurtardım." Sesinde zorlama canlılık vardı.

"Nihat hala buraya geliş sebebimizi halledemedik, şu gerçekyırtanı bul da gidelim." Nihat aceleyle bilgisayarını başına gitti. Eldivenlerini çıkartıp bir kaç tuşa bastı.

"Patron, hayalet gitmiş."

"Nereye gitmiş?"

"Bağını kesince dışarı çıkmıştır."

"Peki, Nihat onu nasıl bulacağız, senin aletler yerini söyler mi?"

"Elbette ama biraz çalışmam lazım."

"Hadi öyleyse acele et, başka bir şey yapmadan onu bulmalıyız." Nihat çantasına uzanırken bir silah sesi duyuldu. Çığlıklara karışan ikinci silah sesi geldiğinde Kemal kapıdan çıkmıştı.

Devam Edecek.

Ahmet Yılmaz Arşivinden teşekkürlerimizle.

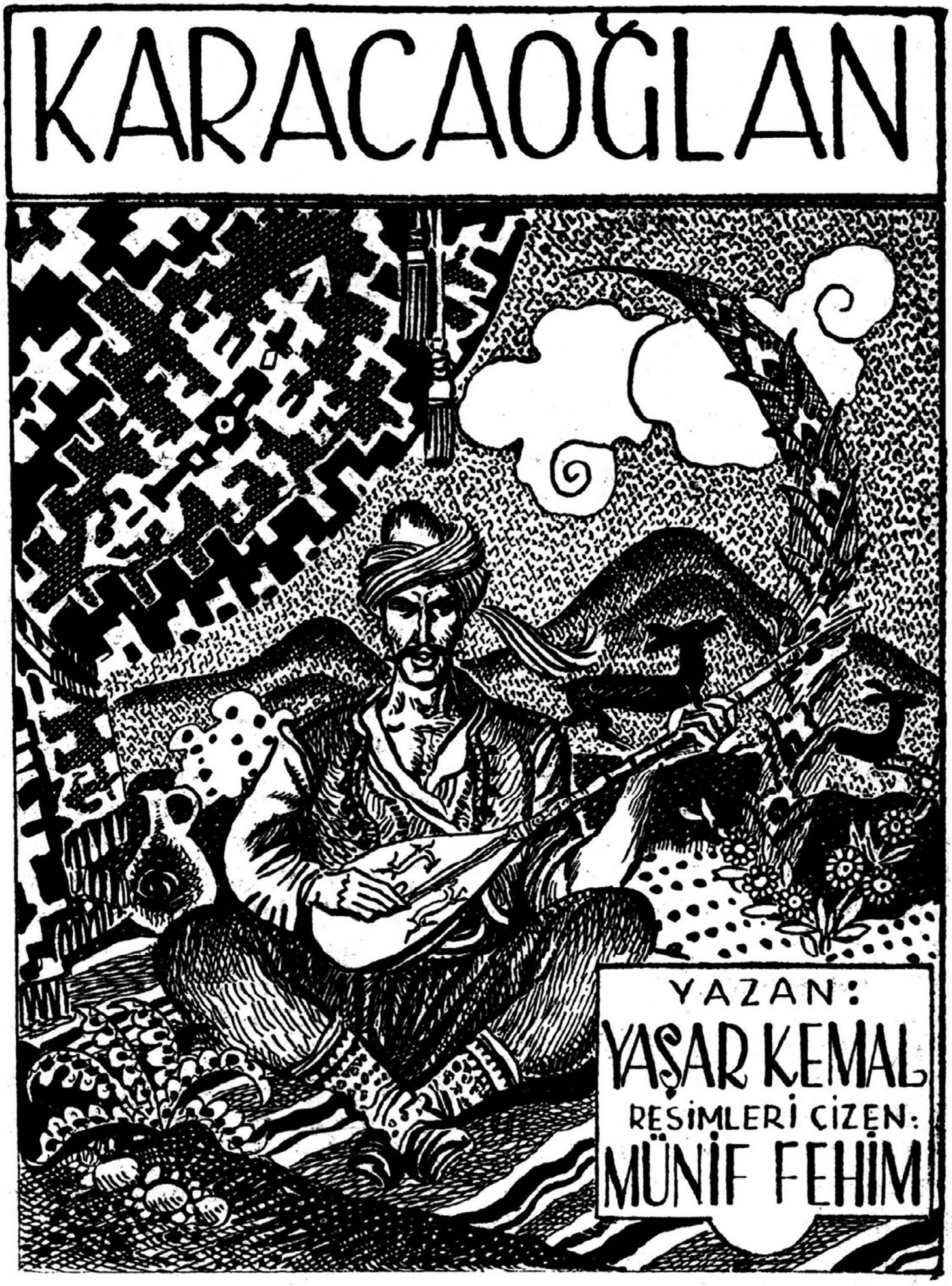

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 31 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Yağmur at kuyruğu gibi iniyordu. Gece karanlık göz gözü görmüyordu. Birden karanlığın içinden, ormanın ötelerinden bir top ışık çıktı. Işık gittikçe çoğalıyordu. Işık Çoğaldıkça insanlar da çoğalıyordu. Bir gürültü, bir hay-u huy bir anda ormanı alıverdi. At kuyruğu gibi inen yağmur ışıkların ardında iğne iğne pırıltı içinde kalıyordu. Hüseyin uzaklarındaydı. Seyrediyordu. «Nedir ki bu kalabalık? Nedir ola? Kardaşıma bir kötülük için toplanmışsa bunlar, bir tekini bile sağ komam. Doğrarım hepsini... Anam avradım olsun doğrarım... Bu kalabalık başka ne olabilir ki?...»

Büyücek, yarı yıkılmış bir ağacın kütüğüne çıktı, kalabalığa baktı. Ellerinde silâh da vardı. «Bu silâhlı kalabalık böyle ışıklı, kardaşımı aramıyorsa kimi arıyor?... Ama neden arıyor? Bey mi aratıyor? Kardaşım ne yaptı ki... Obaya bir kötülük mü etti? Ne kötülük edecek? Ne kötülük gelir fıkaracığın elinden? Gelse bile... Çamlıkta saz çalar, gezer durur... Sonra bir şey yapacak olsa bana, büyük kardaşına haber verir... O bir kötülük yapacak adam değildir. Ona kötülük yapacak adam Bey de olsa... Evini başına yıkarım...»

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 32 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

İçi hınçla dolu kalabalığa doğru koştu. Onlara yaklaştıkça merakı artıyordu. Bir ara duruyor, soluk alıyor, düşünüyor, bir türlü bir şeye karar veremiyordu. Sonra gene koşuyordu. Suya girip çıkmış gibi çıpıldak suya batmıştı. Usul usul bir titreme almıştı bedenini. Hem meraktan, hem soğuktan...

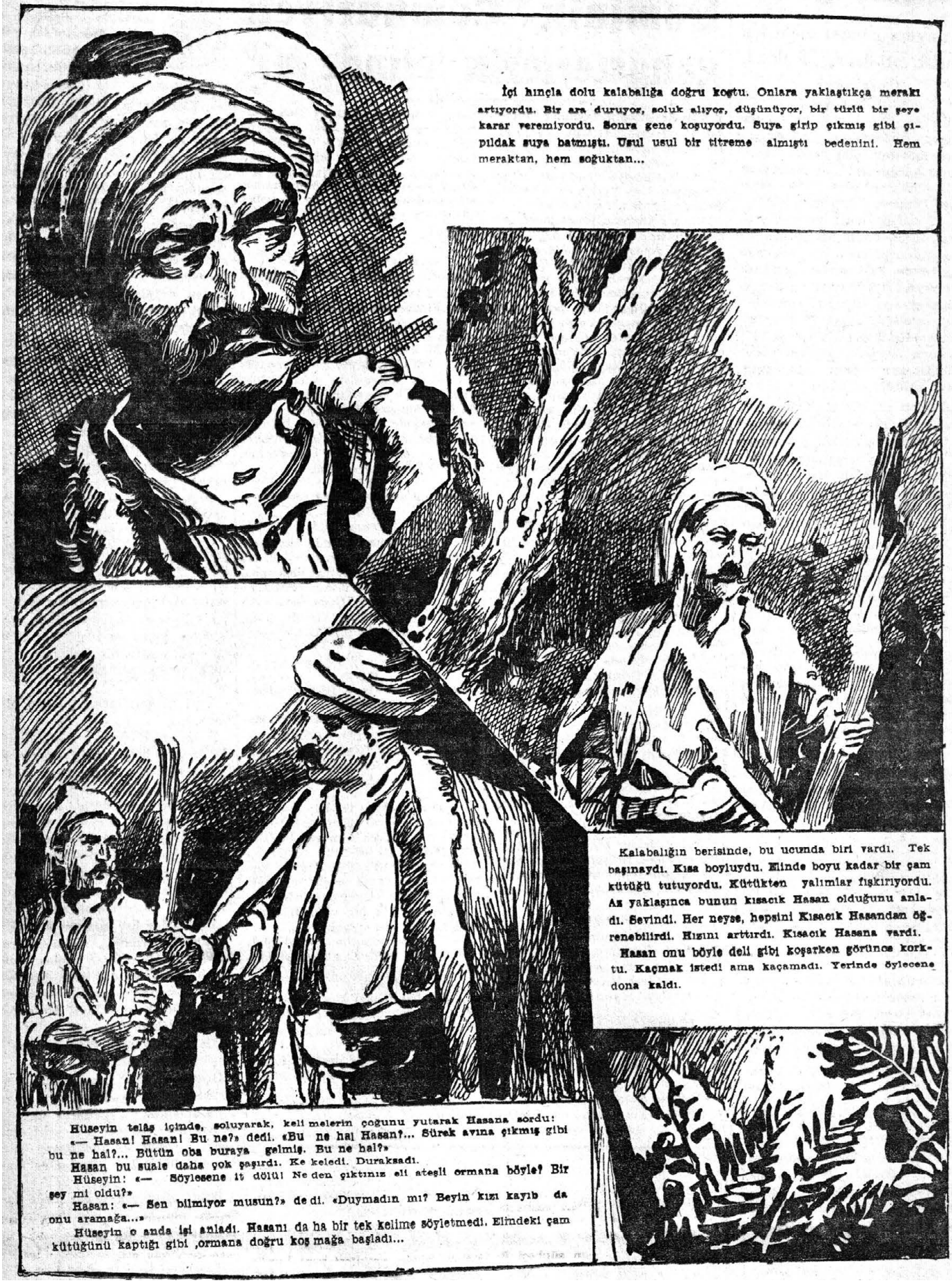

Kalabalığın berisinde, bu ucunda biri vardı. Tek başınaydı. Kısa boyluydu. Elinde boyu kadar bir çam kütüğü tutuyordu. Kütükten yalımlar fışkırıyordu. Az yaklaşınca bunun kısacık Hasan olduğunu anladı. Sevindi. Her neyse, hepsini Kısacık Hasandan öğrenebilirdi. Hızını arttırdı. Kısacık Hasana vardı.

Hasan onu böyle deli gibi koşarken görünce korktu. Kaçmak istedi ama kaçamadı. Yerinde öylecene dona kaldı.

Hüseyin telâş içinde, soluyarak, keli melerin çoğunu yutarak Hasana sordu:

«— Hasan! Hasan! Bu ne?» dedi. «Bu ne hal Hasan?... Sürek avına çıkmış gibi bu ne hal?... Bütün oba buraya gelmiş. Bu ne hal?»

Hasan bu suale daha çok şaşırdı. Ke keledi. Duraksadı.

Hüseyin: «— Söylesene it dölü! Ne den çıktınız eli ateşli ormana böyle? Bir şey mi oldu?»

Hasan: «— Sen bilmiyor musun?» de di. «Duymadın mı? Beyin kızı kayıb da onu aramağa...»

Hüseyin o anda işi anladı. Hasanı da ha bir tek kelime söyletmedi. Elindeki çam kütüğünü kaptığı gibi ,ormana doğru koş mağa başladı...

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 33 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Bağrını rüzgâra vermiş, bağrını yağmura vermiş koşuyordu. Elinde kocaman çam kütüğü, dört bir yana ışık saçarak koşuyordu. Düşünmeden, nereye olduğunu bilmeden koşuyordu. Bir ara bir şimşek çaktı. Ortalık gündüz gibi aydınlandı... Rüzgâr azıttı. Dalları kırıyordu. Yoldan mı gidiyordu? Ormandan mı, kayadan mı? farkında değildi. Bir şimşek daha çaktı. Bir, bir daha. Bir, bir daha... Üstüste şimşekler onun aklını başına getirdi.

Durdu zınk diye. Belini bir ağaca verdi. «Şu oğlanın da yaptığı yapılır işlerden değildi. Ulan madem ki böyle bir niyetin vardı, haber versene kardaşına... Bey kızı olmazsa, Paşa kızı olsun... Haber versen, senin için dağı taşı eritir, kızı gene alırdım. Bey kızı neyimiş ki... Senin gibi âşık... Bey Paşa neyimiş ki... Dillerin tellerin padişahısın sen... Şimdi nerede bulmalı? Bulurlarsa öldürürler. Nerede bulmalı? Bulmalı da alıp gitmeli bir yerlere. Başka ellere...»

Düşünüyordu. Bir karar veremiyor, bir çare bulamıyordu.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 34 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Işıklar yağmurlu karanlık geceyi aydınlatıyordu. Bir telâş, bir kıyamet,... Hasanın yanına varan bir adam: —« Ne o Hasan?» diye sordu. «Ne büzüldün kaldın öyle? Elindeki kocaman çamı ne yaptın?»

Hasan: —« Deli Hüseyin geldi, elimdeki çamı kaptı geri gitti. Koşa koşa ormana gitti. Bir hal vardı yüzünde... Başka bir hal... Bir korku...»

Adamı —« Neden ola ki?» diye şaşkınlık gösterdi. «Nesine gerek Hüseyinin. Hüseyin böyle işlerle uğraşmaz... Beyin işleriyle uğraşmaz. Beyi hiç mi hiç sevmez o. Bey de onu...»

—« Bilmem» dedi Hasan, «elimdeki ışığı kaptığı gibi ormana gitti.»

Deli Hüseyin arıyordu. Dağı taşı, mağarayı kovuğu. Düşünüyordu: «Kaçsalar kaçsalar bu gece vakti nereye kadar kaçabilirler? Öğleden sonra bulunmuş olabilirler, öğleden bir saat sonra da yağmur tutmuştur. Yağmur altında nereye kaçabilirler? Öyle onlar buradalar. İkisini bir arada bulursa Beydürür. Onları bulup, ölümden kurtarmalı. Onlar ölürse ben de Beyi öldürürüm. İşler kötüye gider.» Yağmur yağıyordu. Yağmur göz açtırmıyordu. Hüseyin delik delik onları aramağa devam ediyordu.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 35 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Bu arada Beyin Hatunu azıcık durulmuş, aklı başına gelmişti. Şaşkınlığı da geçmişti. Birden şimşek gibi aklından geçti. O çoban çocuk ne diyordu? O çoban çocuğun dilinin altında bir şeyler vardı. Çoban çocuk bulunursa, kızın yitişi de belli olurdu. Kimbilir, belki... Ama o çoban çocuk kimdi? Yüzlerce çoban çocuk vardı obada. Bal pınarından su içen çoban çocuk diye aranmaz ya... Bulmalı. Çoban çocuk, neyi görebilirdi? Bu kadar, soluğu taşarak neyi anlatmak için çabalardı? Pişman oldu. Keşke çocuğu çağırsa da o zaman, altını bir deşeleseydi onun... Ne ahmaklık etmişti...

Hizmetçisine döndü: —« Kızım, kızım.» neyidi o deli oğlanın adı? Hani geçenlerde bir şey söyliyecekti de söyliyemedi... Bey gelince kaçtı... Sen onu bulabilir misin?»

Kız: «Adını bilmem ama, bulabilirim.»

Hatun: —« Haydi,» dedi, «haydi gül kızım, bul da gel.»

Kız çıktı. Bir damda onu buldu. Sora sora buldu. Damın örtmesinin altında hasta koyunlara bakıyordu bir adamla beraber. Hizmetçi ona, «bana doğru gel», işareti yaptı. Oğlan kaçacak gibi oldu. Kız bunu sezdi. Hemen kolundan yakaladı Aldı Hatuna götürdü. Yağmur yağıyordu.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 36 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Hatun: —« Gel oğlum, gel yavrum,» dedi. «Hani sen o gün gelmiş bir şeyler söylüyordun, Bey gelince kaçtın. Balpınarından su içen değilmisin sen?»

Oğlan dikeldi: —« Bir ben içerim Balpınarından suyu... Bir ben Hatun abla...

—« Sen orada ne gördüydün de hele Hatun ablana. Deyiver bakayım.»

Çocuk: —« Ben Balpınarında su gördüm. Başka birşey görmedim.

Hatun: —« Ulan it dölü, kekeleye kekeleye söylemek istediğin ney di? Sen onu söyle bana... «Oğlan kıvrandı... Kaçacak gibi birşey yaptı. Hatun: —« Sana,» dedi, «o günkü söyliyeceğini söylersen üç tane kuzulu koyun verirım.» Çocuk gülümsedi —« Yaaa Hatun ablam,» dedi, «ben hep Balpınarından su içerim. Kimse çıkamaz oraya. Bir de çıktım baktım ki... Ben gördüm işte... O adam işte... Bir adam

vardı ya, hani o deveyi kaldırdıydı... Saz çaldı da... O adam... Sarılmışlar...»

Bunu duyar duymaz kadın saçını başını yolmağa başladı. —« Vay benim başına gelenler. Dertli başıma gelenler.»

—« Bunu kimseye söylemedin ya... Bey duyarsa seni de öldürür, beni de... Söylemedin ya...»

Çocuk kekeledi: —« Hiç söyler miyim... Bilmez miyim Bey beni öldürür. Anama bile söylemedim... Ya. Sarıldılar işte. Ben de gördüm işte... Kimseye de söylemedim... Bacıma dedim ki böyle böy le... Yalnız bacıma dedim... Bacım da dedi ki... Seni kıyık kıyık kıyarlar, bir kimseye söylersen dedi. Ben de ağzımı örttüm. Hiç kimseye söylemedim. Söyler miyim... Ya beni öldürürlerse... Sen benim kuzulu koyunları verecen mi?»

Hatun: —« Veririm,» dedi. Oğlan bunun üstüne ok gibi çadır dan dışarıya fırladı.

KARACAOĞLAN

Yazan: YAŞAR KEMAL — 27 — Resimliyen: MÜNİF FEHİM

Yağmur tutunca kaçamamışlardı. Bir kayanın kovuğuna, mağarasına sığınmışlar, yağmurun dinmesini bekliyorlardı. Yağmur başlamış durmamıştı. Daha da yağıyor. Korkuta kız titriyordu. Yağmur yağıyor, toprak kokuyordu. Şimşek çakıyor, ortalık aydınlanıyordu. Kovuklarına bir yandan da su doluyordu. Birden bir gürültü geldi kulaklarına... Bir hay-u huy... Sonra bir aydınlık aldı ortalığı... Öyle şimşek gibi silinip gitmiyen... Sonra bir top atlı geçti yanlarından, doludizgin...

Kız: —« Bizi arıyorlar. Bulurlarsa öldürürler, İkimizi de öldürürler. Varsın öldürsünler,» dedi.

Sonra eli ateşli bir yığın insan kovuklarının içine ateş tuttular. Baktılar. Onlar bir köşeciğe sığınmışlardı. Göremediler Sonra boyuna eli ışıklı adamlar geçtiler önlerinden. Onlar köşelerinde gittikçe küçüldüler. Köşelerine yapıştılar.. Görünseler yandılardı.

Karaca bir ara: —« Çıkıp kaçalım,» diye tuttурdu. «Yarın nasıl olsa bizi burada bulacaklar... Bulup öldürecekler. Kaçalım.» Ama kız kımıldayamıyordu. Çıktılar yakalanacaklardı. Biri görmezse, biri görürdü. «Hele sabah olsun da,» dedi kız. «Hele sabah olsun da...» Bir yolunu buluruz...»

Tevfik Emre

Karıma evi sattığımı söylediğimde mutfakta kızartma yapıyordu. Sanırım mücverdi. Harcın olduğu kabı iki eliyle kaldırıp bana doğru fırlattı. Mutfağın kapısında dikiliyordum. Kafamdaki kasktan sekip duvara çarptı. İçindekiler yere saçıldı, birkaç damlası motor botlarıma ve pantolonuma sıçradı.

MÜCVER

Karıma evi sattığımı söylediğimde mutfakta kızartma yapıyordu. Sanırım mücverdi. Harcın olduğu kabı iki eliyle kaldırıp bana doğru fırlattı. Mutfağın kapısında dikiliyordum. Kafamdaki kasktan sekip duvara çarptı. İçindekiler yere saçıldı, birkaç damlası motor botlarıma ve pantolonuma sıçradı. Sonra bana bağırmaya başladı. Evin satışından gelen paranın yarısını, yani onun payını, zarfın içinde yere bıraktım, Avustralya'ya benzeyen mücver harcının hemen yanına, güney sahillerine doğru. Söylediklerine cevap vermedim. Boşanmış çiftlerin konuşmaları pek eğlenceli olmuyordu, hele ki böyle bir tarafın sürekli bağırdığı ve eline ne geçirirse fırlattığı durumlarda. Onu mücverle yalnız bırakıp çıktım. Biraz hafifleyeceğimi zannediyordum ama olmadı. Kızgın bir kadını arkanda bırakamazsın. Mesafe olarak bıraktığını sanırsın ama o kızgınlık tıpkı bir artçı gibi arkana oturur dizleriyle kalçanı sıkar. Elleriyle beline sarılır ve göğsünü sırtına dayar. Nefesini tam anlamıyla ensende hissedersin. Bazen hiç inmez, bazen de ne zaman indiğini anlamazsın.

Çevreyoluna çıktığımda dörtte üç depo benzinim vardı ve saat daha iki buçuk falandı. İki saat sürüp sonra dinlenirim diye düşündüm. Hava bulutluydu ama Temmuz ayının sıcağı her yönden özellikle asfalttan kendini hissettiriyordu. Bir iki virajda lastiklerimin ısındığından emin olup gazladım. Genel olarak sakin ama depresif bir sürüşle

devam ettim. Artık kıçımın ve avuç içlerimin karıncalanmaya başlamasıyla yaklaşık iki buçuk saattir sürdüğümün farkına vardım. Ağaç altı gölgesi olan bir benzinlik seçip durdum. Kaskımı, eldivenlerimi, montumu, botlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Hava/Su pompasında başımı kollarımı ve ayaklarımı yıkadım, gölgeye motorun yanına döndüm.

Belki de karım haklıydı. Belki de onun haklı olmasından yorulmuştum. On iki yıl evli kalmıştık çocuk istememiştik. On iki yıl sonra artık evli kalmamızın gerekmediğini ikimiz de anlamıştık. Birisine "Karım" demeye başladıktan sonra boşansan bile "Eski karım" diyemiyorsun. Bir kere karın olunca başka bir şeyin olması o kadar kolay olmuyordu. Bir buçuk yıl onu platonik olarak sevmiştim, aynı okuldaydık, defterinin arasına iki satırlık şiirler yazıp bırakıyordum. Onları okuyor, gülüyor ve katlayıp çantasına koyuyordu, bunları kim yazmış olabilir falan diye bir merakı yoktu. Çok sonraları benim yazdığımı zaten bildiğini söylemişti. Bildiğini ben bilmiyordum ve köpek gibi merak ediyordum, aslında meraklı olan kedidir, "Kediyi merak öldürür" diye deyim bile var ama ben yine de köpek gibi hissediyordum. Yani köpek bana daha yakın geliyordu, başka gündemi olmayan, kuyruğunu sallayınca derdini belli eden basitlikte.

Ağaç gölgesi iyi geldi bana da motora da. Motorun yavaş yavaş çıtırdamasından soğuduğunu anlıyordum. Ben de soğumuştum ve artçım çoktan inmişti. Botlarımı ve diğer malzememi motorun yanın bırakıp, top case'den terliklerimi çıkardım ayağıma geçirip çay içilen verandaya yürüdüm. Çay fena değildi, biraz eskimişti. İki hafta önce doktorla yaptığım konuşma aklıma geldi. "Survisi altı-sekiz ay" demişti. Altı sekiz ay, altı mı sekiz mi ne fark eder ki. İki ayda fazladan ne yapabilirsin ya da sekiz hafta daha olsaydı şunu da yapardım diyebileceğin ne olabilir ki. Tedavi seçenekleri boktandı ve sonucu çok da fazla değiştirmiyorlardı. Bunlara harcayacağım parayı daha iyi bir işe harcayabilirdim. Mesela bir bar dolusu adama ve kadına bira ısmarlamak gibi, fakir motorcuların depolarını doldurmak gibi, mahallenin bütün çocuklarına hatta aşağı ve yukarı mahalleleri de dahil ederek, dondurma almak gibi. Hayatım boyunca iyi biri olmaya çalıştığımı düşündüm, artık iyi biri olmak istediğimden o kadar da emin değildim. Omzuma dokunan elle irkildim "Çayını tazeleyeyim mi abi" dedi garson. "Bence demliği tazele" dedim, mahcup güldü "Beklemen lazım" dedi. Güldüm "Vaktim bol merak etme" dedim. Cep defterimi çıkarıp son iki haftada aldığım notlara bir daha baktım. Yapılacaklar listemden iki satırı daha çizdim. Yaptığım için değil, artık onları yapılacak olarak görmediğimden. Listeye yeni satırlar ekledim, belki yarın onların da üzerini çizerdim, kim bilir. Ölmeden önce izlenmesi gereken yüz film, okunması gereken on kitap, görülmesi gereken doksan dokuz yer gibi falan şeyler vardır. Sanki "Sınavda buradan mutlaka soru gelir" der gibi. Çay geldi, daha iyiydi. İlk yudumda motora baktım, bir köpek arka tekere işiyordu. Köpekler bölgelerini işaretlemek için işerler, bir motorun tekerine işemek akıllıca, motorun gittiği yere kadar bölgeni genişletme imkanı verir. İşediği yeri kokladı ve sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi telaşlı adımlarla asfalta yürüdü. Sağına soluna bakmadan temposunu bozmadan asfaltı geçip tozlu çalılar arasında kayboldu. Bir kaç saniye sonra yoldan son

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

sürat bir kamyon geçti ve tozlu çalıları salladı. Köpeğin bölgesine kamyonla girilmişti ama onun umurunda değildi.

Şirkette Necmi ile kısa konuştuk. Ortaklığımı karıma devrediyordum, birikmiş alacaklarımın da ona ödenmesini istedim. Necmi mantık adamıydı, durumu hemen kavradı işimi kolaylaştırdı, fazla duygusallaşmadan vedalaştık. Evi satmıştım, çünkü o evde çok anım vardı. Anılarımın geride kalmasını istemiyordum zaten anılardan bir bok olmazdı. Bunu karıma bir iyilik olarak da düşünmüştüm. Daha yaşayacak zamanı vardı, yeni birileri ile tanışabilirdi, anılarımla onun önünde dikilmek istemedim. Dedim ya iyi biri olmakla ilgili anlamsız bir takıntım vardı.

Çayları ödedim, karnım acıkmamıştı, iki saat sonra bir şeyler yemek için dururum diye düşündüm. Benzinciden çıkarken köpek çalıların arasından başını çıkarıp baktı, bölgesinin ne tarafa doğru genişleyeceğini görmek ister gibiydi. Henüz soğuk lastiklerim ikinci vitesin sonunda biraz kaydı, topladım ve sürdüm. "Yol önümde uzanıyor, ölü bir yılan gibi hareketsiz, dağlar şimdiden kavuştu, bulutlarla çaresiz" diye bir şarkı vardı onu mırıldandım.

Güneş batarken eski bir benzinliğe girdim. Pompacı yaşlı adam iskemlesinden yavaşça kalkıp yanıma geldi. Depoyu doldurmama sevindi, yirmi üç litre daha benzin sattığına sevinen yaşlı bir adamdı. Ona yiyecek bir şeyler sordum. "Kamyoncular bitirmediyse kuru fasulye ve pilav var" dedi. Daha sebze ağırlıklı beslenmem önerilmişti ama fasulyede kurumadan önce sebzeydi diye düşündüm. Yemek güzeldi, arka masada bir kamyon şoförü muavinine hayat dersleri veriyordu. Buraların iyi kerhanelerini ve kadınlarla nasıl konuşması gerektiğini ayrıntılı anlatıyordu. Adam kamyon sürüyordu ama hemen hemen içerik konusunda aynı fikirdeydik, şaşırdım. Benzinciye pek gelen giden yoktu, kamyon parkında birkaç kamyon vardı, herhalde şoförleri de içinde uyuyordu. Motoru arka tarafa tuvaletin karşısındaki çardağın altına çektim, çadır kurmaya üşendim, uyku tulumumu çardak sedirine serdim, hava serinlemişti, güzel bir gece başlıyordu. Tuluma girince uykum açıldı, bir süre yapraklar arasından gökyüzüne baktım, zaman zaman yoldan geçen otobüslerin saniyelerle aydınlattığı ağaçları gördüm, uzaklarda mehtabın önünden hızla geçen bulutları ve mesailerinin en yoğun zamanlarındaki ağustos böceklerini dinledim. Uyku ve uyanıklık çözülmeyecek kadar birbirine karıştı. Sağıma döndüğümde boş ve karanlık tarlaları görüyordum, soluma döndüğümde tuvalet kapı lambasının aydınlattığı kadar bir hareyi. Sırt üstü yatınca yaprakları bulutları arada bir yıldızları görüyordum ama hep cır cır böceklerini dinliyordum. Yağmur kokuyordu ama henüz başlamamıştı. Motora doğru baktığımda bir gölgenin motorla uğraştığını gördüm. Sessizce uyku tulumunda oturur hale geçtim, fermuarı açtım ayaklarımı aşağı sarkıttım ve toprağa bastım. Ayağa kalkmıştım, gölge hala motorun direksiyon kilidini kırmaya çalışıyordu. Çakının çantada olduğu aklıma geldi, çanta da başımın altında yastık olarak duruyordu, eğilip karanlıkta çakıyı aramayı düşündüm, en son hangi cebe koymuştum acaba. Gözümü gölgeden ayırırsam hareket edecek sanıyordum, bütün dikkatimle ona kilitlenmiştim. Bir süre sonra benim orada

durduğumu anladı, yüzünü bana döndü. Işık ensesinden geliyordu, yüzünü seçemiyordum. Sadece şakağında seyrek saçları arasından ter tanelerini gördüm. Belki o da benim kadar korkuyordu. Elini cebine atıp bir bıçak çıkardı, en azından o nereye koyduğunu biliyordu. Gözlerini bana dikti ve fısıldayarak "Sakın sesini çıkarma, seni paramparça ederim" dedi. Gazete üçüncü sayfasındaki haber gözümün önüne geldi, ehliyet fotoğrafımın altında paramparça edilen motorcu yazıyordu. Motorun tehlikeli olduğunu söylerler, iyi bir kask, mont, eldiven ve botlar sürücüyü korumak içindir. Issız bir yolda, bir gece yarısı, benzincinin çardağında çıplak ayaklarıyla toprakta dikilen uykulu bir motorcuyu korumak için. Aklıma polisiye filmlerde rehine pazarlığı yapan uzman polislerin konuşmaları geldi. Asla korktuğunu belli etme. "Motoru boş ver sana para vereyim" dedim, demez olaydım, ağzımdan çıkan sesten korktuğumun anlaşılmaması imkansızdı. Aslında, "Sadece motoru alıp gitme, bende para da var" demiştim. Gölgenin yüzü güldü, korktuğuma sevindi, en azından benim korkumun onunkinden fazla olduğu kesinleşmişti. Anahtarı istedi. Neyse ki anahtarı hep aynı yere koyardım, pantolonumun fermuarlı sağ cebine, bazen uyurken batardı ama, bence en güvenli yer orasıydı. Cebimden çıkarıp, anahtarı salladım, gölge bir daha gülümsedi, yüzünü görmüyordum ama ruh halini anlayabiliyordum, ben olsam kahkaha bile atardım. Anahtarı atmamı istedi. Anahtarı atıp dikkatini dağıtıp ona saldırmak geçti bir an için aklımdan, sonra gazetedeki üçüncü sayfayı hatırladım vazgeçtim. Anahtarı attım, ayağının yarım metre önüne düştü, bir adım attı ve eğilip anahtarı aldı. Henüz kalkmamıştı ki bir fişek patladı. Pompacı yaşlı adam elinde bir çifteyle çıplak ayakları ve pijaması ve atletiyle tuvaletin kapısında dikiliyordu. Gölge anahtarı alıp dikildi, yaşlı adamla arasındaki mesafeyi hesaplıyor gibiydi. Yüzünü ışığa dönmüştü, en fazla yirmi yaşında bir gençti. "Sakin ol amca, yaşlı başlı adamsın, kendini vuracaksın" dedi. Bu sözler yaşlı adamı sinirlendirdi, tüfeğiyle havayı dürttü. Yaşlı adamın sinirlenmesi gölgenin hoşuna gitti, istediği reaksiyonu almış gibiydi. Aslında şimdi bire karşı ikiydik, üstelik silahımız da vardı. Avantajın bize geçtiğini düşündüm ama gölge öyle düşünmüyordu herhalde, benim sesimden aldığı izlenime göre, beni adım bile atamayacak gibi görüyordu sanırım. Gölgenin seyrek sandığım saçları kısaydı hatta üç numaraydı, sırtında eski bir hırka, kamuflaj bir pantolon ve ayağında postallarla kendinden emin bir hali vardı ama belli ki fakirdi. Yaşlı adam bu gergin bekleyişe uzun süre dayanamazdı, benim de bir şeyler yapmam gerekir diye düşündüm. Gölgenin suratını, eski hırkasını ve postallarını görünce korkum geçmişti, O artık ete kemiğe bürünmüş bir genç adamdı, aksine sempati duydum. Yan gözle beni kontrol etmesinden bir harekete başlayacağını anladım, yaşlı adama doğru baktığım anda koşmaya başladı. Yaşlı adam bu kadar hızlı bir çıkışı beklemiyordu, gölge neredeyse ona yetişmişti. Sağ eliyle namluyu tuttu, sol eliyle de çifteyi aşağı doğru bastırırken, silah ateş aldı. Tepmesiyle yaşlı adam kıç üstü yere oturdu, gölge çiftenin namlusunun ucundan tutuyordu, kabza yerde sürükleniyordu. Önce dizlerinin üzerine çöktü, namluyu yavaşça yere bıraktı, elleriyle karnını tuttu, yavaşça yana doğru oturdu. Yanına gittiğimde parmakları şimdiden kan içindeydi, ambulans çağırmak için telefona uzanırken koluma tutundu ve fısıldadı "Geçen hafta terhis oldum, Komandoydum".

Reklam...

TARKAN "GÜÇLÜ KAHRAMAN"

Ersin Burak usta sizler için yepyeni bir kapak ullüstrasyonu hazırladı.

PEK YAKINDA...

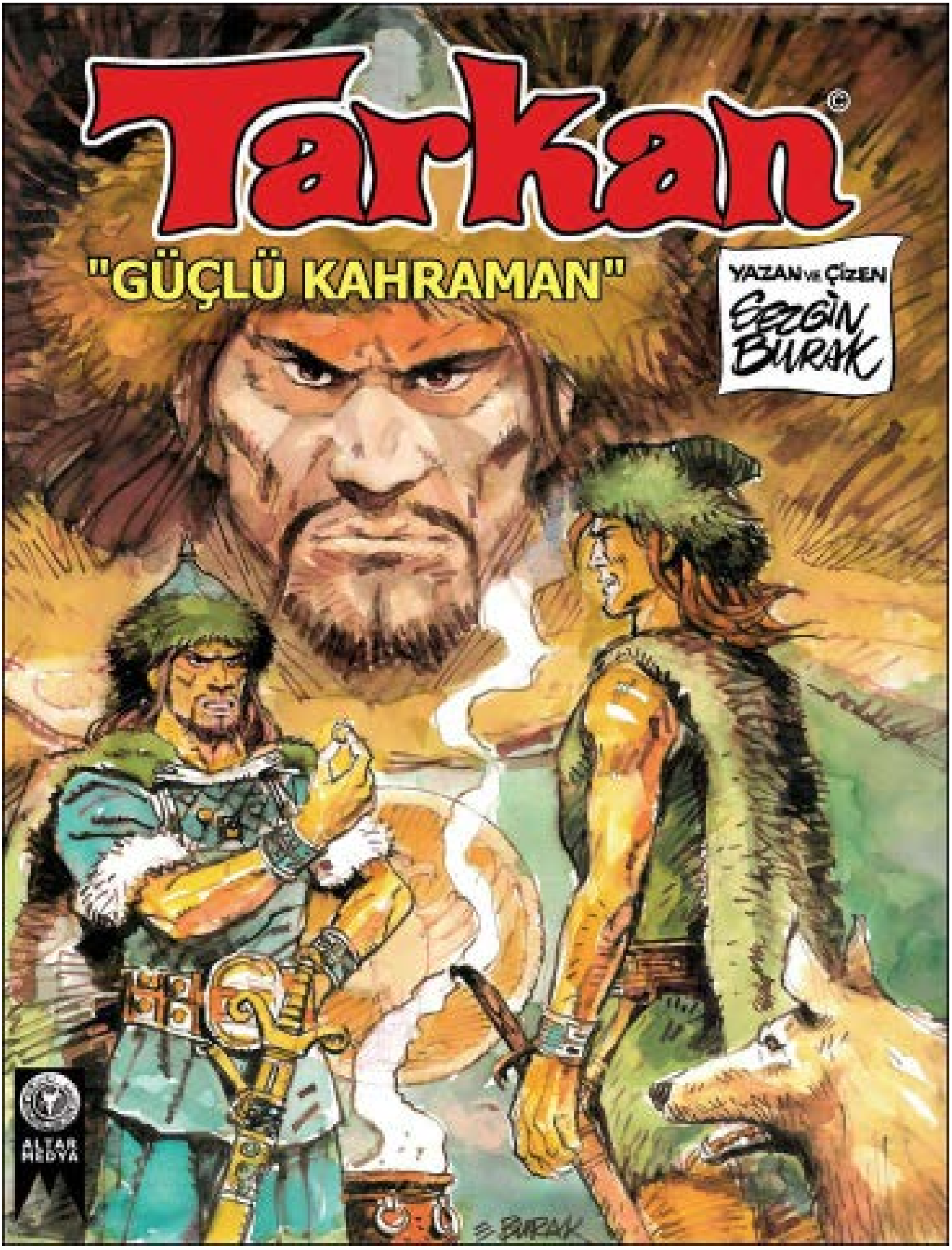

Bünyamin TAN

Kültür Tarihimizden Bir Kesit: MEŞHUR SİNEMA ARTİSTLERİ ALBÜMÜ

18.yüzyıl Osmanlı toplumunda yüzlerin Batı'ya çevrildiği ve modernleşme denilen dönemin başladığı dönemdir. Edebiyat, sanat, kültür ve sosyal yaşamda birçok yenilik toplumumuza girmiştir. Modernleşmeye ivme kazandıran olaylardan biri de hiç şüphesiz sinemanın ülkemize gelmesi olmuştur

18.yüzyıl Osmanlı toplumunda yüzlerin Batı'ya çevrildiği ve modernleşme denilen dönemin başladığı dönemdir. Edebiyat, sanat, kültür ve sosyal yaşamda birçok yenilik toplumumuza girmiştir. Modernleşmeye ivme kazandıran olaylardan biri de hiç şüphesiz sinemanın ülkemize gelmesi olmuştur.

II. Abdülhamid döneminde bu yeni teknolojiyle tanışıyoruz ve yangın endişesi sebebiyle Yıldız Sarayı'nda sinema gösterisine izin verilmiyor. Abdülhamid'in emriyle Mabeyn Başkatibi İzzet Paşa'nın konağında ilk sinema gösterisi düzenleniyor ve nitrat filminden dolayı yangın çıkıyor. 1903 yılından itibaren sinemanın yaygınlaştığını görüyoruz ve bunun üzerine sinematograf imtiyazı şartnamesi hazırlanarak özellikle siyasi içerikli eserlere yönelik bir sansür önlemi alındığını görüyoruz. Yangın ve benzeri aksiliklerle ilgili olarak sahne sahiplerinin kendi önlemlerini kendilerinin aldığı söylenilmektedir.

Sinemanın kültürümüze girmesi, yaygınlaşması ve film gösterileri ile birlikte sinemaya yönelik yayınların da olduğunu görüyoruz. Örnek vermek gerekirse Ahmet Hikmet'in Sluyi'den çevirdiği, İzmir'deki Marifet Matbaası'nda 1927 yılında yayımlanan Mektep ve Sinema başlıklı kitap, sinema branşı üzerine akademik anlamda bilgiler veren bir eserdir. Haftalık bir mecmua olarak yayımlanan Nasıl Sinema Yıldızı Olabilirsiniz adlı seriyi de unutmamak gerekir. 1927'de yayımlanan bu dizide de sinema artisti olmak için alınması gereken eğitimlerin neler olduğundan bahsedilir.

Makalemizde bahsedeceğim eser ise bir sinema artistleri albümü. Meşhûr Sinema Artistleri Albümü adlı bu eserin yayım yılı belli değildir, Resimli Gazete tarafından basılmıştır. Toplamda 32 sayfadan oluşan bu albümde bir dönemin aktörlerinin ve aktrislerinin fotoğraflarıyla isimleri yer almaktadır. Sinema oyuncularına ait albümler ve posterler kültür tarihimizde önemli bir yere sahiptir. Bilhassa magazin dergilerinin yaygınlaşmasıyla hayran kitlelerinin beğendikleri ve sevdikleri oyuncuları yakından takip etmelerini sağlayan pek çok yayının ortaya çıktığını biliyoruz. Bahsini ettiğimiz

albümde yer alan bazı sanatçıların isimleri ve haklarındaki kısaca bilgiler ise şöyle:

Barbara La Maar: 28 Temmuz 1986 tarihinde Washington'da dünyaya gelen Amerikalı aktris La Marr, 30 Haziran 1926 yılında tarihinde 30 yaşındayken öldü. 1920-1926 yılları arasındaki kısacık kariyerinde birçok filmde rol aldı. Bunlardan en meşhuru The Girl from Montmartre filmiydi.

Eleanor Boardman: 19 Ağustos 1898 tarihinde Philadelphia'da doğdu. 12 Aralık 1991 tarihinde Santa Barbara'da öldü. 1922-1935 yılları arasındaki kariyerinde 32 filmde rol aldı. Souls for Sale, The Three Cornered Hat ve The Crowd rol aldığı önemli filmler arasında.

Douglas Fairbanks: 23 Mayıs 1883 tarihinde Denver'de doğdu. 12 Aralık 1939 tarihinde Santa Monica'da öldü. 1915-1934 yılları arasındaki kariyerinde 51 filmde rol aldı. Robin Hood, Ben-Hur, The Iron Mask, Mr. Robinson Crusoe ve The Private Life of Don Juan rol aldığı önemli filmler arasında.

Nita Naldi: 13 Kasım 1894 tarihinde New York'ta doğdu. 17 Şubat 1961'de öldü. 1920–1929 yılları arasındaki kariyerinde Dr. Jekyll and Mr. Hyde, Blood and Sand ve Don't Call It Love gibi önemli filmlerde rol aldı.

Harry Carey: Sessiz filmlerin ilk yıldızlarından olan Carey, 16 Ocak 1878 tarihinde The Bronx'ta doğdu. 21 Eylül 1947 tarihinde Brentwood'da öldü. 1911-1940 yılları arasındaki kariyerinde Bill Sharkey'nin Son Oyunu, Gentleman Joe, Cheyenne's Pal, Roped, Pirate Gold, Tiger Thompson ve The Prisoner of Shark Island gibi önemli filmlerde rol aldı.

Carmel Myers: 4 Nisan 1899 tarihinde San Francisco'da doğdu. 9 Kasım 1980'de öldü. 1915–1976 yılları arasındaki kariyerinde 84 filmde rol aldı. All Night, Tell It to the Marines, Four Walls, Dream of Love ve The Show of Shows rol aldığı önemli filmlerdi.

Marie Prevost: 8 Kasım 1896 tarihinde Kanada'da dünyaya geldi. 21 Haziran 1937 tarihinde öldü. 1915–1936 yılları arasındaki kariyerinde 85 filmde rol aldı. The Beautiful and Damned, The Marriage Circle, Three Women, Kiss Me Again, The Godless Girl ve The Sin of Madelon Claudet rol aldığı önemli filmlerdi.

Gina Manès: 7 Nisan 1893 tarihinde Paris'te dünyaya geldi. 6 Eylül 1989 tarihinde Toulouse'de öldü. 1916–1966 yılları arasındaki kariyerinde 93 filmde rol aldı. Naples au baiser de feu, La Sainte et son Fou, Thérèse Raquin, École Foraine ve daha birçok önemli Fransız filminde rol aldı.

Nathalie Kovanko: Rus aktris Kovanko, 13 Eylül 1899'da Yalta'da doğdu. 23 Mayıs 1967'de öldü. 1917–1934 yılları arasındaki kariyerinde pek çok filmde yer almış olup Prince Charming, Michel Strogoff ve Volga in Flames rol aldığı önemli filmlerdi.

Francesca Bertini: 5 Ocak 1892'de Floransa'da doğan İtalyan aktris Bertini, 13 Ekim 1985'te Roma'da öldü. 1910-1976 yılları arasındaki kariyerinde 103 filmde rol aldı. Histoire d'un pierrot, Assunta

Spina, The Sphinx ve The Lady of the Camellias rol aldığı önemli filmlerdi.

Alberto Collo: 6 Temmuz 1883'te Piobesi Torinese'de doğan İtalyan aktör Collo, 7 Mayıs 1955 tarihinde Torino'da öldü. 1912-1955 yılları arasındaki kariyerinde Broken Idol, The Lady of the Camellias, The Shadow of Her Past, Tortured Soul, Saetta Learns to Live, Maciste's American Nephew, Pleasure Train, Maciste in the Lion's Cage, Villafranca, Shipwrecked, William Tell ve The Crossroads gibi önemli filmlerde rol aldı.

Lon Chaney: 1 Nisan 1883 tarihinde Coloradoʻda doğan Chaney, 26 Ağustos 1930 tarihinde Los Angeles'ta öldü. 1902–1930 yılları arasındaki kariyerinde 158 filmde rol adı. The Hunchback of Notre Dame, The Phantom of the Opera, Shadows, London After Midnight, The

Penalty, Oliver Twist ve Mr. Wu gibi önemli filmlerde rol aldı.

Norma Shearer: 11 Ağustos 1902 tarihinde Montreal'de doğan Kanadalı aktris, 12 Haziran 1983 tarihinde Woodland Hills'te öldü. 1920-1942 yılları arasındaki kariyerinde 69 filmde yer aldı. The Restless Sex, The End of the World, Broadway After Dark, His Secretary, The Tower of Lies ve The Women gibi önemli filmlerde rol aldı.

Rolla Norman: Fransız aktör Norman, 24 Haziran 1889'da Paris'te doğdu. 18 Kasım 1971'de Buc'da öldü. The Assassination of the Duke of Guise, The Last Fort, The Vein, The Great Passion, The Yellow Dog, Antoinette, A Star Disappears, The House of Mystery, Cease Firing, The Mysteries of Paris, The Two Boys, The Porter from Maxim's ve Notre Dame van de sloppen gibi önemli filmlerde rol aldı. 1908-1950 yılları arasındaki kariyerinde 50 filmde yer aldı.

Natalya Lisenko: Ukraynalı aktris Lisenko, 10 Ağustos 1884'te Mykolaiv'de doğdu. 7 Ekim 1969'da Paris'te öldü. 1915-1939 yılları arasındaki kariyerinde 63 filmde yer aldı. Katyusha Maslova, L'Enfant du carnaval, Calvaire d'amour ve Mirages de Paris rol aldığı önemli filmlerdi.

Charles Vanel: 21 Ağustos 1892 tarihinde Renne'de doğan Fransız aktör Vanel, 15 Nisan 1989 tarihinde Canne'da öldü. 1910-1988 yılları arasındaki kariyerinde 207 sinema filminde yer aldı. La Nuit merveilleuse, Le soleil a toujours raison, Le Grand Jeu, La Main au collet, Les Croix de bois, Le soleil a toujours raison, L'Affaire Maurizius ve Les Diaboliques rol aldığı önemli filmlerden bazılarıdır.

Sandra Milovanoff: 23 Haziran 1892 tarihinde St. Petersburg'da dünyaya gelen Milovanoff, 9 Mayıs 1957 tarihinde Paris'te öldü. 1917–1950 yılları arasındaki kariyerinde Parisette, The Two Girls, Les Misérables, The Phantom of the Moulin Rouge, Make Up, Colette the Unwanted, The Prey of the Wind, The Vein ve The

Last Judgment gibi önemli filmlerde rol aldı.

Norma Talmadge: 2 Mayıs 1894 tarihinde Jersey City'de doğdu. 24 Aralık 1957'ta Las Vegas'ta öldü. 1909–1930 yılları arasındaki kariyerinde The Greeks Had a Word for Them, The Greeks Had a Word for It, Madame Du Barry, Woman of Passion ve Woman Disputed gibi önemli filmlerde rol aldı.

Maurice Chevalier: 12 Eylül 1888'te Ménilmontant'ta doğan Fransız aktör, 1 Ocak 1972'de Paris'te öldü. 1901–1970 yılları arasındaki kariyerinde birçok filmde rol aldı. Bad Boy, Love Me Tonight, La chance et l'amour, Love in the Afternoon ve The Beloved Vagabond gibi önemli filmlerde yer aldı.

Gloria Swanson: 27 Mart 1899'da Chicago'da doğdu. 4 Nisan 1983'te New York'ta öldü. The Love of Sunya, Sadie Thompson, The Trespasser, The Sultan's Wife, The Danger Girl, Teddy at the Throttle ve daha birçok önemli filmde rol aldı. 1914–1983 yılları arasındaki kariyerinde 91 filmde yer aldı.

Theodore Roberts: 8 Ekim 1861'de San Francisco'da doğdu. 14 Aralık 1928'de Hollywood'da öldü. The Dream Girl, The Wild Goose Chase, The Little Princess, The Poor Boob, The Affairs of Anatol, Saturday Night, Locked Doors gibi epk çok önemli filmde rol aldı.

Marjorie Hume: 27 Haziran 1893'te Great Yarmouth'ta doğdu. 13 Mart 1976'da Oxshott'ta öldü. Lady Tetley's Decree, The Scarlet Kiss, One Colombo Night ve A Royal Demand gibi önemli filmlerde rol aldı.

William S. Hart: 6 Aralık 1864'te Newburgh'da doğdu. 23 Haziran 1946'da Newhall'da öldü. 1888–1941 yılları arasındaki kariyerinde 77 filmde rol aldı. Ben-Hur, The Gringo, The Captive God, The Desert Man, Tumbleweeds gibi önemli filmlerde rol aldı.

Mary Miles: 25 Nisan 1902'de Shreveport'ta doğdu. 4 Ağustos 1984'te Santa Monica'da öldü. 1907–1923 yılları arasındaki kariyerinde 53 filmde yer aldı. The Trail of the Lonesome Pine, Anne of Green Gables, The Innocence of Lizette, A Bachelor's Wife ve Don't Call Me Little Girl rol aldığı önemli filmlerdi.

Ve daha birçok sinema artistlerinin fotoğrafları bu albümde yer alıyor. Albümün yayımlanma tarihi belli değil. İçerisinde yer alan sanatçıların doğum-ölüm tarihlerini göz önüne alırsak 1920'li yıllarda yayımlanmış olmalıdır. Bu albümden varabileceğimiz en önemli sonuç ise o yıllarda da dünya sinemasının yakından takip ediliyor oluşu. Bahsi geçen sinema artistlerinin rol aldığı filmlerden kaçı Türkiye'de de gösterime girdi veya Avrupa'ya ve Amerika'ya seyahate giden aydınlarımızdan kaçı bu filmleri izleyip izlenimlerini aktardı bilinmez. Ama bu albümün döneminin önemli sinema aktörlerini ve aktrislerini bir araya getirerek Türk sinemaseverlerinin beğenisine sunduğu aşikâr.

Atilla Bilgen

NE İŞİM VAR BENİM VİETNAM'DA?

ÂDEM, SADEM VE BADEM

Hanoi'de akşam yemeği için gittiğimiz lokantada, yanımıza man to man olarak tura katılan çift oturdu. Birbirimize hafifçe tebessüm ettik, merhabalaştık, gezi hakkında birkaç kelime ettik ve muhabbet bitti!

Hanoi'de akşam yemeği için gittiğimiz lokantada, yanımıza man to man olarak tura katılan çift oturdu. Birbirimize hafifçe tebessüm ettik, merhabalaştık, gezi hakkında birkaç kelime ettik ve muhabbet bitti! Söylenecek söz bulamamanın sıkıntısıyla gözümü boşluğa dikip kendimi ortamdan soyutlamaya çalışırken, kıvırcık saçları kırlaşmaya yüz tutan adam "Bu arada kendimi tanıtmayı unuttum baba. Ben Sadem." dedi. "Sadem mi? Ne ilginç isim böyle. Anlamı ne?" diye sordum. "Ne bileyim baba! Abim doğduğumda… Karşımda oturan zat olur kendisi. Âdem ismini koymuşlar. Gel zaman git zaman ben dünyaya gelince uyumlu olsun diye babam Sadem adını veriyor." Hafifçe tebessüm ederek "Âdem, Sadem! Güzelmiş doğrusu." dedim. Masaya oturduğumuzdan beri bizi sadece dinlemekle yetinen geniş alınlı ağır abisi "Yine bu ucuz kurtuldu. Asıl kabak küçük kardeşimizin başına patladı." dedi. "Nasıl yani? Onun adı ne?" diye sordum. "Badem!"dedi. Şaka yapıyor olmalıydı, ne var ki yüz ifadesi en az ses tonu kadar ciddiydi. Yardım istercesine Sadem'e baktım. Ufak bir kahkaha attı ve "Yani başlangıçta niyet öyleydi baba. Ancak nüfus memuru kabul etmeyince adı Mustafa oldu. Ama o bizim için hep Badem'dir." dedi. Daha yeni tanışmamıza rağmen kanım ısınmıştı bu biraderlere. Bira şişemi havaya kaldırdım ve "O zaman Âdem, Sadem ve Badem üçlüsüne." dedim. Şişelerimizi tokuştururken çekik gözlü

garson, beyaz renkli bir çanak kâse içinde yeşil renkli sıvıyı önümüze koydu. Sadem birasını masaya bırakıp kollarını iki yana açtı ve "Bu ne baba yaaa?" diye sordu. Bakışlarımı yeşil sıvının üstündeki dereotu görünümlü bitkiye diktim ve "Muhtemelen içilecek bir şey! Ama ne olur ne olmaz ihtiyatlı yaklaşmak lazım!" dedim. Bu sözüm üzerine NeriMAN'IM süpermanım "Canım beyefendiyi ürkütme. Alt tarafı çorba bu!" dedi. İki gündür Vietnam'daydım ve artık mutfaklarına az çok hâkimdim! Bunun verdiği tecrübeyle eşime "Buralarda noodlesız çorba olmaz hayatım. Bak içinde noodle yok. O zaman bu çorba değil." dedim. Kurduğum düz mantık, konuşmalarımıza kulak misafiri olan rehberimiz Zeynep Hanım tarafından tepe taklak oldu: "Eşiniz doğru söylüyor. Sebze çorbası bu! İçinde brokoliden kerevize, havuçtan kabağa kadar her şey var." Masadaki otoritemin bozulmasının verdiği can sıkıntısıyla "Vietnam'ın aşuresi de bu oluyor herhalde!" diye homurdandım. Bu yanıtım üzerine durakladı. Bir süre düşündü. Mantıklı bir çözüm bulamayınca "Nasıl yani?" diye sordu. "Aşure gibi ellerine ne geçtiyse kazana atmışlar." dedim. Gülümseyerek "Bence yine de bir deneyin. Son derece sağlıklı." dedi. Mecburen bir kaşık aldım. Bünyesi mercimek çorbasına adapte olan benim için fazlasıyla tatlıydı. Vereceğim yanıtı merakla bekleyen Sadem sonunda dayanamayıp "Nasıl baba? Dalayım mı?" diye sordu. "Yanlış. Ters. Bize uymaz." dedim. "Yani?" diye sorusunu tekrarladı. "Yanisi tatlı! Çorba dediğin acı olmalı. İçtikçe gözünden yaş gelmeli." dedim. "Aç kalacak halimiz yok baba. Tatlıysa acılaştırırız." dedi ve arkasını dönüp servis elemanına " Siliii pilis" diye seslendi. Derdini anlatamadığını garsonun çekik gözlerinin daha fazla çekikleşmesinden anlamıştık. Bunun üzerine Türkçeye geçti: "Biber diyorum baba biber!" Bir yandan da Nusret misali çorbaya tuz serpme işareti yapıyordu.

"Ooo salt?"

"No salt. Siliiii fader siliii"

NeriMAN'ım süpermanım "Hot pepper please." diye araya girince garson anladım anlamında başını sallayıp yanımızdan uzaklaştı. Bunun üzerine Sadem bana döndü ve "Gördüğün üzere ben de İngilizce yok baba. Ama bunlar benden de cahil! Gel de Tayvan'ı arama! Orada leb demeye niyetlendiğin an leblebiyi masaya bırakıyorlar." dedi. Başımı sallayıp "Biz de geçen sene gitmiştik. Güzeldi." dedim.

"Bir kere gitmekle anlaşılmaz oralar be baba. Fırsat buldun mu uçacan. Fırsat buldun mu uçacan. İnan baba kafa dinlemeye birebir."

"O kadar sık mı gidiyorsun?"diye sordum. Sadem'e fırsat vermeden Âdem araya girdi ve "Phuket bizim biraderin memleketi olur! Senede iki üç defa gider. Her seferinde de bir aya yakın kalır." dedi

"Şuraya bak. Aklı sıra bana laf sokuyor! Ne zaman gitmeye niyetlensem benden önce bavullarını hazırlıyor."

"Ne yapayım? Gurbet ellerde kardeşimi bir başına mı bırakayım?" dedi Âdem. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, yine ciddiydi, ama ağırbaşlı bu dış görünüşünün altında muzip, sıcak bir insan yüreği yattığından artık emindim. Garsonun acı biberi getirmesiyle muhabbetimiz kesintiye uğradı. Bir tutam alıp çorbasına döküp tadına baktı. Yüzünü buruşturdu. Aynı hareketi bir kez daha tekrarlayıp bir kaşık içti. Bu sefer beğenmişti. Başını olumlu yönde sallamasından beğendiğini anlamıştık. Birkaç dakika içinde tabağı bitmişti. "Allaha şükür." diyerek arkasına yaslandığında "Birlikte geldiğinize göre evli değilsiniz herhalde?" diye sordum. "Yok, baba ya! Askerlik biter bitmez evlendim. Abim de öyle." dedi. "Hanımlar nerede o zaman?" diye sordum. "Birader eşiyle gelecekti baba. Parayı da peşin yatırmıştı. Baldızı rahatsızlanınca plan değişti, ben de yancı olarak devreye girdim. Parayla olsa ne işim var Vietnam'da? Valizi kaptığım gibi Phuket'e giderdim." dedi.

"Sırada özel bir yemek var: Chao Tom: Basit olarak buna pirinç rulosu da diyebiliriz." dedi Zeynep Hanım.

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"Pirincin bir rulosunu yemediğimiz kalmıştı. Bunu da yiyip rahatlayalım bari." dedim.

"Öyle söylemeyin İsmail Bey. Beğeneceğinizden eminim. Zira kızartılmış incecik pirinç kâğıtlarının içine bir yaprak marul, biraz nane, üzerine pirinç eriştesi, kızarmış karides koyup minik dürümler hazırlıyor ve bu lezzetli dürümleri önünüzdeki kâsede duran balık sosuna bandırarak yiyorsunuz."

Rehberimiz açıklamalarını bitirince garsonlar nasıl yapacağımızı gösterdiler. Hazırladığım ilk dürümü balık sosuna bandırıp iki ısırıkta mideme yolladım. Beklentimin aksine lezzetliydi. Arka arkaya iki tanesini götürdüm. Biramdan büyük bir yudum aldım. Sıra serotonin hormonumu salgılatmaya gelmişti. Bu amaçla ayağa kalktığımda Sadem "Nereye baba?" diye sordu. "Sigara içmeye. İstiyorsan gel." dedim.

"Yenilecek çok param var baba. Bunu harcamaya vaktim kalsın diye on yıl önce bıraktım."dedi. Nezaketen aynı teklifi Âdem Baba'ya da yaptım. "Boşuna uğraşma. O da bıraktı." dedi Sadem. Arkamı döndüğüm sırada Âdem Baba ayaklandı ve "Doğru. Bıraktım. Ama şimdi seni yalnız bırakmaya da gönlüm elvermedi. Haydi, tüttürelim birer tane." dedi.

Küllük, lokantanın girişindeydi. Artık sakinleşmeye başlayan trafiği seyrederek sigaralarımızı ağır ağır içtik. İçeri girdiğimizde gözlerime inanamadım. Masada; tanıdık, bildik bir yemek vardı: Balık! Yerime oturunca aynı Sadem'i taklit edercesine kollarımı iki yana açtım ve "Bu ne baba yaa?" diye sordum.

"Balıktır baba! Ama tadı yayvan! Sen balığı bizim mekânda yiyeceksin göreceksin lezzeti."

"Mekân derken?"

"Ufak bir balıkçı lokantamız var. Adını da abim koydu: "Âdem Baba'nın yeri." Yolun düşerse bekleriz baba."

"İnşallah" dediğim sırada eşim "Yemeğin adı Cha Ca. Balık kendi yağında taze otlarla pişiriliyormuş. Bu yüzden damakta hoş bir aroma bırakıyormuş. Yani rehber öyle dedi! Ben onun yalancısıyım." dedi. Eşimi dinlerken gözüm tabağımdaydı. Izgarada kızartılmış balığın dört bir yanı dereotu ve zerdeçalla kaplıydı. Altında ise Vietnam'ın olmazsa olmazı noodle vardı. Çatalımın ucuyla tadına baktım. Bir deniz lüferi değildi, ama sonuçta balıktı! Çatalımı masaya bıraktığımda Âdem Baba'nın balığına hemen hemen hiç dokunmadığını gördüm. "Hayırdır?" diye sordum. Yüzünü buruşturmakla yetindi. Bunun üzerine Sadem " Balıkçıya balık beğendirmek zordur baba." dedi.

Sonunda karnım doymuştu. Keyifle sırtımı koltuğa dayayıp biramdan büyük bir yudum aldım ve Sadem'e "Demek memleket Phuket! En son ne zaman gittin memlekete?" diye sordum.

"Dört ay önce abimle beraber gittik baba. Dolu dolu da yirmi gün kaldık."

"Yirmi gün! Hanımdan izni nasıl koparttın?"

"İşi bilecen baba!"

"Biraderin böyle rahat konuştuğuna bakmayın. Yirmi günü koparmak ona bayağı tuzluya mal oldu."dedi Âdem Baba.

"İzni koparmak için ne tavizler verdin bakalım?"

"Şimdi baba bizim hanım mutfağı değiştireceğim diye tutturdu. Kaç paraya patlar bu iş diye sordum. "Taş çatlasa yirmi bin." dedi. Aman bana bulaşma da ne yaparsam yap dedim. Baba iş bittiğinde yüz teklik çıkmıştı cebimden iyi mi?"

"İyiymiş!"

"Tabi iş bana söylediğinden pahallıya mal olunca fırsatı kaçırmadım. "Abimle Phuket'e gidiyoruz. Yirmi gün de kalacağız." dedim.

"Eee?"

"Mahcup olduğundan ses çıkartmadı. Anlayacağın bir mutfak sayesinde hem hanım mutlu oldu hem de ben!"

"Ufukta yine memlekete yol var mı?"

"Olmaz mı baba! İki ay sonra yine abimle oradayız. Tam otuz gün oradayız."

"Bu sefer hanım neyi değiştiriyor?"

"Salon takımını baba!"

"Yirmi gün yüz bin liraya mal olduysa otuz gün…"

Ben parmak hesabı yapmaya çalışırken NeriMAN'ım süpermanım "Yüz elli bin" dedi. "İyi para" dediğim sırada Sadem gevrek bir şekilde gülerek " Ortada sıla özlemi olunca para teferruattır baba!" dedi.

"Yemeğimizi bitirdiysek isterseniz artık kalkalım. Zira yarın yorucu bir gün bizi bekliyor. Sabah altı otuzda kalkış vereceğim. Bavullarımızı hazırlayıp kahvaltımız etmemizin ardından tam sekizde Ha Long Bay'a doğru yola çıkacağız. Yaklaşık üç saatlik bir yolumuz var. Orada teknemize binip gün boyu körfezi gezeceğiz. Geceyi teknede geçireceğimizden dolayı bavullarınızı otobüste bırakmanızı rica edeceğim. Yanınıza sadece gerekli birkaç eşyanızı alın." dedi Zeynep Hanım. Kalkış saatinin duyulmasıyla Saigon biralarının etkisi yok oldu! Başta ben olmak üzere tüm gurup bu kadar erken yola çıkmanın anlamsızlığından bahsettik. Zeynep Hanım "Yol uzun" dedi, "tekne on bir de kalkacak" dedi, "geç kalırsak bizi beklemeden demir alır" dedi. İtirazlar devam edince derin bir "Offf" çekip "altı otuzda kalkmak istemiyorsanız isterseniz sekize beş kala kalkın, ama bilin ki tekerlek tam sekizde dönecek" dedi ve tartışmak istemediğini belirtircesine otobüse binip ön koltuktaki yerine oturdu.

Pan Pasific Otele ulaştığımızda saat on bire geliyordu. Uykum yoktu. Bu saatte odaya kapanmak istemediğimden asansör beklerken rehberimize ne yapabileceğimizi sordum. Otelin çatı katındaki barı önerdi. Söylediğine göre yirminci kattaydı. Dolayısıyla şehre yukarından bakıyordu ve Batı Gölü, Truc Bach Gölü ve Kızıl Nehir manzarasına sahipti. Odamıza girdiğimizde kararımı vermiştim. Panoramik şehir manzaralı barda oturup bir bira içecektim. NeriMAN'ım süpermanım vaktin geç olduğunu, daha bavullarımızı toplayacağımızı söyleyince, "alt tarafı bir bira" dedim, "yarım saat sonra geri döneriz" dedim, "inince tüm işleri bizzat yapacağım" dedim, "yetişmezse sabah beşte bizzat kalkacağım." dedim ve sonunda ikna ettim. Odadan çıkarken uçakta içemediğimiz ufak şarap şişesini mini bardan alıp çantasına koydu. "Hayırdır NeriMAN'ım süpermanım?" diye sordum. "Madem manzara güzelmiş bu güzelliği bira ile heba etmeyeyim." dedi.

Teras bara çıktığımızda bizi ilk karşılayan şehrin ışıklarının aydınlattığı Hanoi'nin nefes kesen manzarası oldu. Adeta büyülenmiştik. Manzarayla aramıza sadece cam bölmenin olduğu bir masaya oturup siparişimi verdim. NeriMAN'ım süpermanım etrafı seyretmekten çantasındaki şarabı unutmuştu. Soğuk biramdan bir yudum içtim ve eşime yanaşıp kulağına Orhan Veli'nin dizelerini fısıldadım: "Karşı evin arkasından ay doğdu. / Akşam serinliği çıktı. / Tramvay sesleri geliyor. / Deniz kokusu geliyor uzaktan. / Manzaradan pek fazla mütehassisim.

"Canım benim. İyi ki seni dinlemişsim! Bayıldım buraya. Şimdi ver bir sigara da şu güzelliğin tadını şarapla çıkartayım."

Cebimden paketi ve çakmağımı çıkartmaya çalışırken "Oooo sizlerde de mi buradaydınız?" diye bir ses duydum. Başımı kaldırdığımda karşımda Fularsızhıncal Abi ve eşi duruyordu.

"Ay iyi ki size rastladık! Tek başımıza canımız sıkılmıştı. Neredeyse odamıza geri dönüyorduk." dedi Hiçbirşeydenmemnunkalmayan Abla rastlaşmamızdan memnun olduğunu belirten bir gülümsemeyle.

"Buyurun beraber oturalım." dedi eşim.

Tek kişilik masaya sığamayacağımız için garsonu çağırıp ek masa ve koltuk istedim. Birkaç dakika sonra yüzlerimiz Hanoi'in panoramik görüntüsüne dönük oturuyorduk. "Ben bira içiyorum. Sen ne içersin abi?" diye sordum.

"Hayatım ne içelim?" diye sordu Fularsızhıncal Abi.

"Ay ben böyle çok iyiyim. Bir şey istemiyorum." dedi Hiçbirşeydenmemnunolmayan Abla.

Sigara içmediklerini, dolayısıyla dumandan rahatsız olduklarını biliyordum, ne

var ki manzara muhteşem, bira soğuktu. Üstüne üstlük açık havada oturuyorduk. Tüm bunlardan cesaret alarak paketimden iki dal çıkartıp eşimle paylaştım. Çektiğim her nefeste dumanın onlara gitmemesi için başımı çeviriyor, sohbet ettiğimiz anlarda yeni yetme bir delikanlı gibi sigaramı avuçlarımın içinde saklıyordum. Ancak göz göze geldiğimiz her an Fularsızhıncalabinin tarifi imkânsız bakışlarından kurtulamıyordum. Sürekli bana, daha doğrusu elimdeki sigaraya bakıyordu. Bir an söndürmek istedim. Sonra kendime kızdım. Hep böyle yapıyordum. Kendimden önce hep karşımdakinin düşünceleri önemliydi benim için. Oysa şu an bu sigarayı elimde tutmaktan zevk alıyordum. Ama bakışlarını üzerimden bir türlü çekmiyordu. Sonunda pes ettim ve henüz iki nefes çektiğim sigaramı söndürdüm. Eşimin de benden farklı durumu yoktu. Sigara dumanının onlara gitmemesi için türlü cambazlıklar yapıyordu. Aramızdaki tek fark onun inatla içmeye devam etmesiydi. Bu arada çantasını sehpanın üzerinden almış kucağına koymuştu. Hiçbirşeydenmemnunkalmayan Abla ile konuşurken fermuarını açıp şarap şişesini kavradı, ancak bir türlü son hamleyi yapıp dışarı çıkartamıyordu. Eşime doğru yaklaştım ve sorunun ne olduğunu sordum.

"Ayıp olur diye çekiniyorum." dedi.

"Neden?"

"Uçaktan şarap getirmişler diye dedikodumuzu yaparlar."

"İçme hakkımızı buraya sakladıysak kime ne? Çıkar ve iç."

"Tamam." Anlamında başını sallayınca Fularsızhıncal Abi'ye döndüm ve biramdan ufak yudumlar alarak anlattıklarını dinlemeye koyuldum. Bir yandan da gözüm eşimdeydi. Eli hala çantasının içinde olmasına karşın bir türlü son hamleyi yapamıyordu.

"Bira güzelmiş." dedi Fularsızhıncal Abi.

"Gerçekten öyle."

"Ama bence tadını daha da güzelleştirebiliriz."

"Nasıl?"

"Birer sigara içerek!"

"Sigara mı?" diye sorduğumda şaşkınlıktan elimdeki şişeyi düşürüyordum.

"Ama hayatım!" diye söylendi Hiçbirşeydenmemnunolmayan Abla.

"Ya alt tarafı kardeşimle şu manzara karşısında bir tane tüttüreceğiz. Ne var bunda?"

"Ama ya yine başlarsan diye korkuyorum?"

"Keyif için yakılan sigara asla tiryakiliğe dönüşmez hayatım."

Her sigara yaktığımda bakışlarını üzerime dikmesinin sebebini sonunda anlamıştım. Sadece kıskanıyormuş!

Yaktığımız sigaraları biralarımız eşliğinde içerken dumanı istediğim yöne doğru üfleme özgürlüğünün tadını çıkartıyordum. Eşim ise hala kıvranıyordu. Sonunda kendisiyle giriştiği savaşı kaybetti ve çantasını sinirli bir hareketle yerine bıraktı. Yüz hatları gergindi ve bunca yıllık evli olmanın verdiği tecrübeyle sustum ve oturduğum koltuğa iyice gömüldüm.

"Bir bira da bana söyle."dedi.

"NeriMAN'ım süpermanım emreder de söylemez miyim hiç?"

"Ay o zaman ben de size eşlik edeyim." dedi Hiçbirşeydenmemnunolmayan Abla."

Birasından ilk yudumu aldığında yüz hatları gevşemişti. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu ve "Gerçekten buz gibiymiş. Oldu olacak bir de sigara ver." dedi.

"Ay görüyor musunuz birden benim de canım çekti! Bırakmıştım ama haydi bir tane içeyim bari!"

"Madem içiyorlardı, neden kendimize bu denli eziyet çektirdik?" düşüncesiyle odamıza geri döndüğümüzde, kelimenin tam anlamıyla şaşkındık. Bir birbirimize baktık, bir kafamızı eğip elimde duran sigara paketine baktık, sonunda dayanamayıp kahkahayı patlattık.

Devam edecek…

Aynur Kulak

KIZ KARDEŞİM SERİ KATİL

Okuduğum Son 3 Adet Rock Kitabı (Kısa Notlar)

Ne dersek diyelim polisiye türü, cinayet içeren, katilin, kurbanın olduğu hikayeler her daim ilgimizi çekmekte. Polisiye kitaplar, suçun bol olduğu diziler, seri katil belgeselleri merakımızı cezbeder nitelikleriyle bizleri olduğumuz yere mıhlamaktalar. Dexter'ı hatırlarsınız ya da seri katil Ted Bundy'i. Edebiyatın serin kanlı, bebek yüzlü katilini hatırlar mısınız; Tom Ripley'i? Patricia Highsmith'in bu muhteşem kahramanı nasıl unutulabilir?

Yani bize bol bol suç unsuru içeren, katilli, kurbanlı, olay mahalli kanlı hikayeler olsun yeter ki. Kimse bu konuda kenara çekilip ben sevmem ki demesin. Severiz çünkü. Direkt merakımız kaşınır. Kabuk bağlayan yaranın tekrar kanaması uğruna o kabuk kaldırılacaktır. Tüm bunlara tuz biber bir de kız kardeşinizin seri katil olduğunu düşünün! Ne yaparsınız bu durumda? İşin içinden çıkabilir misiniz?

Mundi Yayınları tarafından yayımlanan Kız Kardeşim Seri

Katil geçtiğimiz aylarda kitapçı raflarındaki yerini aldı. Kendisi bir kitabı. Kendisi diyorum çünkü kitapla aramda oluşan bağ iki kız kardeş arasındaki bağ neyse o. Oyınkan Braıthwaite, Kingston Üniversitesi Yaratıcı Yazarlık ve Hukuk Bölümü mezunu. Nijeryalı. Kız Kardeşim Seri Katil ilk romanı.

Olaylar Nijerya Logos'ta geçiyor. Yazarımızda Nijeryalı olduğu için o coğrafyanın reflekslerini, yaşam biçimlerini iyi yansıtıyor. İki kız kardeş söz konusu. Cinayetleri işleyen, güzel, hayatı geldiği gibi yaşayan, şımarık kardeş Ayoola ve her daim küçük kardeşin peşi sıra onu toparlayan abla Korede. Kitabı ilk elinize aldığınızda, isminden de dolayı etrafta cesetlerin kol gezdiği, kan revan içinde, korkutucu bir roman okuyacağınızı düşünebilirsiniz fakat hiç de öyle değil. Konusu ölümle iç içe olsa da şaşırtıcı bir biçimde mizahla sarıp sarmalanmış kara bir komedi Kız Kardeşim Seri Katil. Nasıl mı? Gelin kitaptan küçük bir parça okuyalım.

"Bahse girerim, çamaşır suyunun kan kokusunu bastırdığını bilmiyordunuz. Çoğu insan çamaşır suyunu, arka etiketindeki içerik listesini inceleme, yeni temizlenmiş yüzeye şöyle son bir kez dönüp daha yakından bakma zahmetine bile girmeksizin, sanki çok amaçlı bir temizlik ürünüymüş gibi her şeye boca eder. Çamaşır suyu mikropları öldürür ama kiri söküp atmada pek işe yaramaz, bu yüzden banyoyu, yaşamın ve ölümün her türlü izinden arındırırcasına ovup sildikten sonra, son kertede, onu kullanıyorum"

Korede şımarık kız kardeşinin işlediği cinayetleri temizlemek için dünyaya gelmiştir sanki. Üstelik aile de söz konusudur ve bu cinayetler bir şekilde yok edilmelidir. Bu görevi sanki diğer tüm ablalık görevi ve sorumluluğu gibi üstlenir Korede ve Ayoola cinayetler işlemeye devam eder. Yani Korede tecrübelidir. Cesetleri nasıl ortadan kaldıracağı konusunda pratikleşmiştir artık. Kitapta öyle yerler var ki; gülsem mi, kızsam mı (ataerkil düzene) hüzünlensem mi bilemiyorsunuz. Okuyucu olarak serbestsiniz. Oyınkan Braıthwaite bu anlamda ne cinayet işleyeni, ne cinayet sonrası cinayete yardım ve yataklık edeni ne de okuyucu olarak bizleri sık boğaz etmeyip kendi halinde akıp giden, kara mizah içeren bir cinayet hikayesi anlatmak istiyor. Zaten olacak olan olmuştur ve hikayeye başka açılardan bakmanın daha fazla faydası dokunabilir. Mesela kız kardeş ilişkisi, kadın dayanışması, aile ilişkilerinin insanlara nasıl zaralar verebileceği ve hayatın omuzlarımıza otomatikman yüklemek istediği sorumluluklar.

Oyınkan Braıthwaite son derece içtenlikle yazılmış bu ilk romanını tavsiye ederim. Kız Kardeşimi Ben Öldürdüm de kendinizden de çok şey bulacaksınız. Okumanız dileğiyle.

Kız Kardeşim Seri Katil

Yazar	: Oyınkan Braıthwaite
Yayınevi	: Mundi Yayınları
Türü	: Macera-Polisiye
Çeviri	: Betül Şenkal
Yayın Tarihi	: Mayıs 2019
Sayfa:	222

ÇOCUK DERGİLERİ SÖZLÜĞÜ

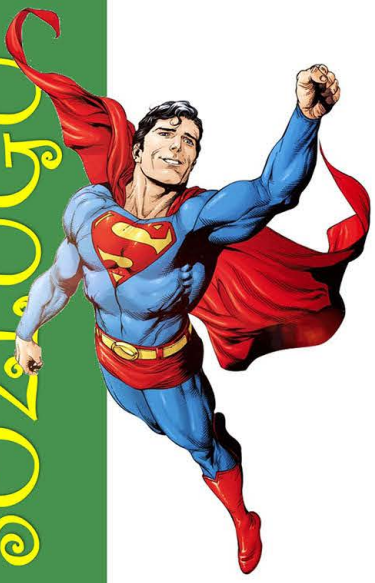

yaz neşesi

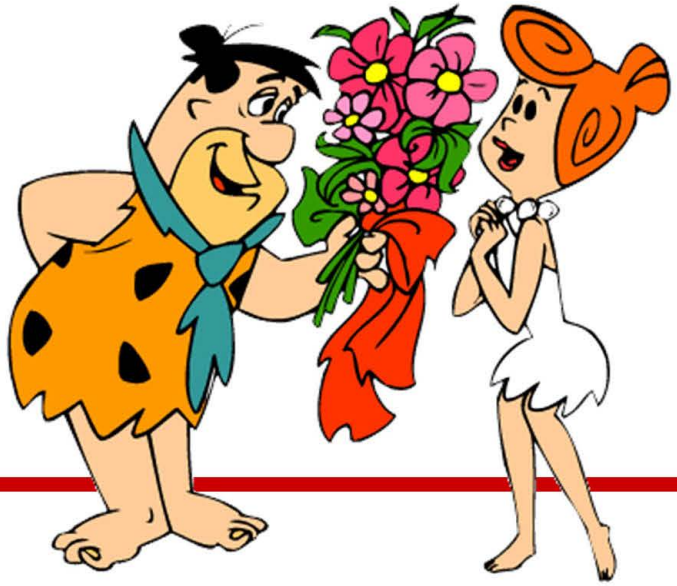

80'lerin ilk yarısında **Tercüman Çocuk** dergisinin ilave olarak verdiği **Yaz Neşesi** «bir çocuk dergisi midir?» sorusunu kendime de sorarak başlamak gerektiğini düşündüm yazıya. Ne tür bir tasnif yaparsak yapalım, **Yaz Neşesi**, içeriği ve formatı itibariyle bir çocuk dergisi sayılmaz. Çünkü, 83 yılı edisyonundaki tek sayfalık kare bulmacayı saymazsak, bir çocuk dergisinde bulunması gereken masal, şiir, boyama, hikaye, bilmece-bulmaca gibi çizgi roman harici konular, bu ilave derginin sayfalarında yer bulamamıştır. Dergi tamamen çizgi romanlara ayrılmış, varlığını sürdürdüğü üç yıl boyunca da aynı şekliyle devam etmiştir. **Tercüman Çocuk**'la bağlantısı olmasa, direkt çizgi roman dergisi kategorisine dahil ediliverir nitekim. **Yaz Neşesi**'ni çocuk dergileri kapsamında değerlendirmemin iki sebebi var. Birincisi, yapılacak bir çocuk dergileri sınıflandırmasında, çocuk dergileri ile birlikte verilen ilaveler alt başlığı altına konulması zorunluluğudur. Bu tür bir çalışmada **Milliyet**

Elvan ADIGÜZEL

Çocuk Çizgi Klasikler, **Milliyet Çocuk Çizgi Roman Eki**, **Bizim Sınıf**, **Hızır Bey**, **Deli Balta**, **Noyan**, **Korkut Bey**, **Can Kardeş Çizgi Roman İlavesi**, **Çocuk Haftası**'na ait **Baytekin Özel** sayıları gibi ilaveler muhakkak listelenmelidir. İkinci sebep ise, **Yaz Neşesi** her ne kadar bir çizgi roman dergisi görünümde olsa dahi, **Tercüman Çocuk** dergisinin ayrılmaz bir parçasıdır ve dönem çocuklarını bir çocuk dergisi imişçesine mutlu edebilmiş olmasıdır. İçerisinde yer alan çizgi romanların çeşitliliği bu ilaveyi tek bir kahramana endekslememiş, bu vesileyle de ilerleyen süreçte tek bir çizgi kahramanın gölgesinde kalmamıştır.

Tercüman Çocuk dergisinin 12 Haziran 1981 tarihli 24. sayısında ilk kez okur karşısına çıkan **Yaz Neşesi** o yıl 20 sayı yayınlanır. Büyük boy, 16 sayfa ve tamamı renklidir. İçerisinde bulunan iki çizgi roman, **Süpermen** (**Superman**) ve **Taş Devri** (**Flinstones**), 15 sayı boyunca derginin kapağını dönüşümlü olarak süslerler. 15. sayıdan sonra Çakmaktaşlar **Tercüman Çocuk** sayfalarına

Refik ÖZDEK

Yazar, gazeteci ve çevirmen olan **Refik ÖZDEK**, 1 Eylül 1928 tarihinde Romanya'nın Köstence şehrinde doğdu. **Elif** Hanım ile inşaat ustası **Şevki ÖZDEK**'in oğlu. Galatasaray Lisesi'ni bitirdi. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne devam etti. Çapa Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. 1959'da **Yeni İstanbul**'da gazeteciliğe başladı. **Büyük Doğu**, **Bugün**, **Babıâli'de Sabah**, **Tercüman** ve **Yeni Haber** gazetelerinde çalıştı. **Tercüman Çocuk** dergisinin genel yayın müdürlüğünü üstlendi. Bir süre Galatasaray Lisesi'nde Fransızca öğretmenliği yaptı. Uzay Yayınevi'ni kurdu (1968). Roman ve öykülerinin yanı sıra özellikle **Cengiz AYTMATOV** çevirileriyle tanındı. Türk Edebiyat Vakfı üyesi ve Basın Şeref Kartı sahibiydi. Evli ve bir çocuk babasıydı. Edebi ürünlerinin yanı sıra, **Yeni İstanbul** ve **Tercüman** gazeteleri için çocuk kitapları, güncel ansiklopediler ve kitaplar hazırladı. Gezi notları ve güncel siyasi tahliller içeren kitaplar kaleme aldı. **Refik Şevki** ve **Gaffaroğlu** imzalarını da kullandı. 28 Ağustos 1995 tarihinde İstanbul'da vefat etti.

ESERLERİ

Romanları: *Hücre K (1973), Çanlar ve Zindanlar (1985), Ocağımız Sönmesin (1989), Yazı Yazmaktan Karnı Nasırlaşan Adam (1994), Afşaroğlu (1994), Gece Yarısı Güneşi (1994).*

Hikâyeleri: *Yüreğim Yanardağ (1986), Kiziroğlu Mustafa (1995).*

Şiirleri: *Hz. Peygamber Geliyor (1968), Kezban'a Mektuplar (1986).*

Çocuk Kitapları: *Gözyaşı İncisi (1978), Uzaydan Gelen Adam (1978), Uzaylı Bargan'ın Dönüşü (1979).*

Deneme ve Araştırmaları: *Çanlar ve Zindanlar (1985), Siyasi Vasiyetnameler (1975), Hedef TRT (1977), Halley Geliyor (1985).*

Çevirileri: *Yarınlara Doğru, İnsan Denen Meçhul, Cemile, Yıldırım Sesli Manasçı, Yüzyüze, Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek, Beyaz Gemi, Gün Olur Asra Bedel, Elveda Gülsarı, Dişi Kurdun Rüyaları, Toprak Ana, Şatodaki İkizler, Yağmur, Muhteşem İstanbul, Özgürlük ve Demokrasi Yolunda, Hükümet Darbesi Tekniği, Dünyanın Kaderi Benim Ellerimde İdi, Sahra, Eğer Allah İsteseydi.*

taşınınca, **Yaz Neşesi**'nin son 5 sayısı, kapakları da dahil olmak üzere **Süpermen**'e kalır. 1981 döneminde yaklaşık on kadar kısa **Süpermen** macerası yayınlanır **Yaz Neşesi**'nde. **Tercüman Çocuk**'un 23 Ekim tarihli 43. sayısıyla birlikte son bulur ilk dönem ve **Süpermen**'le **Taş Devri** ana dergi bünyesinde yayınlanmaya devam ederler. **Yaz Neşesi**'nin ilave olarak verildiği bu dönemde **Tercüman Çocuk** dergisinin 52 olan sayfa sayısı düşürülmemiş, 20 lira olan fiyatına da zam yapılmamıştır.

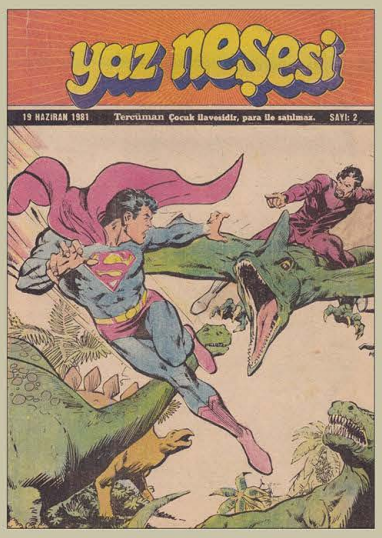

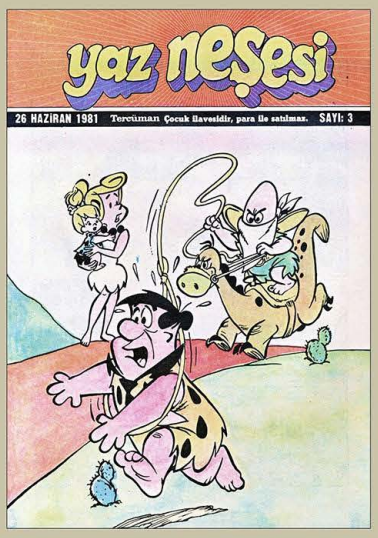

*Solda; 5 Haziran 1981 tarihli **Tercüman Çocuk** sayfalarında mütevazi bir reklamı yapılır **Yaz Neşesi**'nin. Bir hafta sonra da, tıpkı reklamındaki gibi renkli ve mütevazi formatıyla buluşur okuyucuyla. 1981 yılında **Yaz Neşesi**'nin kapaklarını **Süpermen** ve **Taş Devri** nöbetleşe devralacaklardır.*

Ertesi yıl, 6 Ağustos 1982 - 29 Ekim 1982 tarihleri arasında 13 sayı süren **Yaz Neşesi** esintisi, yine 16 sayfa ve yine tamamı renkli olarak çocuk dergisi okuyucularıyla buluşur. Bu dönemde; **Süpermen**, **Zıpır** (**Cubitus**) ve **Larry Yuma** çizgi karakterlerini ağırlar. **Taş Devri** bu yıl ana dergi sayfalarında kalır. **Star Wars** ve **Yüzbaşı Volkan**'ın gelmesiyle **Süpermen** o yılın başında dergiye veda etmiştir ama **Yaz Neşesi** sayfalarında tekrar neşesini bulur. **Tercüman Çocuk** 82 yılında ansiklopedi ilaveleri veriyor olduğundan 44 sayfa yayınlanmaktadır ve **Yaz Neşesi** ilavesini verdiği dönemde de sayfa sayısını düşürmez. 30 lira olan fiyatını da artırmaz. 81 yılında sarı yazı karakterli ve turuncu zemin rengi olan logo bu sene yazı rengi değişmemekle birlikte zemin rengini bordo yapmıştır. Aynı logo bir sonraki senede de devam edecek, zemin rengi bordo kalacaktır.

Yaz Neşesi dergilerinde üçüncü yayın periyodu başlangıcı, 17 Haziran 1983'tür. Yine **Tercüman Çocuk**'la birlikte sunulan dergi, 1981-82 formatlarından farklı olarak, küçük boy ve 24 sayfa olarak hazırlanır. Siyah beyaz basılan **Çilli** sayfaları dışındaki çizgi romanlar renkli yayınlanır. Bu dönem **Yaz Neşesi**'nde yer alan çizgi romanlar; televizyondaki popüleritesin-

*1982 ve 1983 dönemlerine ait birer kapak örneği koydum üste. Sağdaki resim ise **Yaz Neşesi**'nde siyah beyaz yayınlanan tek çizgi roman olan **Çilli**'ye ait örnek bir sayfa.*

den dolayı tercih edilen **Furi** (**Fury**), **Raoul CANVİN**'in yazıp **Louis SALVERİUS**'un çizdiği **Şaşkın Kahramanlar** (**Şak Şak Bill**), iki sayılık kısa maceralarıyla **Denizci Gwenn** (**Leo Gwenn**) ve **Çilli**'dir. 1983 yazındaki yolculuğu 18 sayı süren **Yaz Neşesi**, Türkiye'deki çizgi roman seyahatini 14 Ekim 1983 tarihinde noktalar. **Yaz Neşesi**'nin bu son senesinde **Tercüman Çocuk** 40 lira olan fiyatını önceki yıllarda yaptığı gibi sabit tutmuş fakat 48 olan sayfa sayısını korumamıştır. **Yaz Neşesi**'nin sayfaları ana dergiye zımbalıdır ve çıkartılıp ikiye katlanarak dergi oluşmakta, bu suretle de **Tercüman Çocuk** 40 sayfaya düşmektedir.

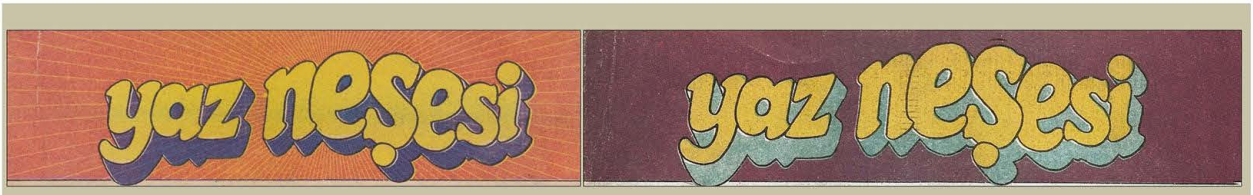

Solda; 1981 yılı logosu. Sağda ise 1982 ve 1983 dönemlerine ait logo.

Yayınlandığı 1981-82 ve 83 yazları boyunca 51 sayılık bir toplama ulaşır **Yaz Neşesi**. Bu 51 sayı ise yaklaşık 1000 sayfaya karşılık gelmektedir. 1000 sayfa boyunca yayınladığı çizgi romanlar esasında belirli bir düzen teşkil etmemiş, herhangi bir çizgi karakterin ağırlığını da yansıtmamıştır. **Yaz Neşesi**'nin yaptığı şey çizgi roman yayınlamaktan öte, dönem çocuklarına, yaz tatillerinde küçük bir eğlence sunmak, derginin yanında bedava verilmek suretiyle de çocukları mutlu etmektir. Günümüz çocukları için çok büyük demeyeyim, neredeyse küçücük bir anlam bile ifade etmeyeceğini düşündüğüm bu minik fasiküller, bugünkü teknolojik imkanların hayal bile edilemediği, hatta tek kanallı siyah beyaz televizyon yayınının bile ancak ak-

şam saatlerinde başladığı o yılların çocukları için hakikaten bir neşe, eğlence kaynağı idi.

Yaz Neşesi'nin kendi künyesi olmadı hiçbir zaman ama genel yayın müdürünün, **Tercüman Çocuk**'un Genel Yayın Müdürlüğünü yapan **Refik ÖZDEK** olduğunun altını çizelim. **ÖZDEK**, **Tercüman Çocuk**'un ilk 20 sayısı hariç, yayına başladığı 1977 yılından, kapandığı 5 Haziran 1986'ya kadar derginin dümenindeki isimdi. Rahmetle yad ediyorum.

Yaz Neşesi'nin bir bahtsızlığını da belirtelim bu arada; Meraklılarının yıllar sonra bile ulaşabildiği bağımsız dergilere kıyasla bu tip ilave fasiküllerin maddi anlamda geleceğe taşınabilmesi nispeten zor. Dergi içinden çıkartılıp ayrıca muhafaza edilen ama durum zuhurunda ilk gözden çıkarılanlar da bu fasiküller oldu kanımca. Ana dergiler bir şekilde ciltlenerek, tavan aralarında saklanarak, kıyıda köşede unutulmaya terk edilerek günümüze ulaşma imkanı bulurken, ilave dergiler bu şansı yakalayamadı. **Yaz Neşesi**'nin akıbeti de bu şekilde oldu diye düşünüyorum.

Baskı ve kağıt kalitesi yüksek standartlarda olmasa bile, dönem çocuklarının ve çizgi roman okurlarının, adını, kokusunu, dokusunu unutamayacağı bir ilave olarak anılardaki tazeliğini korumakta **Yaz Neşesi**. Kendimden biliyorum...

*82 yılı **Yaz Neşesi**'nin çizgi romanlarından **Larry Yuma**, daha önce 1975'te **Madok** dergisinde, yine aynı yıl **Ringo** adıyla **Ringo** dergisinde, ve 1977-78'de **Milliyet Çocuk** dergisinde yayınlandı. 2005 yılında Yılmaz Yayıncılık tarafından 3 albümü basıldı. Yayın periyotları kısa ömürlü olmasına rağmen Türk çizgi roman okurunda etki bırakmış bir çizgi karakterdir **Larry Yuma**.*

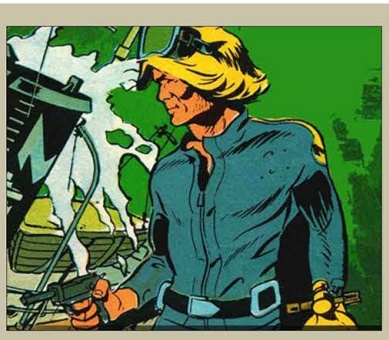

*83 yılı **Yaz Neşesi**'nin çizgi romanlarından **Leo Gwenn**, ülkemizde tanınan bir çizgi roman olamadı.70 ve 80'li yıllarda **Tintin** dergisindeki önemli çizgi romanlardandır.*

Yusuf Gürkan

Yürüyorum; bakarak ardıma, kaotik düşünceler hükmediyor bugün aklıma Nefesi kesilmiş uçarı bir akılla, ölümün ardına gizlenmiş bir yalnızlıkla Yürüyorum ağaçların arasında,

"CEHENNEMI KÂBUSUN MELUN NEDIMESI"

Yürüyorum; bakarak ardıma, kaotik düşünceler hükmediyor bugün aklıma

Nefesi kesilmiş uçarı bir akılla, ölümün ardına gizlenmiş bir yalnızlıkla

Yürüyorum ağaçların arasında, ölümcül kâbus distopyasında, ölümsüz acılar kazınmış kollarıma

Karanlık kesiyor nefesimi; kuru ağaçlar gölgeler bataklıklarda, pişmanlıkla bakar ölüler

Kederin aynasından, şeytana ait düşsel yansımalar hükmediyor kalbimin tortusuna

Kâbus bitmek bilmiyor adeta, yürüyorum boğazı kesik cesetler ve sidik kokusunda

İzbe şair çağırıyor; yıkıntılar arasında, karla karışık yağan kan bulaşıyor ruhuma

Kan banyosundan arta kalan ruhumla, dudaklarım dokunur dudaklarına, kanın bulaşmış dudağıma

Öpüyorsun... Kesiliyor nefesim, her anda ölüm getiriyor soluğun sanki kara bir vebayla

Boğuluyor ruhum sağanakta, kanla kaplı gök koyu kırmızının isyankâr tonlarında

Soğuk işliyor içime, pes bir ses adımı sayıklıyor ardımda, çığlıklar ulaşıyor kulaklarıma

Anti kutsal, Anti Rahmani, anti nurani güzelliğin doğuyor ve vuruyor cesedimi gecenin kıyısına

Bir kez daha çaresiz kalıp ölüyorum, tek başıma senden uzakta, -seni çağıran sesim yankılanıyor

Uçurumların kuşattığı ölüm diyarında- lakin ne mümkün duymuyorsun çaresizliğimi

Sevincim ölüyor sağırlığınla, kara zehrin katılıyor kanıma bir kez daha yeniliyorum bu korkuya

Korkunun krallığı kuruluyor; kabustan oluşmuş yaşantıma, bir kez daha kayboluyorsun kara sislerin arasında

Ölüm festivali başladı yine, korkudan oluşmuş kalpte, soruyorum; "Değer veriyor musun sevgime?"

Fırlatıyorsun; göğsümden söktüğüm, kanlı, hala sıcak kalbimi katıyorsun zehirli kanlı şarabına

Yaptığını beğendin mi? Yaşamıyor artık kalbim öldü! Yaşatmıştım onu bin bir kederle zorlukla

Diyorsun; "Merak etme sağlam oldu kara safirden daha, bir daha acı işlemeyecek yazgısına"

Ölü bir şekilde uzanıyorum bu karanlık kâbusun içine çıplak, güçsüz bir şekilde

Bir daha asla sunamıyorum kalbimi kimseye, Kara Büyüne esir kalıyor sonsuza dek

Lanetlenmiş, kovulmuş, reddedilmiş daima korku şüphe ve acı dolu bir şekilde.

Atilla Bilgen

KAYYUM!

Bekir bir anonim şirketin genel müdürüydü. Zengindi, sağlıklıydı ve son yıllarda hayallerini süsleyen bir evlilik yapmıştı. Aslında bu onun ikinci evliliğiydi. İlk eşiyle genç yaşlarda evlenmişti.

Bekir bir anonim şirketin genel müdürüydü. Zengindi, sağlıklıydı ve son yıllarda hayallerini süsleyen bir evlilik yapmıştı. Aslında bu onun ikinci evliliğiydi. İlk eşiyle genç yaşlarda evlenmişti. O zamanlar bir şirketin sıradan bir elemanıydı. Zamanla Allah "Yürü ya Bekir!" demiş ve baş döndürücü bir hızla basamakları üçer beşer atlayarak bugünkü konumuna ulaşmıştı. Statüsü değiştikçe içine girdiği sosyal çevre haliyle farklılaştı. Buna hemen adapte oldu, ne var ki eşi bu tür ortamları bir türlü sevemedi. Oralara gitmektense evde oturup televizyon izlemeyi tercih etti. Zaten son yıllarda kendisini iyice salmıştı. Ne kilosuna dikkat ediyordu, ne de giyimine. Bekir gittiği davetlerde, konserlerde, açılışlarda karşılaştığı kadınları görünce ister istemez onları eşiyle kıyaslıyor, sonunda da yüzünü buruşturuyordu. Ona göre insanın karısı genç ve güzel olmalıydı. Söyle koluna takıp da bir yere gittiğinde insanlar dönüp bakmalı ve hatta kıskanmalıydı. Bu düşünceler yoğunlaşınca eşinden soğumuş, hatta ondan utanır olmuştu.

Bekir akıllıydı, hırslıydı ama bir o kadar da saftı! Duyduğu her şeye inanır, makyajlı yüzlerin altında başka gerçeklerin yattığını kabullenmez, insanların göründüğü gibi olduklarına, dolayısıyla güvendiği dostlarının ona asla ihanet etmeyeceğini sanırdı.

İş hayatının basamaklarını hızla çıkmasını sağlayan talihi bir kez daha Bekir'e güldü ve katıldığı kokteyllerden birinde hayallerini süsleyen kadınla tanıştı. Onun güzelliğinden adeta büyülenmişti. Birkaç aylık

birliktelikten sonra tereddüt etmeden eşinden boşanıp onunla evlendi. Mutluluğu daim olsun diye Allah bir kez daha "Yürü ya Bekir!" dedi ve işleri hiç olmadığı kadar açıldı. Şirketi artık her geçen gün biraz daha büyüyor, büyüdükçe Bekir yeni alanlara yöneliyor, yöneldikçe de kazanıyordu. İş hayatındaki başarısı evliliğine de yansımıştı. Bir dediğini iki etmediği genç ve güzel karısı Bekir'in performansını artırmış, adeta gençlik yıllarına geri döndürmüştü.

Ama Bekir saftı. Herkese inanırdı. "Dünya globalleşirken vatan sınırları içinde cirit atmak ne demek? Dünyaya açılman gerek. Marka olman gerek." diyenlere hemen inandı ve adım sesleri duyulan ekonomik krizi dikkate almadan bankalardan milyonlarca dolar kredi çekip yeni yatırımlara yöneldi. "Bu riske ne gerek vardı? Bu ortamda küçülmemiz gerekirken büyümek ne oluyor?" diye soran ortaklarına, kendinden emin bir şekilde gülümseyip "Meraklanmayın. Hallederim. Hem zaten bugüne kadar hep öyle yapmadım mı?" diyordu. Aslında bir bildiği yoktu. Şansına güveniyordu. Bugüne kadar ona iki defa "Yürü ya Bekir!" diyen Allah, elbet üçüncü defa da derdi. Ama Allah bu sefer parmağını bile oynatmadı! Kim bilir belki Bekir'den başka kulları olduğunu anımsamış ve biraz da onlara yardım edeyim demişti! Hem zaten Bekir dünyalığını yapmıştı, ona daha fazla arka çıkmanın bir anlamı da yoktu! İlahi gücün koruma kalkanını yitirmesi yetmezmiş gibi ekonomik veriler birden çıldırdı. Ülke krize girdi ve döviz zincirlerini koparan atlar misali dolar vahşi kapitalizmin yemyeşil çayırlarından koşuşturmaya başladı. Bekir artık gece gündüz bilgisayarın başından kalkmıyor, doların önlenemeyen yükselişini endişeli gözlerle izliyordu.

Yılsonuna kadar bankalara beş milyon dolar kredi ödemesi vardı. Daha bir ay önce bu borç on dokuz milyon ederken, şimdi otuz milyona çıkmıştı ve gün be gün artmaya devam ediyordu. Yeniden kredi alarak bir yere kadar bunu telafi edebilirdi, ne var ki işler neredeyse durma noktasına gelmişti. Bir mucize gerçekleşmese- ki ekonomik veriler bunun imkânsız olduğunu söylüyordu, bu borcu ödemesine olanak yoktu. Ne zamandır ona diş bileyen ortaklarını sakinleştirmek amacıyla tasarruf tedbirlerine başvurdu ve ilk etapta çalışanların yarısını işten çıkarttı. Ama vergi, kira, sigorta, faturalar yetmezmiş gibi bu sefer de başına tazminat belasını almıştı. Fabrika bünyesinde tüm borçlarını ödeyecek hammadde vardı. Matematiksel olarak ürünleri sattığında artıya bile geçebilirdi, ama piyasadan gelen talepler bıçak gibi kesilmişti.

İşin içinden çıkamadıkça sinirleri laçkalaştı. Tüm huzuru kaçmıştı. Üstüne üstlük işlerde bir düzelme görmeyen ortakları artık açıkça istifasını istiyorlardı. Ancak hisselerin çoğunluğu Bekir'in üstünde olduğundan bu amaçlarına ulaşamıyorlardı. Sonunda mahkemeye başvurdular ve aralarında çıkan anlaşmazlıklar nedeniyle şirket organlarının iş göremez hale geldiğini iddia edip kayyum atanma talebinde bulundular.

Önceleri bunu pek ciddiye almadı. Zaten bunun ne anlama geldiğini tam olarak da bilmiyordu. Zaman zaman gazetelerde falanca şirkete kayyum atandı haberlerini okuyordu okumasına, ancak bugüne kadar merak edip ne olduğunu hiç araştırmamıştı. İş ciddiye binince avukatını çağırıp durumu sordu.

"Efendim" dedi lacileri çekmiş avukat "kayyum, yasalarla belirlenen bazı durumlarda, başkasına ait bir işi görmek veya bir malı idare etmek için tayin edilen kimsedir. Başka bir deyişle gerçek hak sahibinin ehliyetsizliği, haklarını kullanamaması vb. sebeplerin varlığı halinde, onun yerine kanuni temsilci olarak bir malı yönetmek veya bir işi görmek üzere atanır."

Bu sözlere sinirlenmişti. Adeta kükreyerek "Ehliyetsiz olan ben

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

mi oluyorum?" diye sordu.

"Maalesef efendim." dedi lacileri çekmiş avukat mahcup bir ses tonuyla.

"Bu şirket bugünkü durumuna benim sayemde geldi. Bunu bu kadar kolay nasıl unuturlar."

"Doğru. Yakın zamana kadar yerden göğe kadar haklıydınız. Ama yasa dünkü duruma değil bugüne bakar. Maalesef ekonomik krizden dolayı iflasın eşiğine geldiniz. Bu durumdan ürken ortaklarınız size söz geçiremeyince mahkemeye başvurarak şirketin faaliyetlerinin sürdürülmesi, işlerin devam ettirilmesi, mal varlığının korunması için kayyum talebinde bulundular. Buna bir anlamda kendi menfaatlerini koruma içgüdüsü de diyebiliriz."

Bir süre başını ellerinin arasına alarak düşündü. Ne var ki bu tuzaktan kendisini kurtaracak bir çözüm bulamadı. Bir umut başını yukarıya kaldırıp Allah'a "Görüyorsun durumumu. Bir el at." diye mırıldandı. Diğer kullarıyla ilgilendiğinden bir yanıt alamadı. Son çare olarak lacileri çekmiş avukata gözünü dikti ve "Talepleri kabul edilir de kayyum atanırsa ben ne olacağım?" diye sordu. "Öncelikle ceketinizi alıp şirketi terk edeceksiniz. Sonradan yapılan incelemelerde bir kusurunuz varsa bu size ödetilecek. Üzerinize kayıtlı tüm mallarınıza el konulabilir." dedi.

Avukatla aralarında geçen bu konuşmadan sonra zaten bozuk olan ruh sağlığı iyice dibe vurdu. Doğru dürüst uyuyamıyor, uyusa da gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanıyor. Evin içinde hayalet gibi dolanıyor, gücü tükenince kanepede sızıyordu. Sabahları gözleri açılıyordu açılmasına ama yataktan kalkacak gücü kendinde bir türlü bulamıyordu. Canı hiçbir şey yapmak istemediğinden güzel karısıyla da arası bozulmuştu. Yatağa girdiklerinde birlikte olmamak için ya sürekli bahaneler yaratıyor, ya da uyuyor numarası yapıyordu.

Etrafı durumu öğrenen umut tacirleriyle sarılmıştı. Çaresizlikten "Bir tanıdık hâkim var. Geçen akşam birlikteydik. Söyleyin ona merak etmesin. Böyle işlerde kayyum filan atanmaz." diye konuşmalarına hemen kanıyor, "Haklılar. Düzelecek bu iş. Mutlaka düzelecek." diye mırıldanıp az da olsa moral kazanıyordu. Ama avukatın getirdiği bilgiler iç açıcı değildi. Mahkeme başvuruyu kabul etmişti. Kayyumun gelmesi an meselesiydi.

Artık ne zaman gözlerini kapatsa karşısında beyaz yakalı adamlar görüyordu. Sertçe makamından kalkmasını ve odayı tek etmesini istiyorlar, o da dediklerini sessizce yerine getiriyordu.

İşyerinde geçirdiği her dakika işkenceydi. Kapının her çalışında korkuyla yerinden fırlıyor, çalışanların her hareketi, her mimiği ona batıyordu.

O gün de aynı ruh halindeydi. Öğleye doğru iyice bunaldı ve sekreterine çıkacağını, gelen olursa kendisini aramasını söyledi. Kendisini yorgun hissettiğinden doğruca eve gitti. Becerebilirse birkaç saat uyumak amacındaydı. Anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdi. Televizyon açık olmasına karşın eşi ortalıkta gözükmüyordu. Elindeki çantayı yere bırakıp seslendi: "Gönüüüüül! Ben geldim. Neredesin?"

Yanıt gelmeyince şekerleme yapıyordur diye düşünüp yatak odasına gitti. Her zamankinin aksine kapı kapalıydı. Açıp içeriye girdiğinde gördüğü manzara karşısında donakaldı. Karısı bir adamla sarmaş dolaştı. O sinirle kayyumu da unuttu şirketi de ve "Gönül bu ne hal?" diye kükredi. Eşinin utangaç bir sesle "Bir dakika hayatım. Durum göründüğü gibi değil. İzin ver de anlatayım."demesini beklerken ummadığı bir tepkiyle karşılaştı.

"İnsan girmeden önce kapıyı çalar. Ama nerede sende o incelik?" diye çıkıştı. Karısının bu beklenmedik yanıtı üzerine şaşırdı ve sadece "Kim bu adam?" diye sordu.

"İşine gelmeyince hemen lafı değiştiriyorsun bakıyorum."

"Bırak şimdi onu da soruma

yanıt ver. Kim bu adam Gönül?"

" Madem çok merak ettin söyleyeyim. Kayyum."

Duyduğu bu söz karşısında bir an durakladı. Adamı baştan aşağıya dikkatle süzdü ve "Kayyum mu? Burada ne işi var? Onun şirkete gelmesi gerekiyordu." dedi.

Kocasının iş durumundan aylardır haberdardı. Şu an uydurduğu bahaneyi da zaten buradan bulmuştu. Umursamaz bir tavırla omuz silkti ve "O iş başka bu iş başka" dedi.

"Nasıl başka Gönül? Kayyumu şirkete atayacaklardı." diye mırıldandı, sonra durumun ciddiyetini yeniden anımsayıp "hem elin kayyumu yatakta odamda ne arıyor?" diye sordu.

"Mahkemece tarafından tayin edilen devlet memuruna lütfen elin kayyumu deme. Görevli memura hakarete girer!"

"Kayyumsa kayyumluğunu bilsin! Koynunda ne işi var?"

"Aman ben sanki çok meraklıyım kayyumla yatmaya."

"Yatmışsın ama! Bir de meraklı olsan ne yapacaktın?"

"Ne yapayım hayatım. İşin içinde devlet var!"

"Bu işin devletle ne alakası var? Bittiniz siz! Kıpırdamayın yerinizden. Mutfaktan bıçağı alıp geliyorum."

"Yine saçmaladın Bekir! Adam kayyum diyorum, bu eve de bizzat devlet tarafından gönderildi diyorum, sen öldürmekten bahsediyorsun. Devlet memurunun düğmesini koparmak altı aydan başlar."

"Deli etme beni Gönül. Devlet durup dururken bizim eve neden kayyum atasın?"

"Kayyum nedir Bekir ?"

"Belli bir malın veya belli bir işin yapılması için görevlendiren kimse."

"Bak ne güzel biliyorsun. Son zamanlarda beni sürekli ihmal ettiğinin de farkındasın umarım."

"…"

"Son aylarda bırak birlikte olmayı elimi bile tuttuğun yok."

"Şirketin durumları yüzünden birazcık performansım düşmüş olabilir. Hepsi o kadar." "Ne birazı! Yedi aydır kardeş gibiyiz."

"Ama bu geçici bir durum! Hele şirketin geleceği belli olsun eski durumuma döneceğim."

"Döner misin dönmez misin artık orasına Kayyum Bey karar verecek."

"O ne karışıyor? Hem söylesene kim çağırdı bu kayyumu?"

"Tabi ki ben! Senin şeyi şey yapmamandan dolayı devlete başvurdum, durum böyleyken böyle dedim, onlarda sağ olsunlar eve kayyum atadılar. Az evvel de gelip yönetime el koydu."

Sustu ve lacileri çekmiş avukatın söylediklerini düşündü. Hatırladığı kadarıyla söyle demişti: "Kayyum, hak sahibinin- bu kendisi oluyordu, ehliyetsizliği durumunda-bu da eşini ihmal etmesi anlamına geliyordu, mağdurun başvurusuyla o işi görmek- şimdi karşılaştığı manzara, üzere için tayin edilen kimsedir."

Olaya böyle yaklaşınca eşinin söyledikleri aslında mantıklıydı. Ama yine de mahkemenin yatak odası için böyle bir karar vereceğine inanamıyordu. Gerçi gerçekten aşığı olsaydı yakalandığında panik yapar, olayı alttan almaya çalışırdı. Oysa şimdi bırak özür dilemeyi kendisiyle çatır çatır tartışıyordu. Eldeki tüm bu verileri toplayınca "Devletin işine akıl sır ermez. Olur, mu olur. "diye düşündü. Ancak olayı bu kadar kolay kabullenmeyeceğini belirtmek amacıyla "Arada devlet olmayaydı bilirdim ne yapacağımı?" diye ufaktan çıkıştı. Birkaç saniye ne yapacağını bilmez halde ayakta dikilirken telefonu çaldı. Gözlerini Gönül ve kayyumdan ayırmadan cebinden çıkarıp arayan numaraya baktı; sekreteriydi. Rahat konuşmak amacıyla odadan çıkıp salona geçti. Yığılırcasına kendisini koltuğa bıraktı ve "Efendim." dedi.

"Kayyumlar geldi. Devir teslim için sizi bekliyorlar."

"Oraya da mı bugün geldiler? Şuraya bak geldiler mi aynı anda mı geliyorlar?

"Efendim?"

"Yok, bir şey. Evdeki kayyumla işim biter bitmez geleceğimi söyle."

Yusuf Gürkan

ROCK KİTAPLIĞI

Okuduğum Son 3 Adet Rock Kitabı (Kısa Notlar)

Öncelikle Rock ve Metal hakkında okumaya yapmaya bayıldığımı söylemeliyim. Şöyle ki ilk olarak Rock ve Metal sitelerinde, forumlarında ve Vikipedia sayfalarında okuma yapmakla başladı. Daha sonra Headbang dergisiyle tanıştım. Uzun internet ve forum yıllarından sonra, ne güzel ki yalnızca Rock ve Metal üzerine bir dergiden okuma yapıp bilgilenebildim. Daha sonra amatör olarak atıldığım, daha sonra çok fazla keyif aldığım için üzerine eğildiğim Müzik yazarlığı uğraşı başladı. Ardından Rock ve Metal kültürü hakkında birçok kitap okudum. Bilgim arttıkça (Müzikal ve Teorik) daha iyi müzik yazıları yazmaya başladım. Önce Gölge e-Dergi' de; "Fantastik Edebiyatın Müziğe Yansımaları" adında devasa bir dosya konusu hazırladım. Sonra The Pack' te Müzik konusunda; Rehberler, Dosya Konuları, Güncel yazılar ve incelemeler kaleme aldım. Bir süre sonra SineÇizgi' ye geçerek müzik hakkında toplu incelemeler ve bazı yazılar hazırladım. Tabi tüm bunları yaparken Kurgu Sanat ve Hayalet e-Dergi' de; Çizgi Roman, Kitap/DVD/Sinema/Video Oyun İncelemeleri vs. konularda yazılar kaleme aldım. Yani bu yazıyı yazacak olan elbette ki konusuna hâkim ve tutkulu bir yazardır. Şöyle ki; Okumadan yazar olunmaz. Yazdığınızın çok yüksek oranınızda okumalı ve beslenmelisiniz. Pek çok yazar olacak amatöre bunu tavsiye ediyorum. Onlar ise okumadan; Dil bilgisine hâkim olmadan, Yazım yanlışları üzerinde çalışmadan,

dolayısıyla beslenmeden yazmaya çalışıyorlar. Sonuçta ortaya; Hatalı, eksik, güdük ve yetersiz kelime haznesi olan yazılar çıkıyor. Yapmayın bu hatayı yapmayın önce saatlerce günlerce kitapların başına kilitlenmeden yazar olamazsınız. Yazarlık fikir adamı olmaktır ve fikre sahip olmak için durmadan beslenmeli, okumalı gelişmelisiniz.

Gel gelelim kitaplarımız hakkında kısa notlar tutmaya;

ANKARA ROCK SCENE

İlk kitabımızı; Ankara Rock Scene isminde bir Rock Müzik kitabı. Kitabın yazarı Salim SEVER. Murat Kitabevi adlı Ankara' da ki bir kitap evinden çıkmış. Kitap başlarken okuyanı biraz tedirgin eden; Felsefik, Kültürel, Sosyolojik terimlerle ve bunları açıklamak ile başlıyor. Dediğim gibi biraz tedirgin oluyoruz terimlerden. Kitap ilerledikçe hepsi bize tek tek izah edilip, anlatılıyor. Dolayısıyla kitabın başında verilen bilgilerin alt metni doluyor. Kitabın sonunda ise tüm bilgiler iç içe geçip genel anlatıyı anlamlandırıyor. Sonuçta bilgilenmiş olarak kitabı kapatıyoruz. Kitapta Ankaralı Rock Müzisyenlerinin Performans ve besteciler olarak ikiye ayrıldığına şahit oluyoruz. Uzun uzun iki ayrı müzik durumunun birbiriyle farkı ve birbiriyle bağlantılarına şahit oluyoruz. Örnek vermek gerekirse ne kadar iyi bir besteci olursanız olun. Bestelerinizi canlı performanslarda ne kadar iyi çaldığınız ile anılıyorsunuz. Performans da bir oranda beste müziğinim karşısında Cover yapma üzerinden ilerliyor. Sanatçılar kimi zaman gerçeğiyle aynı kimi zaman ise kendinden bir şeyler katarak eserlerini icra ediyor. Hatta Ankara' da ciddi bir Performans ve Cover dinlemeye gelen insanlardan, buna bağlı bir gece hayatından bahsediliyor.

Fethi Okutan, Süleyman Bağcıoğlı ve Asena Özçetin gibi Rock müzisyenlerinin değerli görüşleri de kitap satırları arasında bizleri karşılıyor. Birbirinden değerli müzisyenlerin güzel görüşlerini okurken aslında Rock müziğin kendisini anlıyoruz. Ayrıca müzisyenlerin Jargonları, Sosyal ve Kültürel alanda derin bir analize, incelemeye tabi tutuyor yazar. Kitabın yazarının görüşleri tıpkı bir bilimsel makale gibi isabetli ve doğru bilgi olarak karşımıza çıkıyor. Kitabın isabetli görüş ve verilerinin ışığında bir de kitabın sonunda iki sayfalık bir sonuç bölümü yer alıyor. Yani Ankara Rock Sahnesi inceleniyor, gerekli araştırmalar ve veriler elde ediliyor ve görüşler bir sonuç olarak belirtiliyor. Kitap kesinlikle titiz bir çalışma ürünü ve geldiği yeri hak ediyor. Ankara Rock Sahnesi ile ilgili elinizde bulunması gereken hoş bir çalışma.

KISSA, HİSS, ROCK'N ROLL

Bu Rock kitabımız ise Berk KURUÇAY tarafından bir araya getirilip derlenmiş. Derlenmiş dedim evet bu kitap bir araştırma veya inceleme kitabı değil. Pek çok Rock Müzisyeninin ve Vokalistinin çeşitli röportajlarda söylediği sözler, aforizma tadında bir araya getirilmiş. Karakarga Yayınları etiketiyle yayınlanmış. Çok şık bir baskısı var. Kapak renkleri ve tasarımı çok uyumlu içinden de bir mini ayraç çıkıyor. Kitabın kapağının tasarımıyla bire bir uyumlu bir ayraç. Ayrıca kitap çok da şık diğer kitaplardan boyutu biraz küçük lakin cep kitabı kadar da küçük değil. Dediğim gibi kitapta pek çok Rock Müzisyeninin ve Vokalistinin aforizma tadında sözlerinden oluşuyor.

Öncelikle Rock müzisyenleri hayatın içinden insanlardır. Diğer herkesten daha çok hayatın içine girmiş. Kırılmış, incinmiş, sevinmiş, üzülmüş, birlikte olmuş, ağlamış, kaybetmiş ve ayrılmış kişilerdir. Hayatları;

fırtınalı ilişkiler, şan şöhret, hayatlarının bir döneminde alkol ve uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etmişlerdir. Yani bizler gibi hayatın monoton değil, aksine daha hareketli, gece hayatı ve çılgınlığıyla baş etmiş kimselerdir. Dolayısıyla bu sebepten hayatı bizden daha iyi tecrübe etmiş, daha çok iç yüzünü görmüşlerdir. Filozoflar gibi hayatı seyredip fikir üretmemiş. Hayatın içine bizzat balıklama dalıp. Fikirlerini yaşadıklarından sonra belirtmişlerdir. Onlara kısaca gerçek Filozof diyebiliriz. Dolayısıyla düşünce ve duygularını, söylediklerini aforizmalar şeklinde okumak çok eğlenceli. Kitabı elinize alır almaz, okumaya başlar başlamaz bitirmeniz çok olası. Ben okumaya başlar başlamaz, ara vermeden tek seferde soluksuz okudum. İnanın bana bu kitabı okuyunca çok şey öğreneceksiniz. Tabi ki hayata bakışınızın değişeceğine garanti veririm.

GERİYE KALAN

Bir Chris Cornell Retrospektifi

Bu kitap ise yine Berk KURUÇAY tarafından üstteki kitapla aynı yazar tarafından yazılmış. Karakarga Yayınları etiketiyle okuyucuyla buluşmuş. Kitap genellikle Chris Cornell' in hayatını anlatmakta. Onun hayatını anlatırken onunla efsane konumuna erişmiş diğer Grunge yıldızlarına da kısaca değinmekte. Bölümler arası geçiş yaparken Chris Cornell' in bir fotoğrafı ve bir sözü iliştirilmiş. Bu da kitabı hem daha iyi gözükmesini sağlıyor hem de daha kolay okunuyor. Aslında Chris' in ne kadar zor bir yaşam öyküsü olduğunu anlıyoruz. Her ne dersek diyelim onun intihar etmesi, yaşam hakkını, kendinin gasp etmesi haklı çıkmaz elbette. Uyuşturucunun mahvettiği ve bağımlılıktan kurtulmaya çalışan bir adamın öyküsü. Acı dolu öyküsü demek daha doğru olur. İntihar ne kadar psikolojinin konusu olan içsel bir şeyse de. Aynı zamanda Sosyolojiyi de etkileyen toplumsal bir şeydir. Yani intihar eden kişi ne kadar suçlu da olsa, aynı oranda içinde bulunduğu toplum da suçludur. Bunu anlamak ve kabul etmek zor olsa da. Bir insan kendini yok etmeye çalıştığında, aynı zamanda ona bunu iten bir anlamda da bizlerin olduğunu hatırlamak gerekir.

Kitapta Kurt Cobain, Eddie Vedder vs. gibi Grunge ünlülerinin de hayatları ve tanışma hikayeleri anlatılıyor. Şüphesiz herkesin merak ettiği şu an özentilerin sahiplendiği, şan ve şöhretten en çok nefret eden, şüpheli ölümüyle hala tartışma konusu olan Kurt Cobain' in hayatını okumak elbette her özenti için paha biçilemez. Bizler içinse ayrı bir araştırma ve merak konusu. Kurt' ün hayat hikayesinin sonlarına doğru eşi Courtney Love' ın söyledikleri ise hayal kırıcı. "Onu ne gerçek aşk ne çocuğu ne müzik yaşantısı ne ailesi ne de sevgi hayatta tutamadı. O bunların hiçbirine tutunamadı." Gerçekten üzücü ve bir geride bırakılan eşin hayal kırıklığını anlatan. İnsanları düşünmeye sevk etmesini umduğum. Gerçekten özel bir söz.

Kısaca notlar tuttuğumuz ve üstten kabaca incelediğimiz kitaplarımız işte böyle dostlar. Umarım, sizi Rock ve Metal hakkında okumak, okumalar yapmak, bilgilenmenin ne kadar güzel olduğu konusunda ikna edebilmişimdir. Şayet; siz de bir Rock ve Metal fanıysanız, bir an önce bu konularda bilgilenmeye ve okumaya başlarsınız. Daha birçok Türkçe Rock ve Metal hakkında kitap var. Ben bunları ikişer üçer okuyarak sizlere kısa notlar halinde sunacağım.

Görüşmek üzere, Rock Dolu günler dilerim.

Erol Çelik

BOYACI

"Ayaklarına kapanırsan belki seni bağışlar," dedi, tilki gibi uzun yüzüyle, ayakkabıları boyanan adam.

"Akşama kadar vaktim var, bırak beni de düşüneyim. Aklımı sadece kalabalıkta toplayabiliyorum. Önümden geçen insanların yüzünde arıyorum dermanımı. Sen kim oluyorsun da bana akıl veriyorsun."

"Benimki akıl vermek değil aslanım, bana boşuna tatava yapma. Benim amacım senin, zaten kaybettiğin bir mücadeleden daha fazla zarar görmeni engellemek."

"Anlıyorum, ayakkabılarını boyuyorum diye kendini benden yukarda görüyorsun."

"Aslında sen kendini gereksizce aşağılıyorsun. Çiğnediğin diken ağzının içini o kadar kanatmış ki, artık bundan zevk alıyorsun."

"Hayat, okuduğun kitaplardan ibaret zannediyorsun değil mi?" Adam, boyacının bu isyanı karşısında keyiflendi. "Hayat hakkında benden daha fazla ne biliyor olabilirsin ki?"

"Biliyorum elbette. Çünkü ben hayatın içindeyim."

"Sen bir tane hayat yaşıyorsun ama benim kaçını idare ettiğimi bilmiyorsun." Boyacı, kahverengi fırçasını çıkarttı ve itinayla cilaladığı ayakkabıyı parlatmaya başladı. Dilinin ucuna gelen onca nefret ve çaresizlik dolu sözcükleri sarf etmeyecek, yutacaktı.

Tilki yüzlü adam, ceketinin iç cebinden çıkarttığı cüzdanını açtı, önce kâğıt para kısmından bir onluk çıkartıp boyacıya uzattı, ardından kartvizitini alarak üzerine bir şeyler karalamaya başladı.

Asla iyi şansa inanmayan esmer boyacı, biraz özce boyadığı ayakkabı gibi siyah bir pardösü giyinmiş tilki yüzlü adamın ne yaptığını merak etti.

"Al bunu," dedi gıcır gıcır parlayan ayakkabıların sahibi. "Eğer o adamın ayaklarına kapanmayacaksan gel beni bul. Gelmeni tavsiye etmem ama gelirsen seni bazı şeylerden kurtarabilirim."

Uzatılan kâğıdı alıp hızla bir göz geçirdi. Beyoğlu'nun kanını emen sokaklardan birinin adresi yazıyordu kâğıtta. Yeni bir soru sormaya hazırlandı ve başını kaldırdığında, adamın çoktan gitmiş olduğunu gördü.

"Ayaklarına kapanırsan belki seni bağışlar," dedi, tilki gibi uzun yüzüyle, ayakkabıları boyanan adam. "Akşama kadar vaktim var, bırak beni de düşüneyim. Aklımı sadece kalabalıkta toplayabiliyorum. Önümden geçen insanların yüzünde arıyorum dermanımı. Sen kim oluyorsun da bana akıl veriyorsun."

Fakabasmaz Zihni'nin Harikulade Sergüzeşti

32 Kısım Tekmili Birden

Yazan: Hüseyin Nadir
Latin Harflerine Aktaran:
Bünyamin TAN

Çizen:
Mehmet Kaan Sevinç

Kanlı Balta

Kanun-i Sani'nin ortalarında idi. Manifatura cı Kâmil Bey, bir gece geç vakit,Fatih'teki arkadaşlarından birinden ayrılmış, Yenikapı'daki hanesine kadar yaya n olarak avdet etmek mecburiyetinde kalmıştı. Cüzdanında külliyetli para olmadığı için soyulmaktan korkmuyor,fakat, para hırsıyla ifa olunan cinayetlerden, irtikap edilen vahşetlerden birine kurban olabileceğini düşünerek fena ihtimalleri düşünüyordu.

Valide Camii'nin yanından karşı tarafiaki büyük yangın meydanlarına girdiği zaman, etrafını saran müheyyib karanlıktan ve civarın ıssızlığından tüyleri ürperdi.

Silâh taşımak men edildiği için, yanında küçük bir tırnak çakısından başka hiçbir alet-i cariha yoktu.

Kendisini herhangi bir tecavüze karşı müdafaa için elindeki bastonunu kahramanca kullanmaktan başka bir şey yapamayacaktı.

Yangın yerine doğru ilerledikçe karanlık ve sükût çoğalıyor, caddenin lambaları, uzaklaştıkça birer yıldız gibi küçülüyordu. Kâmil Bey, kalbini bir demir pençe gibi sıkan korkunun çocukça bir zaaf olduğunu düşünerek kendi kendine:

Cesaret!

Emir verdi ve biraz daha sükût ve emniyetle yol aldı.

Fakat otuz adım kadar ya yürümüş, ya yürümemişti ki yarısı (3) yıkılmış bir yangın divarının arkasında iki siyah gölgenin kımıldandığını ve daha sonra birden bire zail olduğunu görerek olduğu yerde saplandı.

Bu gölgeler ne ve kim olabilirdi? Daha üç dört dakika evvel zihnini istila eden endişeler, ansızın feci hakikate mi inkılap ediyordu? Yoksa, korkunun tevlit ettiği asılsız hayallerden, vehimlerden birine mi uğramıştı? Filhakika, cesaretini toplayarak iki adım daha attı; karanlığı delen keskin gözleriyle yangın divarına dikkatle baktı, gözlerine ilişen on iki gölgeden eser görmedi. Bastonunun sapını daha ziyade emniyet ve cesaretle sıkarak yoluna devam etti.

Ma'hud yangın divarına yaklaştıkça asıl ve esası olmayan hayaletler gördüğüne zahib oluyordu. Fakat, ne olursa olsun, korkunun husule getirdiği ihtiyata riayet ederek divardan mümkün mertebe uzak yürümeğe ve etrafına dikkatle bakmağa başladı.

Tam divarın hizasına geldiği zaman, biraz evvel gördüğü siyah gölgelerden bir tanesi, divarın arkasından yavaşça çıkarak Kâmil Bey'e doğru ilerledi.

Kâmil Bey, elindeki bastonu havaya kaldırarak, müheyya-yı taarruz bir müdafaa vaziyetinde, gelen adamı bekledi. Gölge, istifini hiç bozmadan yürüyordu. Kâmil Bey'e bir adım kadar yaklaştı:

Bu, başında abani bir sarık bulunan, siyah, sivri sakallı, çenesi göğsüne doğru eğilmiş, omuzları dar ve çarpık, garip ve korkunç bir adamdı. Parmaklarının arasında tuttuğu cıgarasını Kâmil Bey'e uzatarak kalın, çatlak, pürüzlü bir sesle: (4)

Ahbap,

dedi.

Ateşin var mı?

Devam edecek...

Özgür Hünel

KÜTÜPHANECİ 3.Bölüm

Ertesi hafta anlatıcının tekrar geleceği gün, onun yerine daha acı bir şey geldi. Güneşte tekrar başlayan patlamalar, yeryüzünde şiddetli depremler ve uğultular. Her zamankinden beterdiler ve gökyüzü her zamankinden karaydı.

Ertesi hafta anlatıcının tekrar geleceği gün, onun yerine daha acı bir şey geldi. Güneşte tekrar başlayan patlamalar, yeryüzünde şiddetli depremler ve uğultular. Her zamankinden beterdiler ve gökyüzü her zamankinden karaydı. Güneşi örtecek kadar kara olduğunda, herkes kulübelerine, çadırlarına çekilmişti. Öykü ve ailesindeki herkes korkuyla birbirlerine sarılmıştı. Her yerden, uğultulara karışmış ağlama ve korku dolu çığlık sesleri geliyordu. Gezegenin her yerinde toprak çatlamaya, yarılmaya, sular kaynayıp buharlaşmaya ve gökteki kararmanın yerini muazzam bir parlaklık işgal etmeye başladı. Parlaklıkla beraber kavurucu bir sıcaklık da geliyordu. Öykü ailesinin sarmalayan kolları arasından bir açıklık bulup baktığında, kavurucu ışığın kendilerine ulaşmak üzere olduğunu gördü. Sonsuzluk gibi gelen o kısacık anda zihnindeki tüm korkuyu sildi, ve tek bir şeye odaklandı: dileğine.

"Bir öykü olmak istiyorum, bir öykü olmak istiyorum, bir öykü olmak istiyorum..."

Sıcaklık artık canını yakmaya, cildini kavurmaya başladığında haykırmak yerine sadece zihninde bunu tekrarlamaya devam etti. Işık onu kör edecek kadar yoğunlaştığında gözlerini sımsıkı yumdu ve tekrar etmeye devam etti.

Ve sonra, birden sessizlik oldu.

Felaketten beridir can çekişen dünya, bu son darbe ile, üzerindeki tüm canlılarla birlikte ölmüştü. Ama o, orada değildi.

Dileği, hiç bilmediği bir güç tarafından kabul olmuş, ve o bir öyküye dönüşmüştü. Dolayısıyla, tüm öykülerin gittiği bir yere gitmişti.

Gözlerini açtı. Karşısında bir kütüphane duruyordu.

***

Öykü, öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde, Kütüphanecinin gözlerine baktı.

Böylelikle, kütüphaneye neden uzun süredir yeni eser eklenmediğinin sebebini öğrenmişti kütüphaneci. Felaketten sonra insanlar bir şeyler yazmaktansa hayatta kalmaya çabalıyorlardı. Şu an için konuşmak gerekirse, zaten artık bir şeyler yazacak kimse yoktu. Öyleyse neden hala buradayım?

"Yani artık bir yolunu bulsam bile dönebileceğim bir dünya yok," dedi kütüphaneci. Ama buna Öykü'nün tahmin ettiği kadar üzülmemişti. "Önemli değil," dedi, "gene de buradan gitmek istiyorum."

İkilinin birbirlerine bir şeyler anlattıkları, beraber kitapları inceledikleri, üzerlerine yorumlar yaptıkları birkaç gün geçti. Bu sırada Öykü bir yandan, zihninde, Kütüphaneci'nin lanetinin nasıl kaldırılabileceği sorusuna cevap arıyordu.

Bir sohbetleri sırasında, Öykü, "dünya'nın yok olmasına çok üzülmedin?" diye soruverdi.

Bunun altında bir suçluluk duygusu olduğu ortaya çıktı.

"Dileğimle burayı yarattığım için senin de buraya hapsolmana ben sebep olmuş olabilirim," diye cevapladı Kütüphaneci, "bu beni daha çok üzdü."

"Üzülme, aslında beni kurtarmış oldun. Buraya gelmeseydim ölmüş olacaktım," diye rahatlatmaya çalıştı, "hem, ben bir öykü olmayı dilemiştim unuttun mu? Tüm öyküler buraya geliyorsa, benim de yerim artık burası."

Sonra düşündü, ve devam etti:

Aslına bakarsan burayı senin dileğinin yarattığını düşünmüyorum."

"Nasıl yani?"

"Sen sadece buraya gönderildin. Burası senden önce de vardı."

"O halde burası neresi?"

"Sanırım cevabı biliyorum. Şu öykü anlatıcısıyla bir şeyler konuştuğumu söylemiştim ya hani?"

"Evet?"

"Bana en sevdiği yazarın bir sözünden bahsetmişti. Tüm yazarların zihinlerinin oluşturduğu kolektif bir bilinç varmış, tüm ideaların bir araya geldiği bir boyut. Yazarlar ne hayal etse, ne kurgulasa orada depolanırmış. Yazarlar yeni fikirler bulmak istediğinde, oraya yolculuk ederler ve oradan alırlarmış," Öykü başını çevirdi ve etrafına bir bakış attı, "bence burası işte o yer."

***

Zaman geçtikçe, ikili birbirinden hoşlanmaya başlamıştı. Özellikle kütüphaneci, yalnızlıkla geçen binlerce yıldan sonra, bir arkadaşı olmasından dolayı çok memnundu. Hayatındaki ilk kız arkadaşını dünya yok olduktan sonra edinmiş olmasındaki ironiye de gülümsemeden edemiyordu. Dahası, artık hayatta okumak dışında bir amacı vardı: Neden hala burada kısılı kaldığını bulmak ve lanetten kurtulmak. Bunun yolu ise birbirlerinin zihinlerine yolculuk yaptıkları sohbetlerde gizliydi.

"Neden bir öykü olmak istedin?" diye sordu Kütüphaneci. İnsanlar sevdikleri şeylere sahip olmak, onları deneyimlemek eğilimindeyken (kendisi de buna dahildi ve zaten bu yüzden buradaydı), Öykü, bizzat sevdiği şeyin kendisi olmak istemişti.

"İhtiyar öykü anlatıcısıyla konuştuğumuzda, öyküleri bu kadar önemli yapanın ne olduğunu sormuştum."

"Peki ne yanıt verdi?"

"Dedi ki:

"Kurgu, insanoğlu ağaçlardan indiği zamandan beri bizimle. Gerçek dünyada yaşıyoruz, sayısız farklı tepkime ve tesadüfler zinciri sonucu oluşmuş bir dünyada, tesadüfi karşılaşmalar zinciri ve imkansız olasılıklar sonucu şans eseri dünyaya geliyoruz ve tüm bu mucizeye rağmen, gerçekliğe verdiğimiz ilk tepki, gerçek olmayan kurguya kaçmaya çalışmak oluyor, sanki gerçek olmayan daha cazipmişçesine. Neden? Bu dünyadan olmayan bir soru soruyorsun, dolayısıyla cevap da bu dünyada değil, işte orada, kurgunun olduğu yerde...

Devamını biliyorsun..."

"Evet," dedi Kütüphaneci, "şu kolektif bilinç, ama hala soruma cevap vermedin? Neden bir öykü olmak istemiştin?"

"O konuşmadan sonra cevabın ne olduğu zihnimi en çok meşgul eden şeydi. Yok oluş kapımızı çaldığında, varlığım evrenden silinmeden önce en azından cevabı bilmek istedim. Bunun için de kurgunun geldiği o yere gitmek gerekti. Oraya da ancak bir öykü gidebilirdi."

"Vay canına, tam bir filozofsun," dedi Kütüphaneci gülümseyerek, "peki, buraya gelince cevabını alabildin mi bari?"

"Şimdi almak niyetindeyim. Söyle bana, Kütüphaneci. Sen ki insanın zihninden çıkmış tüm hayalleri gördün, tüm yaratıma tanık oldun, sen ki tüm kurguyu okumuş olan yegane varlıksın. Söyle bana, senin için öykünün anlamı nedir, cevap nedir?"

Kütüphaneci için bu zor bir soru değildi. Düşünmesine bile gerek yoktu. Cevap çoktandır tüm yerleşmişliğiyle onun zihninde oturuyordu:

"Dünyaya gelmeyi varoluşun nihai basamağı olarak görüyoruz.

MKAANS

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Ama gerçekten öyle mi? Kurgudan bahsediyorsak, aslında varoluş sadece bir ara geçiş, bir araç. Varolmadan yapamayacağımız şeyleri yapabilmek için bir araç. Okumak gibi. İnsanoğlunun varoluşu için bundan daha yüce bir sebep olabilir mi? İnsan, iradesi dışında doğarak döngüyü başlatıyor ve kendi iradesiyle yarattığı kurguyu okuyarak, döngüyü tamamlıyor. Bu, kurgunun sırrı işte; gerçek olmayan o dünyalara gidebilmek için önce gerçek dünyada var olmamız gerek, ve ironik bir şekilde, gerçek olmayan o yere gittiğimizde, döngüyü tamamlayıp gerçekten var oluyoruz."

Kütüphaneci sözlerini bitirdiğinde, Öykü'nün yüzünde bir aydınlanma gördü. Bu hem mecazi, hem de kelime anlamında bir aydınlanmaydı. Bir an sonra bu ışığın uzaktaki kitaplıklardan yayıldığını gördü. Kitaplıklar ışıklar içerisinde bir bir yok olmaya başladılar, buraya eklendikleri sıranın tam tersiyle. Kitaplıklar eksildikçe, onların bulunduğu mekan da yok oluyor, koridorların sayısı giderek azalıyor, mekan gitgide küçülüyordu.

"Sanırım, sanırım söylediklerindeki bir şey işe yaradı!" dedi Öykü heyecanla, "büyü bozuluyor!"

Kütüphaneci şaşkınlıktan hiçbir şey söylemedi ve ikili heyecan ile karışık bir korkuyla etraflarındaki sayısız kitaplığın yok oluşunu izlediler. Kendilerinin merkezde olduğu, giderek daralan bir dairenin içindelerdi. Kütüphanenin oluşması asırlar almıştı ama yok olması birkaç dakika sürmüştü. En son yok olanlar, Kütüphaneci buraya ilk geldiğinde burada olan yegane eserler olan parşömenler, deriler, resimli vazolar ve el yazmalarıydı.

Her şey gittiğinde, Kütüphaneci bir anlığına artık özgür olduğunu sandı.

Ama hayır, hala oradaydı.

Öykü karşısındaydı ve ona bakıyordu. Ama etraflarındaki her şey yok olmuştu. O engin kütüphane, o sonsuz deniz, şimdi sadece onların karşılıklı durduğu bir metrekarelik alandan ibaretti.

"Anlamıyorum, neden hala buradayım? Gidecek bir yer olmadığı için mi?" diye sordu üzgünce.

"Bakıyorum da beni terk etmeye pek meraklısın," dedi Öykü muzip bir ifadeyle.

"Bunu asla istemem." diye karşılık verdi Kütüphaneci. Eskiden, dileğinin gerçekleşmiş olması ve sürekli okuyabildiği için duyduğu mutluluk ile, bunun önceden tahmin edemediği sonuçları yüzünden hissettiği üzüntü arasında gider gelirdi. Şimdi bu ikilemin yerini, buradan kurtulmak isteği ile Öykü'den ayrılmak istemeyişi almıştı.

"Merak etme," dedi Öykü, "sadece şaka yapıyordum. Hem, anladığım kadarıyla bu iş bittiğinde burayı beraber terk edeceğiz."

"Bu nasıl olacak?"

"Tüm bu yok olan eserler, bunların hepsini okumuştun değil mi?"

"Evet?"

"Ve okunanlar vazifelerini yerine getirdikleri için ortadan kayboldular. Biri hariç. Karşındaki Öykü. Henüz beni okumadın."

Kütüphaneci bunca zamandır burnunun dibinde olan bu gerçeği yeni fark etmişti.

"Doğru ya, sen bir öyküye dönüşmeyi dilediğin için buraya geldin," dedi kafasında bazı soru işeretleriyle, "ama kağıttan ve mürekkepten değilsin, bir insan nasıl okunur ki?"

"Buraya geldiğimden beri beni okuyordun. Bana bakarak, benimle sohbet ederek, benimle kitap okuyarak, yürüyerek. Bir insanı böyle okursun Kütüphaneci. O büyük soruma cevap verdiğinde, beni okumayı tamamlamıştın."

"O halde neden sen de diğer eserler gibi yok olmadın? Neden hala buradayız?"

"Okudun ama henüz kitabın kapağını kapatmadın?" dedi Öykü Kütüphanecinin gözlerine aşk ile bakarak, "Bir insanı ona bakarak, sohbet ederek, onunla zaman geçirerek okursun... ve en önemlisi, onu severek."

Kütüphaneci de aynı aşk dolu bakışlarla ona karşılık verdi. İçindeki duygu yoğunluğunu daha fazla dizginlemedi ve Öykü'ye tutkuyla sarılıp, onu dudaklarından öptü.

İkisi gözlerini kapadılar ve kendilerini bu tuhaf öpücüğün akışına bıraktılar. Dünya ve insanlık çoktan yok olmuşken, bilinmeyen bir boyutta, son insan, ki bu durumda insanlığın tümünü temsil ediyordu, son öyküyü, ki kendisi tüm kurguyu temsil ediyordu, öpmüş ve bu ikisi, okur ve eser, yaratan ve yaratılan, şimdi bütünleşmişlerdi. Son öykü de okunduğunda, ikisinin etrafı, onları buraya getiren aynı parlak ve yoğun ışıkla örtüldü. Kütüphane tamamen yok oldu ve içindekiler özgür kaldılar. Dönecekleri bir dünya yoktu ama evrenin sonsuzluğunda, yaşam olan bir yerlerde, kim bilir hangi varoluş katmanında, hayal kuran, yazan ve okuyan varlıklar mutlaka vardı. Oralara, o hayal kuranların ilhamları arasına karışmaya gittiler.

Bitti

ZALİM ZÜHTÜ
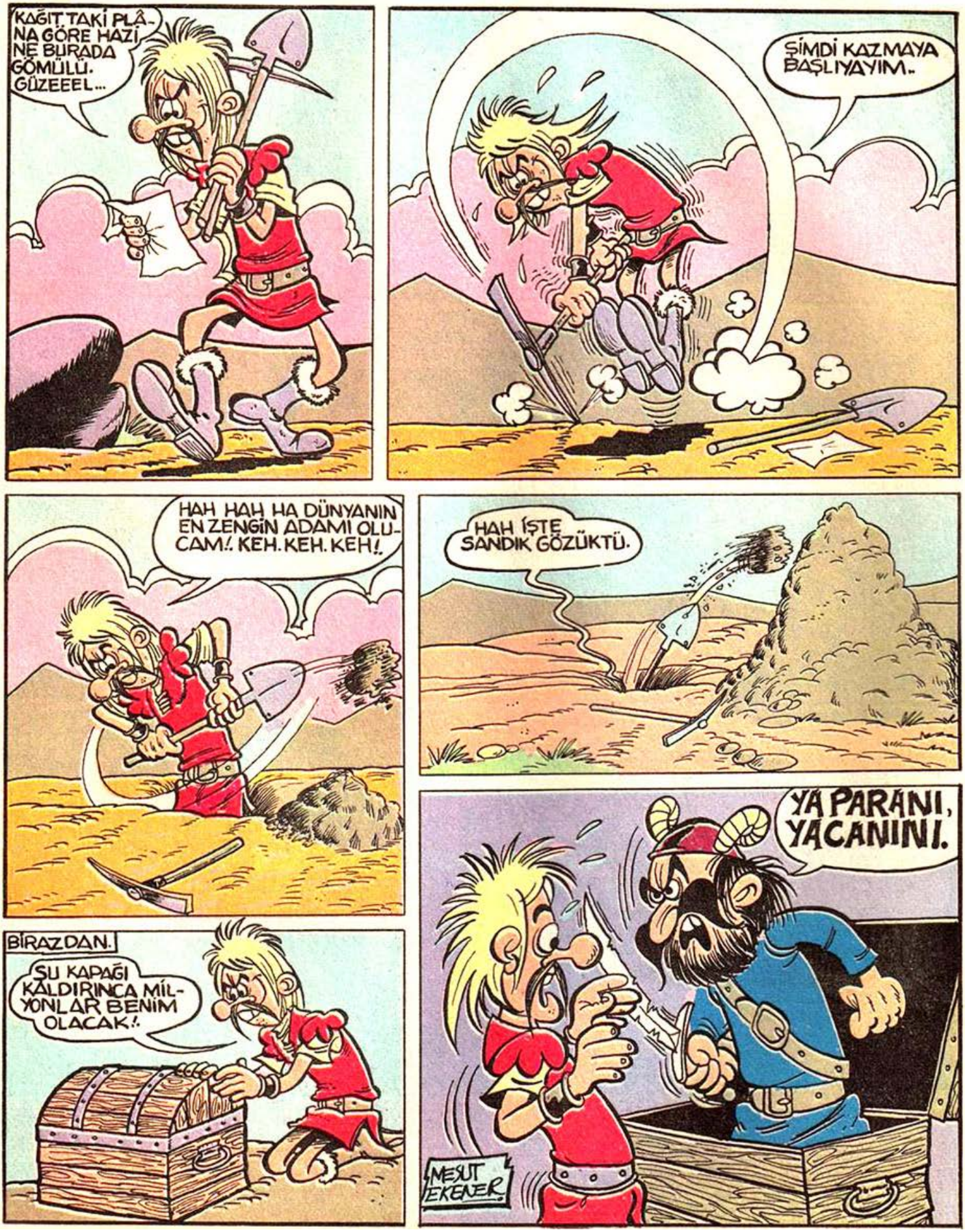
Mesut Ekener